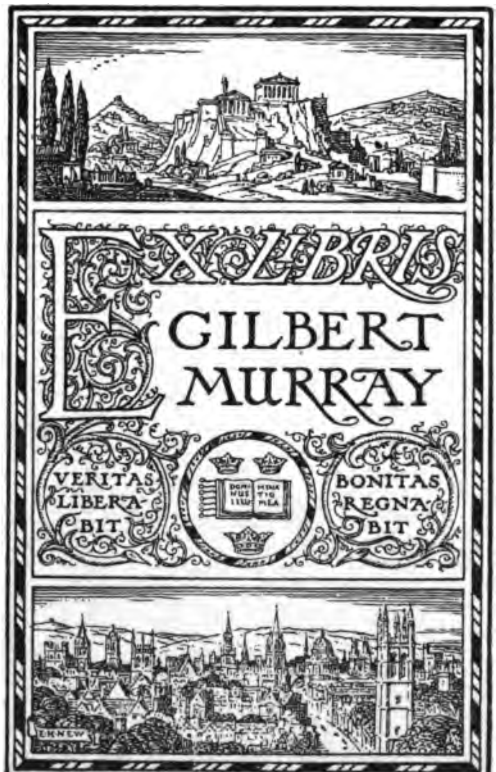
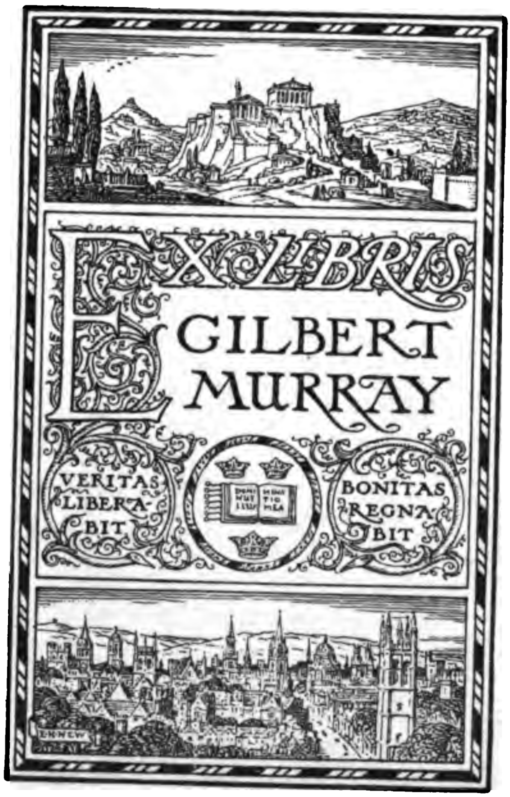
EUSTATHII

PROOEMIUM

ED

SCHNEIDEWIN

EX LIBRIS
GILBERT
MURRAY
VERITAS
LIBERA-
BIT
BONITAS
REGNA-
BIT

EX LIBRIS
GILBERT
MURRAY
VERITAS LIBERABIT
BONITAS REGNABIT

1

EUSTATHII PROOEMIUM

COMMENTARIORUM PINDARICORUM.

EDIDIT

F. G. SCHNEIDEWIN.

ACCESSERUNT:

I. Supplementa corporis fragmentorum Pindaricorum Boeckhiani.

II. Exercitationum Criticarum in Poetas Graecos capita VI. VII. VIII. IX. X. XI.

GOTTINGAE,

TYPIS ET IMPENSIS LIBRARIAE DIETERICHIANAE.

MDCCCXXXVII.

AMICIS CONIUNCTISSIMIS

HENRICO AHRENS.

FERDINANDO BAMBERGER.

ADOLPHO EMPERIO.

IN VITAE ANTEACTAE MEMORIAM

D. D. D.

F. G. S.

PROOEMIUM.

Quum olim Crozius in Epistola ad Io. Christ. Wolfium narrasset, se praefationem ab Eustathio interpretationi suae carminum Pindaricorum praepositam satis longam eam et eruditam vidisse in Bibliotheca Basileensi, Gisbertusque Cuperus sciscitatus a Basileensibus responsum tulisset, codicem illum iam non exstare in Bibliotheca sua, v. Boeckhii Prooem. Scholl. p. xxix.: nuper demum Leonardus Tafelius, Professor Tubingensis, Eustathii Opusculis et ex aliis et ex ipso illo codice editis eximie de antiquitatis disciplina meritus est. Prodierunt viri doctissimi cura Eustathii Opuscula Francofurti ad M. anno MDCCCXXXII. In quibus inest illa hominum doctorum votis dudum expetita praefatio. Quae quum delitescat inter ea, quae ab antiquitatis Graecae amantibus longius remota Ecclesiasticarum rerum scrutatoribus usui esse possunt, non mirabimur, doctorum hominum animos oculosque nondum in se convertisse. Ego vero quum prooemium illud perlustrassem vidissemque ita esse comparatum, ut vix esset quod cum eo vel accurate tradita doctrina vel novarum rerum ubertate posset contendere, consilium cepi separatim editum Graecarum literarum et inprimis Pindari studiosis paratius facere atque promptius.

Est autem homo plane is quem in Homericis deprehendimus: a veteribus suis adeo suspensus, ut

raro de suo apportet, nisi quo non magnopere doleres omisso; verborum autem artificiose comendorum et sermonis exquisitae elegantiae adeo studiosus, ut satietatem afferat et taedium. Quod vero in rebus ipsis tradendis παλαιοὺς suos in partes vocat eorumque vestigiis presse inhaeret, quis non magnopere laudandum putet? Quanta autem vel fide vel socordia vetustos compilaverit, docet vel hoc exemplum. Nam quum §. 25. Pindarum Archonte Bione γενέσθαι dixisset, τεθνηκέναι autem ὅτε τὰ Περσικὰ ἤκμαζε, idem alieno loco §. 27. κατὰ τὴν Ξέρξου διάβασιν ἀκμάσαι τὴν ἡλικίαν, inculcat. Unde plures Eustathio ad manum fuisse commentatores efficias. Similiter §. 27. dicit: Πίνδαρος ἐπὶ τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ ἢ καὶ ἄλλως· Πίνδαρος ἴτω ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ. Quocum compara illa εἰπεῖν δὲ τοῦτο καὶ ἄλλως κατὰ τοὺς παλαιοὺς §. 26. cll. §. 3. Nisi forte οἱ παλαιοὶ diversas diversorum fontium narrationes in unum conduxerant.

Tripartita autem est prooemii Eustathiani ratio. Primum enim de modorum musicorum natura et de proprietate carminum lyricorum deque Pindaricae ratione poesis eiusque virtutibus exponit, de figuris rhetoricis, de dialecto reliquisque Pindaricae Musae veneribus. Deinde de vita rebusque poetae commentatur; postremo addit quaedam de origine ludorum Olympicorum, de pentathlo et carminibus epiniciis Pindari. Quum autem in quavis parte huius disputationis tot insint praeclare observata, tot nova plane et eximia, iure meo hoc videor mihi posse affirmare, nihil ex omni antiquitate in simili genere exstare, quin cum Eustathianae praefationis opulentia commissum sordeat: adeo omnio accurate pertractata sunt. Nisi quis vitam Homeri Plutarchi nomine notam in contentionem venire arbitretur. Neque tamen perverse dictorum numerus exiguus est: quae quum quivis hodie a Pindaricis carminibus non alienus statim deprehenderit ipse, nolui in istis refellendis oquacitatem meam culpari. Sed ne quid dicam de

fragmentis vocibusque Pindaricis, quae nunc demum accepimus satis praeclara, de Dialecto poetae tam sana praecipit Diaconus, ut fere concordent cum iis quae nostra aetate duumviri praestantissimi Hermannus atque Boeckhius eximie patefecerunt. Tum de orationis Pindaricae luminibus tam dilucide agit, ut quem cum eo ex antiquis comparem frustra circumspiciam.

Accedo ad alteram partem quae est de vita rebusque poetae: in qua commorabor paullo diutius. Adhuc quattuor habebamus Vitas Pindari: a Thoma Magistro redactam, alteram apud Suidam, Vitam Metricam, quam ex antiquis suis Eustathius quoque apposuit, denique eam quam „barbaro calamo contractam" ex codice Vratislaviensi A post Schneiderum Saxonem vulgavit A. Boeckhius. Et in plerisque quidem rebus ad eundem fontem redeunt omnes, ita tamen, ut unaquaeque sua sibi habeat propria atque peculiaria: Eustathius longe plurima. Cui quidem iam hoc debetur, ut de auctoritate omnium istarum narrationum earumque fontibus certius statuere liceat. Ita enim praefatur §. 25. Ἐπιμεμέληται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ εἰς γένους ἀναγραφὴν τήν κατά τε Πλούταρχον καὶ ἑτέρους. De Plutarcho statim videbimus: alios non temere iactasse Eustathium monstrat illud quod p. 59, 1. Tafel. narrationem de apibus Pindaro adolescentulo somno consopito mel ori imponentibus Chamaeleontis auctoritate et Istri, hauddubie Callimachei, confirmat. Chamaeleon autem, cuius librum περὶ Πινδάρου ex uno Athenaeo XIII, p. 573, C. noramus, omnium quos de poetae rebus egisse accepimus vetustissimus est, v. Boeckhii Prooem. Scholl. p. IX. Istri memoria inerat, ut opinor, ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Μελοποιοῖς, v. Suidas v. Φρῦνις, Scholl. Aristoph. Nubb. 967. et Siebelis p. 73. Ex iisdem certum est plura etiam manasse: singulatim demonstrari nequit.

Plutarchi narrationes nobis videmur aliquatenus

posse instaurare. Scripsisse eum de Pindaro Boeotum Boeoto docuerat Catalogus Lampriae: cuius libri hic fuit titulus: Περὶ τοῦ Κράτητος βίου καὶ Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου, v. Photii Bibl. p. 341. Hoeschel. Laciniae libri Plutarchei hae videntur: nam quod p. 58, 41. Pindarus tempore Pythiorum natus perhibetur, idem unus praeterea Plutarchus memoriae prodidit Quaestt. Symposs. VIII, 1. Ἧκε δὲ καὶ Πίνδαρος ἐπὶ μνήμην ἐν Πυθίοις γενόμενος. Idem eandem rem procul dubio commemoraverat in Vita Pindari: raro enim vel historiolam vel dictum poetae versiculumve semel tangit. Praeterea quae p. 58, 48. de Pane Pindari paeanem cantante tradita leguntur, quum vario modo referant scriptores, Plutarchus duobus locis eandem formam fabellae perstringit, quam susceperant οἱ παλαιοὶ Eustathii. Confer Plutarchi Num. IV. et Non posse suaviter viv. sec. Epicur. p. 1103, A. Sed luculentissimum exemplum omnium illud est, quod p. 59, 31 sqq. narrat Eustathius de Trophonio et Agamede, quae unus Plutarchus posteris tradidit. Consolat. Apollon. p. 108, D. enim postquam ea quae subiungit Eustathius — hoc enim discrepant — de Cleobi et Bitone explicuit, pergit ita: Καὶ περὶ Ἀγαμήδους δὲ καὶ Τροφωνίου φησὶ Πίνδαρος τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς οἰκοδομήσαντας αἰτεῖν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μισθόν, τὸν δ' αὐτοῖς ἐπαγγείλασθαι εἰς ἑβδόμην ἡμέραν ἀποδώσειν, ἐν τοσούτῳ δ' εὐωχεῖσθαι παρακελεύσασθαι· τοὺς δὲ ποιήσαντας τὸ προσταχθὲν τῇ ἑβδόμῃ νυκτὶ κατακοιμηθέντας τελευτῆσαι. Haec ex libro Plutarchi Pindarico fluxerunt in commentarios Grammaticorum veterum: hinc Eustathius hausit. Videtur autem Pindari narratio ex Threno petita, quod Wyttenbachius sensit: Boeckhius fr. 26. ad Paeanes rettulit.

Illud mirum est, cur alteram famam de ipsius Pindari obitu aliter atque Eustathius referat Plutarchus ibidem his: Λέγεται δὲ καὶ αὐτῷ τῷ Πινδάρῳ ἐπισκήψαντι τοῖς παρὰ τῶν Βοιωτῶν

πεμφθεῖσιν εἰς θεοῦ πυθέσθαι, τί ἄριστόν ἐστιν ἀνθρώποις, ἀποκρίνεσθαι τὴν πρόμαντιν, ὅτι οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖ, εἴ γε τὰ γραφέντα περὶ Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους ἐκείνου ἐστίν. Nimirum duplicem obtinuisse apud veteres famam de morte poetae cognoscimus ex Eustathio: alteram hanc, legatos ad Iovis Ammonis missos — cui coniunctus erat poeta — vati suo optimum quod esset in mortalibus apprecatos esse: illum eodem anno decessisse. Alteram sequitur Plutarchus, poetam ipsum per legatos sciscitatum Deum Pythium: sacerdotem autem admonuisse eorum quae de Trophonio atque Agamede scripsisset ipse. Quam quidem fabellam patet ex illo ipso carmine poetae confictam esse, ut saepe factum est: illam priorem ex Chamaeleonte susceptam crediderim eamque sinceriorem.

Denique qui attigerunt Plutarchum sciunt, quam amet ille clarorum virorum dicta celebrare. Hinc ex eius libro Pindarico manasse ea quae apud Eustathium supersunt eiusmodi apophthegmata non absonum erit statuisse. Habentque omnia eum colorem quem v. c.. refert illud quod ab uno Plutarcho proditum habemus de Vitios. Pud. XVIII. Τὸ τοῦ Πινδάρου πρὸς τὸν λέγοντα, πανταχοῦ καὶ πρὸς πάντας ἐπαινεῖν αὐτόν, εἰπόντος· Κἀγώ σοι χάριν ἀποδίδωμι· ποιῶ γάρ σε ἀληθεύειν.

Eustathii orationem pluribus locis emendavimus, interdum tacite; non pauca correxerant et Tafelius ipse et G. Hermannus apud Tafelium in Mantissa Observationum Criticarum p. XI sq. Tum res difficiliores paucis illustravimus id potissimum agentes, ut quid Eustathius vel concineret vel discreparet ab reliquis vitae scriptoribus patefieret: habebitque haec comparatio vel hanc utilitatem, ut quomodo eadem a diversis Grammaticis contracta sint et adornata discatur.

Addidimus praeterea quae collecta a nobis erant pauca quaedam Pindarica fragmenta a Boeckhio prae-

termissa et Exercitationum Criticarum in poetas Graecos capita sex. Quae graviorum studiorum παροψωνήματα non displicitura confidebam iis, qui tenerent aureum illud ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός.

Indices confecit optimae spei iuvenis Theophilus Heyerus, Seminarii Regii Philologici sodalis idemque in auditoribus nostris.

Scribebam Gottingae Cal. Sept. MDCCCXXXVI.

Εὐσταθίου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ἔτι ἐν διακόνοις ὄντος πρόλογος τῶν Πινδαρικῶν παρεκβολῶν.

1. Ἅπαντι μὲν ποιητῇ μέμηλε τοῦ ᾄδειν, ὥς οἵ τε πρὸ Ὁμήρου ἱστοροῦνται ποιεῖν διὰ Μουσῶν μέσων καὶ εἴ τι κατ' ἐκείνας ἄλλο δαιμόνιον φῦλον πρὸς μέλος ἁρμόττεται καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κορυφαῖος ἐν ἐκείνοις Ὅμηρος. Καὶ τὸ τοιοῦτον ᾄδειν, εἴτ' οὖν ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃ δὴ καὶ ᾠδῆς ἐστὶν ὅρος, παρήγαγεν ὥς οἷα καί τις πρωτοτυπία τοὺς ῥαψῳδούς, τοὺς στιχῳδούς, τοὺς ἀρνῳδούς, τοὺς κιθαρῳδοὺς καὶ ὅσοι ἕτεροι τοιαύταις ἐναγλαΐζονται κλήσεσιν. Ὅπως δὲ ᾄδοντες ἦσαν ὡς ἕκαστοι καὶ καθ' οἵας ἁρμονίας, ὧν προεῖχον τέσσαρες αὗται μάλιστα, ἡ κατὰ Ἴωνας, ἡ τῶν Δωριέων, ἡ Αἰολικὴ καὶ ἡ Λυδιστί (τὰς γὰρ ἀπ' αὐτῶν μίξεις καὶ τῆς ἀρχαίας ἐν ἁρμονίαις ὁδοῦ ἀποπλανήσεις καὶ ὅσαι δὲ ἀπὸ βαρβάρων ὡς εἰς κληρονομίαν παρενεγράφησαν τοῖς Ἕλλησιν, οὐ πάνυ τι ἐφίλουν οἱ εὐγενεῖς ᾄδειν), θεωροῦσιν ἐν τοῖς παλαιοῖς ἄνδρες πολλοί τε καὶ σοφοί, οὓς εἴ τις αἱροῖτο, ἐπερχέσθω τοῦ ψιλῶς εἰδέναι χάριν· ἐπιστήμην γὰρ ἐκεῖθεν ἀναλαβέσθαι πρὸς ἀκρίβειαν οὐκ ἂν οἶμαι ῥᾴδιον εἴη (ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὡς καὶ ἀδυνάτου ἐγγύς) τοῖς καὶ αὐτὰ τὰ δάκτυλα πρὸς ἐμμελῆ κίνησιν ἀῤῥύθμοις καὶ οὐδὲ οἵοις τε οὖσι μουσικῆς κρατῆσαι τέχνης ὡς ἐξ ὑπαρχῆς, εἰ καὶ αὐτοὶ ἀνατεταμένοι πρὸς ὄγκον ἢ κόμπον μὴ μόνον κατὰ περιγείους μουσικῆς νόμους, ἀλλὰ καὶ κατὰ οὐρανίαν ἐμμέλειαν ᾄδειν ἂν τερθρεύοιντο, ὁποίαν τινὰ ὁ τὴν σοφίαν αἰθέριος Πυθαγόρας εἰς γῆν ἐκεῖθεν καταγαγεῖν ἐσεμνύνατο καὶ πρὸς αὐτὴν τὰ πλῆκτρα χειρίζεσθαι. Οὔκουν ἐν τοῖς νῦν ἐπιστήμην ἐστὶν ἀναλαβέσθαι παλαιτάτην ᾠδικήν· ταὐτὸν γὰρ ἄρτι ἐνευστοχῆσαι τοῖς παλαιοῖς μεθοδευταῖς τῆς ᾠδῆς ἔν γε τοῖς κρυφιωδεστέροις, καὶ αὐτόν τινα μελικὴν ἐκκαινῆς γλαφυρὰν ἐπιστήμην ἐξευρεῖν. Τὸ γὰρ ἀτριβὲς καὶ ἐκ μακροῦ ἀδιασάφητον καὶ σεσιγημένον τῶν μεθόδων, ὅθεν ἡ τέχνη κατέδυ ὡς οἷα καὶ τεθνηκυῖα, εἰς ταὐτὸν ἤγαγεν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς τό τε ἐξευρεῖν ἀρχαιοπρεπεῖς

p.53,31. Tafel. — 40. — 80. — 90.

ᾠδὰς [1]) καὶ τὸ συνιέναι ὧν ἐπ' αὐταῖς βαθέα τεχνολο-
p.54,10. γοῦσιν οἱ παλαιοί. Ἀλλ' οὕτω μὲν ποιητὴς ἅπας ᾠδι-
κὸς κατὰ μέθοδον, ἣν εἴτε αὐτὸς ἐξευρὼν διωργάνωσεν
εἴτε καὶ ἑτέρωθεν παρειληφὼς ἠκριβώσατο.

2. Ἡ δὲ λυρικὴ διαχείρισις, ἐν ᾗ προλάμπει ὁ
κατὰ τοὺς σεμνολογοῦντας μεγαλοφωνότατος Πίνδαρος,
Ms. fol. 43. a. ἐξαίρετόν τινα ἑτεροιότητα ᾠδικὴν ἔχει παρά γε τὰς πα-
λαιάς, οὐ ποικίλως ἐγκροαίνουσα, καθὰ τρέχοι ἂν Ὅμη-
ρος καὶ οἱ κατ' αὐτόν, ἀλλ' ὁδὸν ἁπλουστέραν ἑλομένη
τινὰ καὶ ὀλιγοσχιδῆ καὶ οὐδὲ ὡραϊζομένη πανηγυρικῶς
οἷς ποικιλείμων πρόεισι καὶ τανύπεπλος, ἄλλως δέ πως
καινοφανέστερον σφιγκτὸν ἑαυτῇ πέπλον σεμνὸν καὶ
οὐδὲ εὐπάρυφον ἐκφανῶς ἐξυφαίνουσά τε καὶ ῥάπτουσα
καὶ οὔτε τὸν αὐτῆς ἀνδρῶνα εἰς πολυκλίνους τόπους εὐ-
ρύνουσα, οὐδὲ μὴν εἴ τις παρ' αὐτῇ σεμνὴ γυναικωνῖ-
τις εἰς θαλάμους οὐδ' αὐτὴν διϊστῶσα, οἳ λίαν προς-
ήκοιεν ἂν προςωποῖς γυναικικοῖς εἰς κόσμον διαπρεπῶς.
Μισθοῦ γάρ τινος οἱ λυρῳδοὶ χοραυλοῦντες καὶ ἀπολαμ-
βάνοντες πρόςωπα, ἐν οἷς δῶρων ἁλίσκονται, λαλοῦσι
γλίσχρως μέν τοι πρὸς λῆψιν καὶ τὰς γλώσσας ὡς οἷον
30. ἐκδήσαντες τῶν τοιούτων πονοῦνται πρὸς αὐτοῖς καὶ μό-
νοις· ὅθεν οὐκ ἔχουσι πολυειδῆ θαμὰ τρωπᾶν ῥητορείαν
κατὰ τὸν πολύφωνον Ὅμηρον· ἀλλὰ κατὰ μισθωτούς
τινας ἐνί τινι προςανέχουσιν ὡς τὰ πολλὰ προςώπῳ καὶ
ὡς πρὸς ὕδωρ αὐτὸ ᾄδοντες ταχὺ ἀποῤῥέουσι τοῖς μελί-
σμασι καὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ ὠκεανοῦ μακρὰν μένοντες ἀγα-
πητὸν εἰ καὶ εἰς ἀξιόλογα λιβάδια καταστάζοιεν.

3. Αὐχοῦσι δὲ ὅμως καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις πολὺ τὸ
σεμνὸν ὅσοι τοῦ κατὰ τὴν τοιαύτην ποίησιν σκοποῦ
πρὸς εὐστοχίαν κατατοξάζονται, ὧν ὑπέρκειται Πίνδα-
ρος πολλὰ μέν, ὥς γε αὐτὸς ἂν εἴποι, βέλεα φω-
νεῦντα ὑπ' ἀγκῶνος φέρων [2]), οὐδὲν δέ τι τῶν τό-
σων βελῶν εἰς μάτην ἐπαφιείς, βαθὺς τὰς μεθόδους τῶν
ῥητορειῶν, πόριμος ἐμπλατύνεσθαί τε καιρίως οἷς φράζει
καὶ αὖθις ἀποστενοῦν, τὸ σῶμα τοῦ λόγου ἰσχαίνων ὅποι
δέον ἐστὶ καὶ τοῦτο πολυειδῶς, οἷον ποτὲ μὲν παρεκβαί-
νων ἔνθα προγόνων ἄλσῃ χώραν αὐτῷ ὑφάπλοῖ περιϊέναι
τὰ ἐκεῖσε κατ' ἀρετὴν κάρπιμα, ποτὲ δὲ στενολεσχῶν
ἔνθα ψίλωσιν εὑρίσκοι ἐν τοῖς ἐπαινουμένοις ταῦ ἀνθο-

---

1) Codex ἀρχαιοπρεπεῖς · ᾠδάς.

2) Olymp. II, 83. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη
ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τοπὰν ἑρμηνέων
χατίζει.
Φωνεῦντα rursus Eustath. Il. Ε, p. 402, 49. et Pindari codex Augustanus A. Vitiose.

λογεῖν τὰ χρηστότερα· εἰπεῖν [1]) δέ, φασί, ταῦτα καὶ ἄλλως, τὸ μὲν μῆκος τοῦ λόγου διὰ βαρεῖαν ὁλκὴν δωρεᾶς 50. (οὐδὲ γὰρ ἐλύριζεν οὐδ' αὐτὸς ἀδώρητα), τὸ δὲ ὀλιγόμηκες διὰ βραχύτητα δόσεως, οἷα συμμετρῶν τοὺς λόγους οἷς ἐλάμβανε καὶ ὡς εἰπεῖν πρὸς χεῖρας δωροφόρους λαλῶν καὶ αὐταῖς τὸ σῶμα παρεξισῶν.

4. Ἔστι δὲ αὐτοῦ θαυμάζειν ὥσπερ τὰ βραχυλογικά, οὕτω καὶ τὰ τοῦ πλατυσμοῦ καθ' ὃν εὐροῶν μὲν ἐπαίνοις ὅποι ἐγχωρεῖ πλατὺς ῥέει· δυςπορίστως δὲ ἔχων ἐγκωμιάζειν ἢ ἐπιτέμνει τὸν ἐπίνικον σχάσας τὸ γραφεῖον, ὡς οἷα μηδὲ βάπτειν ἔχων αὐτὸ εἰς ἀντίχαριν χρυσοῦ ἢ τινος δωρεᾶς, ἢ ἀλλὰ [2]) παρεκβαίνει τὰ πολλὰ εἰς μα- 60. κρόν, ὡς εἶναι ἔστιν οὗ τὴν παρέκβασιν, τὸ πάρεργον τοῦ ἔργου τῆς ᾠδῆς, μείζονα καὶ προκοιλιοῦσθαι τὸ σῶμα τοῦ μέλους τῇ παρεκβάσει δίκην προγάστορος. Καὶ ἔστιν οὐδὲ τοῦτο ἁμάρτημα γραφῆς τῷ Πινδάρῳ, ἀλλὰ τέχνης μέθοδος παρεκβατικὴ χαρτὰ ποιούσης αὐτῷ καὶ τὸ τοῦ λόγου ἅρμα ἐλαυνούσης μακροτέραν πρὸς ἔνδειξιν πολυμαθείας τε καὶ ἰσχύος γραφικῆς.

5. Διττῆς δὲ οὔσης τῆς παρεκβάσεως καὶ τῆς μὲν 70. ἀπηρτημένης πάντη καὶ ἀσυμφυοῦς πρὸς τὰ τοῦ νικητοῦ, τῆς δὲ κολλωμένης εἰς τὰ αὐτοῦ καὶ συμβαλλομένης εἰς τὸν τοῦ νικητοῦ ἔπαινον, αὕτη μὲν ὡς μέρος ἐστὶ τῆς ᾠδῆς, ἐκείνη δὲ ἄλλως ἀποσεμνύνει τὸν νικηφόρον ἀρκούμενον, εἰ τοὔδαφος τῆς Πινδαρικῆς ᾠδῆς συγκατακείμενον καὶ αὐτὸν ἔχει προςώποις ἡρωϊκοῖς, ἢ καὶ ἄλλως, ἐὰν θεῖος καί πως οὕτω σύνναος ὁ νικητὴς ἐν μιᾷ ᾠδῇ γίνοιτο προςώποις μεγάλοις καὶ ὑπὲρ αὐτὸν καὶ τὰ τῆς τιμῆς συμμερίζοιτο. Λογιστέον δὲ εἰς 80. παρεκβάσεων σύναρσιν καὶ τὰς τῶν φυλῶν ἤτοι φατριῶν μνήμας καὶ τὰς περὶ αὐτῶν ἱστορίας, ἔτι δὲ καὶ τὰς Ms. fol. τοπογραφίας εἴ ποῦ καὶ αὐταὶ παραπέσαιεν [3]) καὶ τὰ ἐκ 43. b. μύθων δὲ καὶ ἱστοριῶν παραδείγματα, δι' ὧν ἡ παρεκβατικὴ μέθοδος τῷ Πινδάρῳ ἐξανύεται.

6. Δῆλον δὲ ὡς καὶ ἀσάφειαν ἐπιτηδεύεται ἐν πολλοῖς· καὶ οὕτω πλουτῶν ἐν τῷ γράφειν ὅμως καὶ ταυτολογεῖ νόμῳ ῥητορικῷ ποτὲ μὲν ἐν τοῖς ἔγγιστα, ποτὲ δὲ ποῤῥώτερον.

---

1) Legebatur ποίων δέ φασι; tu confer p. 58, 19.

2) ἢ ἀλλά. „Sic aperte Ms. Ubi noli ἢ ἄλλη legere. Tritum enim apud Nostrum est ἢ ἀλλά, cll. p. 242, 40. 245, 60. 70. 247, 60. 248, 40. etc. Adde ἢ γοῦν ἀλλὰ 245, 70. etc. Cfr. quoque aut vero apud Cic. Verr. II, 4, 35." *Tafelius*. Similiter Scholiastae ἢ δὲ particulis abutuntur, velut Scholia Aristidis p. 216.

3) „An παραπίσοιεν? Sed cfr. Buttmann. ausf. gr. Sprachlehre T. II, p. 217 sq." *Tafelius*.

7. Κατείληπται δὲ ἄριστα γνωμολογῶν τὰ μὲν καὶ ἐκ παλαιτέρων παραποιῶν, τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἀποφαινό-
90. μενος. Φιλοτιμεῖται δὲ καὶ μύθοις καὶ ἱστορίαις, ἐκεῖνο μὲν ποιητικώτερον, τοῦτο δὲ πρὸς ἀλήθειαν ἧς ἐφίενται οἱ σοφοί.

8. Καὶ μὴν εἰ καὶ δωρίζει, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ αἰολίζει, ὅμως οὐδὲ τῶν ἄλλων διαλέκτων ἀπέχεται λόγῳ κοινῆς, καθάπερ οὐδὲ γλωσσῶν τῶν ἰδίως. Ποιεῖ δὲ
p. 55. αὐτὸ μετεωριζόμενος εἰς πολυειδὲς μέγεθος λυρικῷ χαρακτῆρι· διὸ καὶ ἀττικίζων, φιλῶν δὲ καὶ τὴν σαφήνειαν τὴν τῶν Ἑλληνικῶν λαλιῶν οἷον ψυχήν, ἵνα μὴ ἄψυχα γράφῃ καὶ πάντα ἀγλευκῆ, ἀνθολογήματος τοιοῦδε γλυκέος ἀποστερῶν τὰ σίμβλα τῆς αὐτοῦ ποιήσεως, ὅμως βραχέα τοῖς τοιούτοις ἐντρέχων ταχὺ μεταπηδᾷ διαλέκτοις τε φίλαις αὐτῷ ἰδιάζων τοὺς λόγους καὶ μὴν καὶ τοὺς κοινοὺς παρεκκλίνων σχηματισμούς, δι᾽ αὐτὸ δὲ οὐδὲ τῇ γοργοτάτῃ κατακόρως χρώμενος, καὶ μάλιστα
10. τῇ κατὰ κόμματα καὶ ὅσῃ δὲ περὶ λέξεις γλισχρεύεται.

9. Καὶ τὴν σκωπτικὴν δὲ φιλῶν πολύτροπον καὶ ταύτην διαχειρίζεται γλυκασμοῦ χάριν πῇ μὲν κατὰ ὁμοτέχνων, πῇ δὲ καὶ ἑτεροίως. Ὡς δὲ καὶ ἐπιχειρηματικός ἐστιν ὅτιμάλιστα καὶ εὔπορος ἐπὶ πᾶν καὶ ὡς ἀπρόσιτος μὲν καὶ θύρας ἐπιτεθειμένας ἔχων τοῖς ὅ φασι βεβήλοις τὰ εἰς ἀγροικίαν, τοῖς γε μὴν συνετοῖς ἀείδων χαρίεντα, οἳ τὸ λαβυρινθῶδες τῆς ἐν αὐτῷ φράσεως καὶ τοῖς πολ-
20. λοῖς ἀδιόδευτον ἀπευθύνουσι καὶ τὰς ἕλικας περιοδεύοντες ἕως καὶ ἐνδοτάτου, εἶτ᾽ αὖθις ἀνελίττουσι καὶ οἴκοι κατ᾽ ἔμφρονα νοῦν ἀποκαθίστανται· καὶ ὡς ἱλαρύνει μὲν ἀκοὴν οἷς καὶ ξυνετὰ λαλεῖ καὶ πρὸς γλύκασμα, ἐκπλήττει δ᾽ αὖθις οἷς καὶ τὴν φράσιν κατὰ πολυτροπίαν στρυφνοῖ ἑτέρωθι καὶ λέξεις δὲ τὰς ἐκ τριόδων ἀποῤῥίπτων παρεμπλέκει που καὶ ἃς ὁ τὴν ἀρχὴν ἀκούσας πάνυ ἐπαπορεῖ· ἔτι δὲ καὶ ὡς τοῖς ἐπιθέτοις πάνυ ποικίλος ἐστὶ καὶ ὅσα δὲ ἄλλα πρὸς ἀρετὴν ποιήσεως ἐστὶν αὐτῷ
30. ἐπιγράψαι, ἡ τῆς ἀναγνώσεως ἐκκαλύψει διέξοδος· ἧς προληπτέον καὶ ταῦτα πάνυ ἀναγκαίως εἴς τε σαφήνειαν πλείονα τῶν προσεχῶς δεδηλωμένων καὶ εἰς θεωρίαν ἐντελεστέραν, ἣν οὐκ ἂν ἐρεῖ τις ἀπᾴδειν πρὸς τὰ τοῦ λυρικοῦ.

10. Ὁ προκεχειρισμένος εἰς παρεκβολὴν μελικός, οὗ τὸ τῆς μεταλλείας πολύσχημον φαίνεται, πολύνους ὢν ἐφ᾽ ἅπασιν ἐν μὲν διηγήσεσι καὶ ἑτέραις οὐκ ὀλίγαις ἐννοίαις ἀσαφέστερον διάκειται καὶ, ὡς αὐτός πού φησιν, ἑρμηνέων ἐς τὸ πᾶν χατίζει [1]). Πᾶν ἐκεῖνος ἐν-

---

1) Olymp. II, 84.

ταῦθα λέγων οὐ τὸ ἁπλῶς καθόλου, ἀλλὰ τὸ μεθ' ὑπεξαίρεσιν τῶν συνετῶν, ὅ ἐστι συνιέντων, ὡς λογιωτέρων, ὧν περιαιρεθέντων τῆς τῶν ἀκροατῶν ὁλότητος τὸ ἐπίλοιπον ἀλλὰ καὶ αὐτὸ πᾶν ἐστιν ἀπέριττον μέντοι κατὰ γνῶσιν καὶ δι' αὐτὸ ἑρμηνέων χατίζει. Καὶ οὕτω μὲν ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος ἀσαφῶς ἐθέλει γράφειν ὡς ἑρμηνέων δεῖσθαι εἰς τὸ πᾶν, καθὰ εἴρηται. Ὅτε δὲ θαυμαστῶς γνωμολογεῖν δεήσει καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν τι ἀστεῖον, τότε δὴ βιάζεταί πως εἰς τὰ πολλὰ ἠρέμα πρὸς σαφήνειαν ἑαυτόν, ὡς ἂν τὸ καλὸν εἴη κάλλιον παρ' αὐτῷ καὶ μὴ λανθάνοι ἀσαφείᾳ βαθείᾳ ἐπηλυγαζόμενον, ὅσα καὶ φῶς νέφει τινί. 40. 50.

11. Γίνεται δὲ αὐτῷ ἡ ἀσάφεια, ἣν ἐπίτηδες πολλὴν ἐπισύρεται, ἔκ τε συντάξεων ἀσυνήθων κατ' ἰδιότητα σχήματος φίλην αὐτῷ, ἃς ἀναστρέφειν χρὴ πρὸς ὀρθότητα φράσεως, καὶ ἐκ τοῦ χρῆσθαι ἀντὶ ὅλων τοῖς μερικοῖς. Ὃ ζηλοῖ ὡς μάλιστα καὶ Λυκόφρων ἐν τοῖς ὕστερον. Παραδείγματα τοῦ μὲν Λυκοφρονείου ζήλου ἐν τοῖς ἑξῆς μυρία Πινδαρικὰ φανεῖται, τοῦ δὲ τάσσειν ἀσυνήθως καθ' ὑποταγὴν τῶν ὀφειλόντων προτάττεσθαι τό· Ms. fol. 44. a

ἐνίκησαν οἵ [1]),

ἤγουν οἵτινες ἐνίκησαν· καὶ τό· ἔπαθον αἳ μεγάλα [2]), ἤγουν αἵ τινες ἔπαθον· καί· καμόντες οἳ πολλά [3]), ἤγουν οἱ καμόντες· καί· ἐν καὶ θαλάσσῃ· [4]) καί· ἐν καὶ τελευτᾷ· [5]) καί· τεκεῖν μή τινα· [6]) καὶ ὅσα τοιαῦτα. 60.

12. Ἔτι δὲ ἀσαφὲς αὐτῷ σὺν ἄλλοις καὶ τὸ ἐν στοιβῇ ἀποφάσεων μίαν παραλείπειν ὡς νοουμένην κατὰ κοινοῦ καὶ αὐτὴν ἐκ τῶν ἐφεξῆς ἐκπεφωνημένων, οἷον· ἄδικον οὔτε ὑπέροπλον ὕβριν δρέπων [7]), ἤγουν· οὔτε ἄδικον ὕβριν οὔτε ὑπέροπλον. Καὶ πάλιν· ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἐὼν εὕροις ἐς Ὑπερβορέους ὁδόν [8]), ἤγουν· οὔτε ναυσὶν οὔτε πεζῇ ὁδεύ- 70.

---

1) Pindari fuit ἐνίκασαν. Verba non comparent in reliquiis. Dixit de hac sede pronominis Boeckhius in Nott. Critt. Ol. VI, 53. VII, 26.

2) Olymp. II, 23.

3) Olymp. II, 8.

4) Olymp. II, 28., ubi θαλάσσᾳ.

5) Olymp. VII, 26.

6) Legebatur τελεῖν. Correxi ex Olymp. II, 93. Αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ, τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν γε ἐτέων πόλιν φίλοις ἄνδρα μᾶλλον εὐεργέταν.

7) Pyth. VI, 48. Ἄδικον οὔθ' ὑπέροπλον ἥβαν δρέπων. Error Eustathii ortus ex itacismo, quum ἥβην scriptum esset.

8) Pyth. X, 29. Ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν ἂν εὕροις ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα θαυματὰν ὁδόν. Ubi ἰὼν libri omnes cum iisque Scholia, ut patet ex interpre-

σοις [1]) ἂν ἐς Ὑπερβορέους. Καὶ ἑτέρωθι δέ· νόσοι οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται γενεᾷ [2]), ἤγουν· οὔτε νόσοι οὔτε γῆρας. Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα καὶ τοῖς ὕστερον ἐζήλωται, οἷον· ξίφος οὐδὲ πῦρ οὐδ' αἰκισμός, ἤγουν· οὐ ξίφος οὐ πῦρ οὐκ αἰκίαι. Τοιοῦτόν τι καὶ τό· βαρουμένη γαστὴρ οὐ μόνον πρὸς
80. δρόμον, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ὕπνον ἐπιτηδεία. Τὸ γὰρ ἐντελές· οὐ μόνον οὐ πρὸς δρόμον ἐπιτηδεία. Ἔχοι δ' ἂν οὕτω συμβιβάσαι τις καὶ τό· ἐπ' οὐδενὸς οὖν τῶν ἁπάντων [3]) ἔστιν, ἐφ' ὅτῳ οὐχὶ τῶν ἁπάντων. Ἀρνήσεως γὰρ ἔνδειαν τὸ πρῶτον ἔχειν δόξοι ἂν κόμμα νοουμένης ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τῆς κειμένης ἐν τῷ δευτέρῳ. Πινδαρικὸν δὲ καὶ τό· Διῒ καὶ σὺν Αἰακῷ [4]), ἤγουν σὺν Διῒ καὶ Αἰακῷ. Καὶ ἐν αὐτῷ γὰρ ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνεται, ὡς καὶ ὀπίσω τὸ τεθὲν ἔμπροσθεν, ἤγουν ἡ σὺν πρόθεσις.

90. 13. Ἔστι δὲ καὶ διὰ τὸ λίαν περιφραστικὸν ἀσαφὴς ὁ Πίνδαρος, ὃ τεχνᾶται δεξιώτατα εἰς ἑαυτόν τε τοῦτο ποιῶν καὶ εἰς τὰ τῶν ἄλλων.

14. Ὅτι δὲ ὥσπερ ἡ πυκνὴ περίφρασις παρ' αὐτῷ ἀσάφειαν ποιεῖ, οὕτω καὶ ἡ συντομία, καθ' ἣν καὶ στενολεσχεῖ που ὁ ἐν πολλοῖς πλατύνεσθαι τεχνώμενος,

p. 56. 15. καὶ ἡ καινότης δὲ τῶν διαλέκτων, δι' ἧς καινοφραδής ἐστι καὶ ἀλλόκοτος εἰς ἀκοήν, ἡ τοῦ βιβλίου δηλώσει ἀνάγνωσις.

16. Καὶ ἐπιθέτων δὲ πόριμος ἐπινοητὴς ὁ αὐτὸς διεκπέφηνεν, ὡς ὅτε δίχα μυρίων ἄλλων τὸ γενναῖον κρατησίμαχον [5]) λέγει, καὶ

ἵππον κρατησίποδα [6])

τὸν δρόμῳ νικήσαντα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ χαλκόποδες ἵπποι καὶ τοῦ κραταίποδες· καὶ πόλεμον χαλκεντέα [7]), καὶ λαὸν ἵππαιχμον [8]), ὡς πρὸς τὸ

---

tatione. Sed cum codd. paene omnibus ἂν ignorat Eustathius: recte puto Hermannum κεν emendasse.

1) „G. Hermannus ms. mavult ὁδεύσαις." *Tafelius.*

2) Pyth. X, 41.

3) Induxi quae legebatur post vv. τῶν ἁπάντων negationem οὐκ: postulabat mens Grammatici. Ipsum acutulum dictum neque cuiatis sit indagare potui neque quid sibi velit.

4) Interposui καὶ cum Hermanno. Pyth. VIII, 99. Πόλιν τάνδε κόμιζε Δὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ.

5) Pyth. IX, 84. Διδύμων κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.

6) Alium, opinor, locum Eustathius in mente habuit vel ii potius quos sectabatur, quam Pyth. X, 15. Ἔθηκε καὶ βαθυλείμων ὑπὸ Κίῤῥας ἀγὼν πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν.

7) Nem. I, 16.

8) Nem. I, 17.

ἱπποκορυστήν· καὶ φόβον ἀνδροδάμαντα [1]), ὡς 10.
εἴ τις εἴποι λαοδάμαντα· καὶ

Δία εὐρύζυγον [2])

ἄλλως παρὰ τὸ ὑψίζυγον· τὸν δ' αὐτὸν καὶ ὀρσίκτυπον [3]) καὶ ἐρισφάραγον [4]) καὶ ὀρσινεφῆ [5]) καὶ αἰολοβρόντην [6]) καὶ φοινικοστερόπαν [7]) καὶ Ἀθηνᾶν δὲ ἐγχείβρομον [8]) καλεῖ ἐπιθετικῶς, καὶ αἰχμὴν δαμασίμβροτον [9]), καὶ ἁλιερκέα Αἴγιναν [10]), ὡς εἴπερ ἔφη ἀμφίαλον· καὶ

κρατησιβίαν χερσὶ [11])

τὸν ῥωμαλέον, καὶ

ἁρμασιδούπους [12])

τοὺς ἱππικωτάτους, καὶ

ἐλασίχθονα Ποσειδῶνα [13])

τὸν ἐννοσίγαιον, καὶ ἑλικοβλέφαρον Ἀφροδίτην [14]), καὶ ζωθάλμιον χάριν [15]), καθ' ἣν ζῶν τις θάλλει· καὶ 20.

---

1) Nem. III, 39.
Οὐδέ μιν ποτε φόβος ἀνδροδάμας ἔπαυσεν ἀκμὰν φρενῶν.

2) *Δία εὐρύζυγον* dixit poeta *Iovem iugum suum*, h. e. potestatem divinam, *late expandentem*, *late regem.* Ita Amazones *Σύριον εὐρυαίχμαν διεῖπον στρατόν*, fr. inc. 160. h. e. *Syriam late regnantem gentem regebant.* Minus accurate haec expressit Boeckhius. Neptunus εὐρυβίας est Pyth. II, 12.

3) Legebatur ὀρεσίκτυπον; emendatum monitu Hermanni. Vide Olymp. XI, 81. *Πυρπάλαμον βέλος ὀρσικτύπου Διός.*

4) Eustathius Odyss. p. 1636, 7. *Τὸ σφαραγεῦντο ἀντὶ τοῦ ἐτείνοντο κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ κατεπονοῦντο ἢ ἐσπαράττοντο· νοεῖται δὲ κατά τινα ἦχον· ὅθεν καὶ Πίνδαρός που ἐπὶ πολυήχου τὸ ἐρισφάραγον τίθησιν.* Est βαρυσφαράγῳ πατρὶ Isthm. VII, 23., quod tamen respici non satis probabile neque Boeckhio fr. inc. 263. visum est neque nobis videtur.

5) Nem. V, 34. *Ὀρσινεφὴς Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς.*

6) Olymp. IX, 42. *Αἰολοβρόντα Διὸς αἴσᾳ.*

7) Olymp. IX, 6.

8) Olymp. VII, 43. *Πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν κόρᾳ τ' ἐγχειβρόμῳ.*

9) Olymp. IX, 85. *Δαμασίμβροτος αἰχμά.*

10) Olymp. VIII, 25.
*Τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἁλιερκέα χώραν
παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις κίονα δαιμονίαν.*
Ἁλιερκέες ὄχθαι sunt Pyth. I, 18.

11) Hoc novum est.

12) *Qui fragorem curribus edunt.* Novum fragmentum. Compara Aeschyli ἁρματόκτυπον ὄτοβον.

13) *Neptunus terrae concussor.* Hoc quoque novum.

14) Scolio fr. 88. Antistropha:
Πρὸς Ἀφροδίτας ἀτιμασθεὶς ἑλικοβλεφάρου. Eadem ἰοβλέφαρος fr. inc. 113.

15) Olymp. VII, 11.
Ἄλλοτε ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις ζωθάλμιος. Recte explicat Eustathius. Similiter Scholia: *ἢ θάλλειν αὐτοὺς ποιοῦσα καὶ οἱονεὶ ζῆν διαπαντὸς μνημονευομένους.*

ἀγῶνα δὲ μνησιστέφανον [1]),
ὃν καὶ ἑτέρως κατὰ λόγον δριμύτατον
μνηστῆρα στεφάνων [2])
εἶπεν, ὡς που καὶ αὐλητικὸν νόμον μνηστῆρα ἀγώνων [3]) ἔφη, ἤγουν εἰς μνήμην ἄγοντα τοὺς ἀγῶνας· καθὰ καὶ λαὸν μνηστῆρα πολέμου [4]) δριμέως πού φησι τὸν μεμνημένον μάχης, παρὰ τό· Μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Πολλαχοῦ δὲ καὶ δριμέως γράφει μηδὲ μιᾶς τῶν ῥητορικῶν ἰδεῶν ἀπεχόμενος, ὡς καὶ ὅτε τοὺς ἐνδόξους εὐωνύμους [5]) φησί, καὶ
30. λιτὴν δὲ Ἠῶ [6])
τὴν εὐκταίαν, καί, ὡς ἄν τις Ὁμηρικῶς εἴποι, πολύλλιστον [7]), εἴτε καὶ καθ' ἕτερόν τινα τρίλιστον. Τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ στάσιν ἀντιάνειραν [8]) φάναι Ὁμήρου Ἀμαζόνας ἀντιανείρας εἰπόντος. Ὅλως δὲ καὶ ἡ φιλοτιμία τῶν καινοφώνων ἐπιθέτων ἐπιτετήδευται τῷ Πινδάρῳ τὰ πλείω ἐκ παραποιήσεων καὶ ὁμοιώσεων παλαιῶν. Καὶ δοκεῖ ὁ ἀνὴρ κἀνταῦθα μὴ ἐθέλειν ποιηταῖς ἑτέροις φανερῶς ἐπακολουθεῖν, εἰ δέ που καὶ ἄλλῳ ἐφεπόμενος, ἔχειν ἐκτροπάς τινας, δι' ὧν ἄλλην
Ms. fol. 44. b.
40. τινα τρέπεται παρὰ τὰς λεωφόρους.

17. Ἔστι δὲ πρὸς τούτοις καὶ ἀλληγορικὸς ὁ ἀνὰ χεῖρα μελοποιὸς καθ' ἑκατέραν ἀλληγορίαν τήν τε κατὰ ῥήτορας, ἣν καὶ Ἑρμογένης οἶδε καὶ οἱ Ὁμηρίζοντες, καὶ ἣν πραγματεύονται οἱ τὰ μυθικὰ θεραπεύοντες. Εἰ δὲ σκληρῶς ἀλληγορεῖ τὰ πλείω, ἀλλὰ καὶ οὕτως ἡδὺς δοκεῖ, ὡς καὶ ἁπλῶς λυρικὸς καὶ ὡς Πίνδαρος ἰδιότητα σώζων, ἣν αὐτὸς εἵλετο, οὐκ ἐκπίπτων ἄκων εἰς ψυχρίαν, ἀλλὰ σκοπὸν αὐτὸ προθέμενος καὶ εὐστοχῶν εἰς γραφῆς
50. ἰδιότητα δυσμίμητον· καθ' ἣν καὶ τὴν τροπὴν πάνυ φιλῶν, ἧς ἄνευ οὐκ ἂν συσταίη οὔτε λόγος ῥητορικὸς οὔτε ἄλλη τις ὁμιλία, ἐπεκτείνει καὶ τὰ τῆς τροπῆς δι' ἀλληγορίας ἐχούσης τι καὶ σκληρότητος, εἰς παράσημιον ἑαυτῷ καὶ τοῦτο τιθέμενος.

---

1) Hoc novum. Pindarus scripsit *μνασιστέφανον*. *Certamen* dicit *memor coronae*, ut alias eximie ait *cantus ambire coronam*.

2) Hoc quoque novum. *Μναστῆρα* dedit poeta.

3) Pyth. XII, 23.
Ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον εὐκλεᾶ λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων.

4) Nem. I, 16. *Πολέμου μναστῆρα χαλκεντέος λαόν.* Cfr. Isthm. II, 5.

5) Olymp. II, 8. *Εὐωνύμων πατέρων.*

6) *Λιτὰν Ἀῶ* dixerat. Confer Hesychium v. *Λιτή· λιτανευτή. Ἀμφιλιτήν· τὴν λιτανευτήν.* Alias activa significatione usurpat, ut Ol. VI, 78. *λιταῖς θυσίαις.* Pyth. IV, 217. *λιτὰς ἐπαοιδάς.*

7) Scribebatur *πολύλιστον*.

8) Olymp. XII, 16.
Στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας ἄμερσε πάτρας.

18. Ἐμμετριάζει [1]) δὲ καὶ ἐκφράσεσι καὶ προθεωρίαις δέ που διαφωτίζει ῥητορικῶς τὰ γραφόμενα.

19. Παρεκβαίνει δὲ καὶ εἰς παλαιὰς ἱστορίας οἷα καὶ πολυΐστωρ, ἔτι δὲ καὶ εἰς μύθους τρόποις πολλοῖς, ἐνίοτε καὶ ὑπὲρ τὸ μέτριον, χρώμενος ταῖς μὲν τῶν παρεκβάσεων οὐ κατά τινα ἐκφανεστάτην συνάρτησιν, ταῖς δὲ διὰ παραδειγματικὴν ἀνάγκην, τισὶ δὲ καὶ πρὸς γνωμολογικὴν πίστωσιν, ταῖς πλείοσι δὲ δι' ἐγκώμια προγόνων ἢ πατρίδος ἢ φατριᾶς τοῦ νικητοῦ. 60.

20. Οὕτω δὲ στρυφνῶς φράζει ταῖς ἐννοίαις κατὰ πολύνοιαν, ὡς ἔργον εἶναι πολλαχοῦ μιᾷ τινι σταθερῶς ἐννοίᾳ ἐνευστοχῆσαι τὸν ἀναγινώσκοντα διὰ τὸ οὕτω καὶ οὕτω νοεῖσθαι αὐτὴν κατὰ τὰ ἐν χρησμοῖς ἀμφίβολα. Πολλὰ δὲ τῶν τοῦ Πινδάρου καὶ γνωμικῶς δοκοῦντα λέγεσθαι ὅμως καθ' ἑτεροίαν ἐπιβολὴν εἰς ἰδίαν ἔννοιαν ἕλκονται. Ἔστι δὲ δεινὸς καὶ οὐ μόνον τὸ ἓν ἐπεκτείνειν παραφράσεσι καὶ περιφράσεσι καί τισιν ἑτεροίαις 70. μεθόδοις, ἀλλὰ καὶ τὰ πολλὰ συναιρεῖν εἰς κομιδῇ βραχύ. Ὁμήρου γοῦν χάλκεον οὐρανὸν φαμένου καὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς καὶ χρύσεον δάπεδον, αὐτὸς ἐπιτεμὼν ταῦτα συνεῖλεν εἰς τὸ χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν [2]) τὸν οὐρανὸν φάναι. Ἔστι δὲ καὶ ἐπιτυχὴς ταῖς γνώμαις καὶ ὑψηλός, οἷα μὴ μόνον εὐφυής, ἀλλὰ καὶ μεγαλοφυής.

21. Αἰολίζει δὲ τὰ πολλά, εἰ καὶ μὴ ἀτριβῆ δίεισιν Αἰολίδα, καὶ κατὰ Δωριεῖς δὲ φράζει, εἰ καὶ τῆς σκληροτέρας Δωρίδος ἀπέχεται, καθ' ἣν παίζει ὁ Κωμικὸς ἔν τε ἄλλοις καὶ ἐν τῷ Μῶα, πᾶα, ὅ ἐστι Μοῦσα, πᾶσα [3]). Εἰ μή τις τοιοῦτόν τι ἐρεῖ παρ' αὐτῷ εἶναι τὸ· ἐπιτόσσας [4]), ὅ ἐστιν ἐπιτυχών, καὶ 80.

τόσσαι καλῶν [5]),

ἤγουν ἐπιτυχεῖν, καὶ τό·

ἀμεῦσαι [6]),

ὅ ἐστι παρελθεῖν καὶ νικῆσαι, οἷον·

---

1) Legebatur ἐμμετεργάζει.

2) Legebatur χαλκεόποδα. Conferas Isthm. VI, 43.

Τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν.

Ita dedisse Eustathium ipsa ipsius explicatio evincit.

3) Legebatur *Μῶα πᾶα* et *Μοῦσα πᾶσα*. Distinxi: alterum est Lysistr. 995. *Λακεδαίμων πᾶα*, alterum ibid. 1298.

4) Pyth. X, 33. ἐπιτόσσαις ῥέζοντας. Cfr. Pyth. IV, 25. κρημνάντων ἐπέτοσσε.

5) *Praeclara nancisci*, de victore opinor locutus dixit. Pyth. III, 27. est: ἐν μηλοδόκῳ Πυθῶνι τόσσαις.

6) Pyth. 1, 45. est ἀμεύσασθ' ἀντίους. Ubi Scholiasta plane ut Eustathius interpretatur παρελθεῖν καὶ νικῆσαι τοὺς ἐναντίους.

ἀμεύσεσθαι Νάξιον Τίσανδρον· 1)
ὅθεν καὶ
ἀμευσιεπῆ φροντίδα 2)
φησὶ τὴν ταχέως εὑρετικὴν διάνοιαν· καὶ ἀμευσίπορον τρίοδον 3), καθ' ἣν ἀμείβεται πορεία, ὡς ἄγεσθαι εἰς ταὐτὸν 4) παρὰ τούτῳ τὸ ἀμείβειν καὶ τὸ
90. ἀμεύειν. Εἴη δ' ἂν ὁμοίως παρ' αὐτῷ ἀσαφὲς καὶ τὸ αἶτος 5), ὅπερ ἐστὶν ἐνδιαίτημα, καὶ τὸ
πέδοικος 6),
ὅ ἐστι μέτοικος, καὶ τὸ
πέδα στόμα φλέγει 7),

---

1) Nobilissimi pugilis memoriae consuluit Pausanias VI, 13, 4. *Νάξου οἰκισθείσης ποτὲ ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ Χαλκιδέων τῶν ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ, τῆς πόλεως μὲν οὐδὲ ἐρείπια ἐλείπετο ἐς ἡμᾶς ἔτι· ὄνομα δὲ καὶ ἐς τοὺς ἔπειτα εἶναι τῆς Νάξου, Τίσανδρος ὁ Κλεοκρίτου μάλιστα αἰτίαν ἐχέτω· τετράκις γὰρ δὴ ἐν ἀνδράσι κατεμαχέσατο ὁ Τίσανδρος πύκτας ἐν Ὀλυμπίᾳ, τοσαῦται δὲ καὶ Πυθοῖ γεγόνασιν αὐτῷ νῖκαι. Καὶ Κορινθίοις δὲ οὐκ ἦν πω τηνικαῦτα οὐδὲ Ἀργείοις ἐς ἅπαντας ὑπομνήματα τοὺς Νεμεάτας.* Hinc Pindarum opinor Naxio Tisandro tanquam summo exemplo usum in hunc fere modum similemve dixisse: Gloriatus autem est *se superaturum Naxium Tisandrum*, h. e. *se vel nobilissimos pugiles post se relicturum.* Poterat hoc locum habere in epinicio aliquo in pugilem eorum qui sub finem Isthmionicarum perierunt. Ita cur statuam caussa in aperto est.

2) Huc respicit Etym. M. p. 82, 15. *Καὶ ἀμευσιεπής — διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις.* Eadem ad verbum Hesychius. *Cogitationem* dixisse videtur *quae superet verba.* Vetustos interpretes dissensisse in explicanda voce apparet.

3) Pyth. XI, 38.
Ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσιπόρων τριόδων ἐδινάθην. Ubi libri omnes cum Eustathio *ἀμευσίπορον τρίοδον.* Illud Boeckhius reposuit: Hermannus *ἀμευσιπόρους τριόδους* mavult cll. Homeri Odyss. IX, 153.

4) „Ms. male *αὐτόν.*" *Tafelius.*

5) Olymp. III, 17.
Πιστὰ φρονέων Διὸς αἴτει πανδόκῳ ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στέφανόν τ' ἀρετᾶν. In quem locum iterum digitum intendit Eustathius Il. *Γ*, p. 288, 44. *Λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις καινῶς αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα, οἷον· Διὸς αἴτει πανδόκῳ· πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι μονήρεις λέξεις πολλαχοῦ σεσημείωνται, τυχὸν μὲν ἐπιτηδευόμεναι, ἴσως δὲ καὶ ἄλλως ἀναγκαίως τιθέμεναι πρὸς μέτρου χρείαν ἢ πολυμαθείας ἔνδειξιν.* Confer eundem Il. *Μ*, p. 869, 11. Iure suo haec somnia sprevit Boeckhius. Nec potest quidem Graeca vox *αἶτος* fuisse, quum voc. *δίαιτα* certum sit simplicem esse, non compositam, v. Buttmannum Lexilog. I, p. 220.

6) Hesychius: *Πεδοίκους· μετοίκους. Πεδοίκου χελιδόνος· συνοίκου. Αἰσχύλος Τροφοῖς* fr. 45. Photius p. 403, 24. *πεδοικούσης· μετοικούσης.*, quod nullo iure Aeschylo impertiebat Th. Bergkius apud Zimmermann. 1835, nr. 119. p. 955. Apud Pindarum Pyth. IX, 83. *μετοικήσαις* scribitur.

7) Hoc quoque novum est. Verba ambigua sunt.

ἀντὶ τοῦ μετὰ [1]) στόμα, καὶ τὸ πεδασχεῖν [2]), ἤτοι μετασχεῖν. Τὸ μέντοι ἐρίξαι, ἤγουν εἰς ἔριν κινῆσαι, οἷον·

οὐ ψεῦδος ἐρίξω [3]),

ἤγουν οὐ πρὸς ψεῦδος φιλονεικήσω, οὐχ οὕτως ἀσαφές, οὐδὲ τὸ τιμῇ καὶ νικῇ [4]) ἀντὶ τοῦ τιμᾷ καὶ νικᾷ (ὧν ἀπαρέμφατα εἴη ἂν τιμῆν καὶ νικῆν), οὐδὲ τὸ ὄρνιξ [5]), ὄρνιχος, δωρισθὲν καὶ αὐτό. Ἀλλὰ ἡ αἱμακουρία [6]) καὶ τὸ p. 57.

ἀκασκᾶ [7])

(ὃ δηλοῖ τὸ ἡσύχως, ὅθεν ἴσως καὶ ὁ παρ' Ὁμήρῳ ἀκάκητα [8])) κατὰ τὰ πρὸ τούτων δεδώρισται, ὡς καὶ

---

1) Editum κατὰ corrigendum esse admonuit Hermannus.

2) Hoc novum. Pyth. II, 83. est μετέχω.

3) Contra ἔρισαν est Isthm. VII, 27. Nonno Dionysiacc. I, 502. ἐρίξω exemit Graefius; ἐρίζω substituit. Ceterum recte explicat Eustathius. Suspiceris autem, adversarios suos tetigisse Pindarum. Similiter aliis locis se vera dicturum affirmat.

4) Haec et similia abhorrere a dialecto Pindarica, licet interdum vetustos libros occupaverint, nunc constat inter omnes.

5) Plane assentior Buttmanno in Addendis Gr. Gr. II, p. 406. nominativum ὄρνιξ ex casibus obliquis esse a Grammaticis confictum statuenti.

6) Olymp. I, 90.

7) Pyth. IV, 156. Ἀκᾶ ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας. Scholia: ἠρέμα καὶ ἡσύχως. Non probabile videtur Eustathio illum locum obversatum esse. Eandem formam commemorant alii: Hesychius: Ἀκάσκα (l. ἀκασκᾶ)· ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως, quem credibile est rationem habuisse Cratini, cuius versiculum ex Aelio Dionysio protulit Eustathius Il. p. 668, 28. Τὸ δὲ ἀκὴν εὕρηται λεγόμενον καὶ ἀκασκᾶ. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ χρῆσιν παράγει Κρατίνου ταύτην· σκήπτροισιν ἀκασκᾶ προβιβῶντα. Cratini verba auctiora prostant in Συναγωγ. λέξ. χρησ. Bekker. Anecdd. p. 371, 1. Ἄκασκα (l. ἀκασκᾶ), ἥσυχα, φαρδέα (l. βραδέα)· Κρατῖνος Νόμοις· ἢ πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι, σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες. Qui versiculus triplici vitio deformatur: primum codicis scriptura πρεσβύταις πάνυ γηραλέοις temere reiecta est: deinde ἀκασκᾶ scriptum fuisse Aelius Dionysius attestatur, postremo barbarum illud προβῶντες expellamus oportet. Scripsit Comicus: Ἡ πρεσβύταις πάνυ γηραλέοις, σκήπτροις ἀκασκᾶ προβιβῶντες. Neminem, ut puto, male habebit in anapaestis potissimum Comici mensura vocis ἀκασκᾶ, qua anapaestum efficit: sin vero, praesto medicina. Vituperavit autem poeta adolescentulos, qui scipionibus innixi senilem gressum imitarentur. Terminationem Doricam vocis ἀκασκᾶ, quae est ex ἀκᾶ reduplicata, componas cum similibus ἀκᾶ, κρυφᾶ, ἁμᾶ, παντᾶ, ἀσυχᾶ, v. Scholl. Pyth. III, 36. Boeckh. Nott. Critt. Olymp. III, 22. Buttmann. Lexilog. I, p. 14. Nec sine caussa Cratinus in ista sententia adoptavit eandem formam.

8) In eandem originationem tendit Et. M. p. 44, 56. οἱ δὲ πρᾳῢν καὶ κοιμητικόν. Neque vero vulgaris ratio illa, ex qua τὸν μηδενὸς κακοῦ αἴτιον sonare opinantur, cui vereor ne parum praesidii insit in Aeschyleo illo ἀκάκης, ullo pacto ferri potest. Scholiasta Lipsiensis Hom.

ἡ κατὰ ἔκθλιψιν ἀσυνήθη πέρδος [1]), ἤγουν περίοδος·
καὶ ὁ κεχλαδὼς [2]) δὲ ἡ μετοχὴ δοκῶν παρακεῖσθαι τῇ
χλιδῇ καινότατα παράκειται, τά τε ἄλλα· καὶ διότι μὴ
διὰ τοῦ η προάγει τὴν χλιδήν, κατὰ τὸ δᾶμος, δῆμος.
Οὕτω δὲ καὶ τὸ πρὰν [3]) Δωρικὸν ἀποροῖτο ἄν, διὰ τί
μὴ περιήγαγε τὸ πρὶν εἰς τὴν διὰ τοῦ η γραφήν. Ἔτι
οὐ τέτριπται εἰς κοινὴν σαφήνειαν οὐδὲ τὸ λέγειν Πινδαρικῶς
ἄποινα τὴν ἀγαθὴν ἀμοιβήν, ὅ ἐστιν ἀντίχαριν
ἔπαθλον. Μάλιστα δὲ ἄτριπτον εἰς συνήθη
γνῶσιν τὸ ἁρμῷ, ἤγουν ἄρτι, ὃ παρ' ἑτέροις ἁρμοῖ
λέγεται, ὡς καὶ παρὰ Λυκόφρονι γινόμενον, ὅθεν καὶ
τὸ ἀρτίως, οἷον·

Ms. fol. 45. a. 10.

Ἐλπίσιν ἀθανάταις ἁρμῷ φέρονται [4]).

Il. *Π*, 185. *Ἀκάκητα· θεραπευτικός*. Is igitur vocem *ἀκάκητα* a verbo *ἀκέομαι* descendere ratus est, ut significet *Mercurium sanatorem, salvatorem*, ut Apollo Eurip. Andr. 901. *ἀκέστωρ* dictus est, *Ἀκέσιος* apud Eleos, Paus. VI, 24, 5. quem comparavit Lucas Quaestt. Lexicolog. I, p. 165. Haudquaquam absurde Eustathius: nam *ἀκάκητα* reduplicatione ortum ex v. *ἀκᾶ* significat *πραΰν, ἤπιον* recteque Mercurius et Prometheus ita appellantur. Neque vero altera illa ratio Lucae probata plane falsa est, quum verbum *ἀκέομαι* ad eandem stirpem redeat. Sed si a verbo demum derivatum esset, *Ἀκεσαμενὸς* potius sonaret. In Hesiodi Theog. 547. est Prometheus *ἦκ' ἐπιμειδήσας*.

1) Nem. XI, 40. *Πάσαις ἐτέων περόδοις*. Libri omnes *περιόδοις*: Schmidii emendationem firmat Eustathius firmam illam per se.

2) Olymp. IX, 2. *Καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδώς*.

3) Neque utitur Pindarus neque hoc videtur velle Eustathius.

4) Ex Threno esse haec verba suspicor: *Immortali spe modo efferuntur*, h. e. spe immortalitatis. — De voce *ἁρμῷ* eximie Methodius Etym. M. p. 144, 47. *Ἁρμός, ἁρμοῦ, ἁρμῷ· αὕτη ἡ δοτικὴ μετῆλθεν εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σημασίαν καὶ ἐφύλαξε τὴν αὐτοῦ γραφήν, οἷον ἁρμῷ, σημαίνει τὸ ἀρτίως· ὁ δὲ τεχνικὸς λέγει, ὅτι παρὰ τοῖς Συρακουσίοις διὰ τοῦ ι γράφεται· ἐκεῖνοι γὰρ ἁρμοῖ λέγουσι κατὰ συστολὴν τοῦ ω εἰς τὸ ο, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Ἁρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῆ ὡς ἀπὸ βουγεέως. Σημαίνει τὸ ἀρτίως ἢ ἁρμοδίως· Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος*. (Hecalae fr 44., quocum cfr. Scholl. Vulg. Apollon. Rhod. I, 972. coll. Ed. Gerhard. Lectt. Apollon. p. 8. et Naekio in Museo Rhen. 1834, p. 578 sqq. De altero illo fragmento Callimachi sub finem libelli disputavimus.) *Οὕτω Θέων ὁ Ἀρτεμιδώρου· προστίθησι δέ, ὅτι τὸ ἀρμοῖ ψιλούμενον μὲν σημαίνει τὸ ἀρτίως, δασυνόμενον δὲ τὸ ἁρμοδίως. Μεθόδιος· ἔστι καὶ παρὰ Λυκόφρονι*. Lycophr. Cass. 106., ubi tamen scriptura codicis Par. A *ἁρμῷ* [οῖ] (sic) suspensum facit iudicium. Eustath. Il. p. 140, 17. *Τὸ ἁρμοῖ ἐπίῤῥημα, ὃ δηλοῖ τὸ νεωστί, διφορεῖται μὲν κατὰ τοὺς παλαιούς· ἡ δὲ πλείων χρῆσις δασύνει αὐτό* (consentiunt Scholl. Il. A, 486.), *Συρακουσίων ὂν κατὰ τὸν τεχνικόν· ἁρμὸς γάρ φησιν, ἁρμοῦ, ἁρμῷ καὶ συστολῇ ἁρμοῖ, κατὰ τὸ ἔξω ἔξοῖ καὶ ἔνδον ἔνδοῖ παρὰ Θεοκρίτῳ*. Ex Syracusano itinere haesit Aeschylo Prom. 636: — unde a Scholl. Venetis Arist. Pac. p. 639, 14. Epicharmo Siculo iunctus *τρόπον τινὰ καὶ αὐτὸς ἐπιχώριος* vocatur —: altero usus est Pherecrates, v. Erotianum s. v. *Ἁρμῷ· ἡσυχῇ, μικρῶς· ὡς καὶ*

Καὶ τὸ

ἔπει

δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα [1]) ἡ ἀποκοπὴ καινὸν παρ' αὐτῷ ποιεῖ· ὥσπερ καὶ ἡ ἔλλειψις τὸ ἄς [2]) ἀντὶ τὸ ἕως, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ εἰπόντι· ἄς γόνυ χλωρόν [3]), ἤγουν ἐφ' ἧς ἡλικίας καὶ ἕως νεάζει τις. Οὕτω δὲ καὶ παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ παρ' ἄλλοις ἡ ἔλλειψις καινοποιεῖ καὶ τὸ ᾧ, ἀντὶ τοῦ καθά, οἷον· ᾧ τ' ἀπὸ τόξου ἱείς [4]), ἤγουν ᾧ τρόπῳ ἢ νόμῳ, ἵνα λέγῃ, ὅτι ὡς τοξεύων κατ' εὐθὺ λόγοις ἐπαίνων καὶ μὴ πλαγιάζων παρεκβάσεσιν, ἵνα ᾖ τὸ ᾧ ἀπὸ τόξου ἱεὶς ταὐτὸν τῷ ᾗ, ὅπερ ἐστὶ θηλυκῶς, ἀντὶ τοῦ καθά. Ἀσύνηθες δὲ καὶ τὸ τὴν Τροίαν Τρωΐαν Πινδαρικῶς λέγεσθαι, κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης, καὶ τὸ ἐκεῖθεν ἐπίῤῥημα Τρωΐαθεν [5]). Ἐπὶ πλέον δὲ ἀσύνηθες καὶ τὸ ξυνᾶνα λέγειν τὸν κοινωνόν, ὡς ἀπὸ τοῦ ξυνὸς ὁ κοινός· ἵνα εἴη ὥσπερ ἐκ τοῦ ἄλκιμος ἀλκιμάν, ὅθεν Ἀλκμάν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ξυνὸς ὁ ξυνάν. Ἄκαστον γοῦν τὸν βασιλέα Μαγνήτων βίου ξυνᾶνα [6]) λέγει τῇ αὐτοῦ γυναικί.

22. Συχναὶ δὲ καὶ ἀποστροφαὶ παρὰ Πινδάρῳ, ἃς καὶ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι φιλεῖ· ἔτι δὲ καὶ στροφαὶ ἐννοιῶν, ὃ καὶ ποικιλίαν παραποιητικὴν ἐν αὐτῷ ἐργάζεται. Εὕρηται δὲ καὶ περιαυτολόγος ἐν πολλοῖς φιλοτιμότερον καὶ σκωπτικὸς δὲ τῶν ἀντιτέχνων ὁμοίῳ λόγῳ καὶ ἀμφίγλωσσος δὲ ἐν οὐκ ὀλίγοις· ὅς γε πῇ μὲν τὴν εὐφυΐαν ἐπαινεῖ καὶ τὸ αὐτομαθές, ὡς καὶ αὐτὸς πολλὰ εἰδὼς φυᾷ [7]), πῇ δὲ τὰ κατὰ μάθησιν διδακτά. Καὶ εὐδαιμονίαν δέ που πρὸς τοὺς ἐπαινουμένους μετρῶν ποτὲ μὲν ταύτην λέγει, ποτὲ δ' ἐκείνην· οἷον ποτὲ μὲν πλοῦτον ἢ τιμήν, ποτὲ δὲ σὺν τούτοις καί τι ἄλλο ἀγαθόν.

23. Πλουτεῖ δὲ καὶ πολὺν ὄγκον αὐτῷ ἡ φράσις

Φερεκράτης ἐν Μεταλλεῦσιν. Utrumque agnoscit Hesychius: Ἁρμοῖ· ἀρτίως, ἡσυχῇ, ἐξαίφνης, προςφάτως. Iterum Ἁρμῷ· ἀρτίως. Illud miror, cur Grammatici τὴν ἀρχαίαν σημασίαν aliter ad normam redegerint apud Pindarum, aliter apud Aeschylum: utriusque enim sermonem Siculorum commercium infecerat.

1) In iis quae supersunt frustra quaeras: opinor et in iis quae interciderunt. Quanquam etiam Hesychius v. ἔπει inter alias glossas annotavit hanc: ἢ ἐπείτι. Scr. ἔπειτα.

2) Habes Olymp. XI, 53. Vide Koenium Greg. Cor. p. 188.

3) Theocrit. Id. XIV, 70.

4) Ὧτ' ἀπὸ τόξου ἱείς Nem. VI, 29. Cfr. Boeckh. Nott. Critt. Olymp. XI, 90.

5) Nem. VII, 41.

6) Nem. V, 27. Acastum appellat ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπόν. At Eustathius alium locum videtur significare.

7) Olymp. II, 86.

καὶ οὐδὲ λαλεῖν ἐθέλει κατὰ τοὺς πλείονας· ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ ἐξαίρετον τὸ ἐπὶ πᾶσι ξενόφωνον τάχα που καὶ αὐτῷ θελήσαντι πατεῖν ἑτέρων ἴχνια, μὴ καθ' ὁμά [1]), εἴποι ἂν Καλλίμαχος.

24. Φιλοτιμεῖται δέ ποτε καὶ τοὺς ἀλείπτας τῶν ἀθλούντων παρεντιθέναι τοῖς μέλεσι παρέκβασιν καὶ ταύτην τεχνώμενος, ὅτε ὡς εἰκὸς καὶ ἐκεῖνοι δωροῖντό τι μνείας χάριν τῷ λυρικῷ φιλοῦντι τὸν χρυσόν, ὡς δειχθή-
60. σεται, ἴσως δὲ καὶ πλατυσμοῦ μέλους ἕνεκεν· ὃς δὴ πλατυσμὸς καὶ εἰς φατριῶν [2]), ὡς ἐῤῥήθη, καὶ πατρίδων ἐπαίνους ἐξοκέλλειν τὸν μελοποιὸν ἐν πολλοῖς ποιεῖ καὶ εἴς τινα ἑτεροῖα, ὧν δόξοι ἂν εἰς λίαν περιττὸν ἐκ παρέργου αὐτὸς μεμνῆσθαι τοῖς μὴ εὖ ἐπεσκεμμένοις αὐτόν· ὡς καὶ ὅτε εἰς ἡρωϊκοὺς μύθους παρεκκλίνει κατ' οὐδὲν δέον, ἐν ᾧ δὴ τόπῳ καὶ ἀσάφειαν καινὴν πολλάκις ἔχει, οἷα δυάζων τὰ ἡρωϊκὰ πρόσωπα, ὁποῖόν ἐστι καὶ τό· ἣν ὁ δεῖνα Κυρήνης στεφάνωμα, ἣν ἥρπασεν Ἀπόλλων [3]). Ἐνταῦθα γὰρ ἐνοπτρίζει τῇ ἐστεφανωμένῃ
70. Κυρήνῃ πόλει τὴν ἡρπασμένην ἡρωΐδα κόρην· τὸ κύριον, ἧπερ ἡ πόλις ὁμώνυμος. Πολλαχοῦ δὲ τοιοῦτον δυαστικὸν ἐμφάντασμα ποιεῖ ἔχον καὶ αὐτὸ ἴδιόν τι πρὸς χαρακτήρισμα.

25. Τοιοῦτος δὲ ὢν τὴν ποίησιν, ὡς ἀμυδρότατα ὑπογράψαι τὸν ἄνδρα (χρῶσαι γὰρ τὸ σκιαγράφημα τοῦτο εἰς ἐντελὲς εἴη ἂν πάνυ ἐργῶδες), ἐπιμεμέληται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ εἰς γένους ἀναγραφὴν τὴν κατά τε Πλού-
Ms. fol. 45. b. ταρχον καὶ ἑτέρους [4]), παρ' οἷς φέρεται ὅτι κώμη Θη-
80. βαίων οἱ Κυνοκέφαλοι [5]). Ἐκ ταύτης οἱ τοῦ σοφοῦ τοῦδε

---

1) Eustath. Il. Ψ, 1436: Ὡς ἂν ὁ Καλλίμαχος εἴποι, δραμόντος ἑτέρων ἴχνια, μὴ καθ' ὁμά. Vide Callimachi Fr. CCXCIII. Πατεῖν et ipsum videtur poetae esse. Sed tum καθομὰ videtur reponendum cum Olympiodoro, quem attulit Ruhnkenius, et Hesychio: Κάθομα, κατὰ τὸ αὐτό. Ita codex.

2) Editum πατριῶν cum Hermanno correxi. Supra p. 54, 81. Ms. teste Tafelio φατριῶν habet, non πατριῶν. Quare et πατριᾶς p. 56, 63. ad ordinem coegi.

3) Pyth. IX, 4. Telesicrates

Διωξίππου στεφάνωμα Κυράνας,
τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων ποτὲ Λατοΐδας ἅρπασε.

Haec quoque ex vetustioribus hausisse Eustathium arguit Schol. Pyth. IV, 25. Εἰώθασι δὲ οὗτοι συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωΐδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες, οἷον· Εὐάρματε χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα, fr. inc. 207.

4) De fontibus harum narrationum vide Prooemium.

5) Licet pagus ab aliis fere scriptoribus, ut Steph. Byz. s. v., Κυνὸς κεφαλαὶ vocetur, a corrigendo manum abstinui eo magis, quod

γενέτορες [1]), πατὴρ μὲν Παγώνδας ὀνοματικῷ [2]) τύπῳ Βοιωτίῳ κατὰ τὸ Ἐπαμεινώνδας, Κρεώνδας· κατὰ δέ τινας Δαϊφάντου ἢ Σκοπελίνου αὐλητοῦ καὶ Μυρτοῦς [3]). Ὃς δὴ Σκοπελῖνος τὴν αὐλητικὴν διδάξας τὸν παῖδα, ἐπεί φασιν εἶδεν αὐτὸν μείζονος ἕξεως φύντα ἤπερ ὑπ' αὐτῷ τελειωθῆναι, παρέδωκεν εἰς μάθησιν μελοποιῷ, τῷ περιαδομένῳ Λάσῳ τῷ Ἑρμιονεῖ [4]), παρ' ᾧ ἐπαιδεύθη τὴν λυρικήν. Ἔνιοι δὲ τὸν αὐτὸν ἔφασαν δυωνυμίας λόγῳ Σκοπελῖνον καὶ Δαΐφαντον λέγεσθαι. Ἄλλοι δὲ πατέρα 90. Πινδάρου εἴτε πατρῷον τὸν Σκοπελῖνον εἶπον γενέσθαι. Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ οὐ Μυρτὼ ἀλλὰ Κλεοδίκην, ἢ κατὰ συναίρεσιν Κλειδίκην μητέρα τῷ Πινδάρῳ ἀναγράφουσι [5]),

---

et apud Thomam Mag. p. 4. et in Vita Vratisl. p. 9. *Κυνοκεφάλων* scriptum erat ante Boeckhium. Poterat locus nomen habere vel a collibus vicinis, ut *πάγοι* supplendum putes, vel ab incolis ita appellatis, ut in pagis Atticis. Suum igitur relinquamus Grammaticis.

1) Tam diserto testimonio componuntur quae reliqui scriptores male in ipsum Pindarum deflexerunt, quem vel Thebis vel Cynoscephalis natum perhibent: quam controversiam secus interpretabatur Boeckhius Prooem. T. II. P. 2. p. 13. Ad idem tamen fertur Thomas p. 4. *Πίνδαρος τὸ μὲν γένος Θηβαῖος, υἱὸς Δαϊφάντου κατὰ τοὺς ἀληθεστέρους, οἱ δὲ Σκοπελίνου φασίν· οἱ δὲ λέγουσι τὸν αὐτὸν Δαΐφαντον καὶ Σκοπελῖνον· οἱ δὲ Παγωνίδου καὶ Μυρτοῦς ἀπὸ κώμης Κυνοςκεφάλων.*

2) Legebatur *ὠνοματικῷ*.

3) Tafelius in his alicubi *ἦν* excidisse suspicatur.

4) Idem testatur Thomas p. 4., probavit Boeckhius Prooem. p. 17.

5) Tria parentis nomina norunt vetusti scriptores: Pagondam, Daiphantum, Scopelinum. Nos, opinor, tenebimus Daiphantum, quam eandem Plutarchi sententiam fuisse index eius libelli, quem de Pindaro ediderat civi suo, demonstrat. Quocum concinit qui memoratur filius poetae Daiphantus ab avo nominatus, v. Vit. Vratisl. p. 10. Suid. et Vit. Metr. 25. Et Scopelinum quidem facile licet removere. A quo quum primum in musicis eruditus esse diceretur, non inepte tanquam alter parens poterat nominari, ut Lamprocles Atheniensis *Μίδωνος υἱὸς ἢ μαθητὴς* fuisse fertur in Scholl. Aristoph. Nubb. 964. Hinc fluxit, quod ipsi Scopelinum *πατρῷον* fuisse dixerunt — nam eximie Boeckhius in Vit. Vratisl. quod in codice erat *πάτρωον*, ex quo Schneiderus *πατρῷον* fecerat, emendavit: firmat Eustathius —: alii trito artificio vetustioris nescio cuius parentem commenti sunt. Hinc demum explicatur quod refert Thomas: *Οἱ δὲ λέγουσι τὸν αὐτὸν Δαΐφαντον καὶ Σκοπελῖνον.* Is apud antiquiores ita fere repperit perscriptum: Potest autem uterque parens poetae dici, alter quod suscepit, quod puerulum artis tanquam gustu quodam imbuit alter. Sed Pagondam non habeo qua ratione compungam. Similiter de matre iudico Myrtone, qui et Cleodicae vel Clidicae fuisse nomen perhibeatur. Illam ortam puto ex mira confusione, quandoquidem Myrtidis poetriae *μαθητὴς* dicitur poeta apud Suidam: quam quod in certamen descenderit cum vate Thebano obiurgavit Corinna. Talia non inaudita in rebus vetustiorum poetarum fere in modum fabularum depravatis a supinis Grammaticis.

γενομένῳ ἐπὶ ἄρχοντος Ἀβίωνος [1]) κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχύλου, ᾧ καὶ συγγεγένηται, ὁμιλήσας καὶ ἀπονάμενός τι καὶ τῆς ἐκείνου μεγαλοφωνίας. Τέθνηκε δὲ ὅτε τὰ Περσικὰ ἤκμαζε, κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, ζήσας ἔτη ἓξ καὶ ἑξήκοντα, κατὰ δὲ ἐνίους ὀγδοήκοντα. Ἔσχε δέ φασι θυγατέρας δύο, Πρωτομάχην καὶ Εὔμητιν, καὶ υἱὸν δὲ Δαΐφαντον [2]), γήμας Μεγάκλειαν· ὧν δὴ θυγατέρων μέμνηται καὶ ἐπίγραμμα παλαιὸν ἐκεῖνο [3])·

p. 58.

Ἦ μάλα Πρωτομάχη [4]) τε καὶ Εὔμητις λιγύφωνοι
Ἔκλαυσαν, πινυταὶ Πινδάρου θυγατέρες [5]),
Ἀργόθεν ἡμος ἵκοντο, κομιζοῦσ' [6]) ἔνδοθι κρωσσοῦ
10. Λείψαν' ἀπὸ ξείνης ἀθρόα πυρκαϊῆς.

Ἐν ᾧ δὴ ἐπιγράμματι οὐ δηλουμένου τοῦ πῶς ἐν Ἄργει θανὼν ὁ Πίνδαρος εἶτα εἰς τὴν πατρίδα ἐκεῖθεν ἐκομίσθη, ὅμως ἔστιν ὑπονοῆσαι, ὅτι ἀπελθὼν εἴς τινα Πελοποννήσιον ἀγῶνα [7]) καὶ θανὼν κατ' αὐτὸ τὸ Ἄργος ἀπεδόθη ἐκεῖθεν πατρίδι [8]) νεκρός. Τῷ δὲ ῥηθέντι

---

1) Recte emendant *Βίωνος*, quem Olymp. LXXX, 3. magistratum gessisse accepimus. Et Thomas quidem p. 4. eodem archonte obisse narrat: *Τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονὼς [ἢ ὥς τινες ὀγδοήκοντα] ἐπὶ Ἀβίωνος ἄρχοντος κατὰ ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.* Sed Pindarum ultra Bionis magistratum vitam produxisse ex ipsis carminibus probavit Boeckhius Prooem. p. 15. Quod autem Eustathius vetustos enarratores secutus sub Bione floruisse (ita enim *γενομένῳ* explico, ne nimis absurdum sit) circa tempus Aeschyli dicit, hinc suspicor, veteres scriptores ex eo, quod poetam cum Aeschylo consuesse traditum habebant, ipsius aetatem fixisse ad eam Olympiadem qua Aeschyli Oresteam actam scirent. Illud autem absurdum, quod Eustathius scribit decessisse *ὅτε τὰ Περσικὰ ἤκμαζε κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα*: nam neque poeta mortuus est *ὅτε τὰ Περσικὰ ἤκμαζε* — floruit tum ipse vel maxime; sanius Eustathius compilavit vetustos infra p. 58, 32. *κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν ἤκμαζε τὴν ἡλικίαν*: quanquam alieno loco infarsit — neque Olymp. LXXXVI. *ἤκμαζε τὰ Περσικά.*

2) *Διόφαντον* vulgo: idem ferebatur apud Suidam, cui *Δαΐφαντον* restituit Beckius, in Vita Vratisl. p. 10., cui Boeckhius. Recte Eustathius in Vita Metr. 2. et 25. Hinc et hoc quoque loco emendavi et infra p. 58, 15. Daiphanti nomen apud Thebanos recurrit aetate Epaminondae.

3) Idem ex Vita Vratisl. edidit Boeckhius p. 10.

4) *Πρωτομάχα* Vratislaviensis.

5) E. Gerhardus, Boeckhius, Tafelius, Hermannus transponunt: *Πινδάρου ἔκλαυσαν θυγατέρες πινυταί.* Ego vero poetae *ἐπιδεικτικῷ* non admodum vetusto illud condono in quo conspirent testes, ne non tam librariorum vitia tollere quam ipsum poetam ad sanam mentem revocare velle videamur.

6) Vratisl. et Eust. *κομίζουσ'*. Dualem reddidit Boeckhius. Apud vetustiores poetas non memini *ᾱ* dualis elidi.

7) Heraea sive Hecatombaea coniicit Boeckhius Prooem. p. 16.

8) *τῇ πατρίδι* Hermannus.

υἱῷ Δαϊφάντῳ καὶ δαφνηφορικὸν ᾆσμα γράψαι λέγεται ὁ πατήρ [1]), ὅς φασι καὶ Σιμωνίδου ἤκουσε [2]), νεώτερος μὲν ἐκείνου ὤν, πρεσβύτερος δὲ Βακχυλίδου.

26. Εἰπεῖν δὲ τοῦτο καὶ ἄλλως κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐπέβαλε Πίνδαρος τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου, ἧ 20. νεώτερος πρεσβυτέρου. Τῶν αὐτῶν γοῦν μέμνηνται ἀμφότεροι πράξεων [2]). Ἀλλὰ καὶ παρὰ Ἱέρωνι τῷ Συῤῥακουσίων τυράννῳ ἄμφω ἐγένοντο, ἀποδημήσαντες δηλαδὴ καθ' ἑτέρους καὶ αὐτοὶ σοφοὺς εἰς τὴν Σικελίαν. Καὶ μὴν πρὸς τὸ ἱστορηθὲν τοῦτο διαφέρεσθαι δοκεῖ τὸ περιφερόμενον. Λέγεται γάρ, ὅτι Πίνδαρος ἐρωτηθείς, διὰ τί Σιμωνίδης μὲν πρὸς τοὺς τυράννους ἀπεδήμησεν εἰς Σικελίαν, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλει; ἔφη, διότι βούλομαι ἐμαυτῷ ζῆν, οὐκ ἄλλῳ [3]).

27. Αἴδεται δὲ καὶ ὡς εὐσεβὴς ἦν, τιμῶν [4]) 30. Πᾶνα καὶ Ῥέαν [5]) καὶ Ἀπόλλωνα, καὶ ὅτι κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν ἤκμαζε τὴν ἡλικίαν. Διὰ δὲ τὸ θεόφιλὴς δόξαι, καὶ τιμῆς πολλὴν περιουσίαν ἔσχεν ἐν Ἕλλησιν. Ἀπόλλων γοῦν οὕτω φασὶν αὐτὸν ἐφίλει, ὡς καὶ μερίδα λαμβάνειν ἐκ τῶν θυομένων ἐκείνῳ, καὶ τὸν ἱερέα δὲ βοᾶν ἐν ταῖς θυσίαις· *Πίνδαρος ἐπὶ τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ·* ἢ καὶ ἄλλως· *Πίνδαρος ἴτω ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ* [6]). Κατὰ δὲ ἄλλους ἐν Δελφοῖς κλείειν ὁ νεωκόρος μέλλων τὸν νεὼν κηρύσσει καθ' ἡμέραν· *Πίνδαρος ὁ μουσοποιὸς παρίτω πρὸς τὸ* 40. *δεῖπνον τῷ θεῷ.* Καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη, ὡς δηλοῖ καὶ αὐτὸς εἰπών·

Πενταετηρὶς ἑορτὰ βουπομπός, ἐν ᾗ πρῶτος
ἐβάσθην ἀγαπατὸς ἐν σπαργάνοις [7]),

ὅ ἐστιν *ἐλέχθην*, ὡς ἀπὸ τοῦ βάζω, ἢ καὶ ἄλλως

---

1) Idem narrat Vita Vratisl. p. 10. Confer Boeckhium Praefat. Partheniorum p. 590.

2) Vide quae diximus in Simonid. Cei Prolegg. p. XXX.

3) Plenius Vita Vratisl. p. 10 init. Confer Simonid. Cei Fr. I.

4) Eadem inter Apophthegmata Pindari comparent in Vratisl. A. p. 10. Cfr. Simonid. Cei p. XX. et p. 228.

5) De cultu Panis et Magnae Matris v. Pind. Pyth. III, 77. et Boeckh. Frr. Parthen. 63.

6) Thomas p. 4. *Καὶ μερίδα τῶν προσφερομένων τῷ θεῷ ἐλάμβανε καὶ ὁ ἱερεὺς ἐβόα ἐν ταῖς θυσίαις Πίνδαρον ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ.* Vita Vratisl. p. 9. *Καὶ ἐν Δελφοῖς ὁ προφήτης μέλλων κλείειν τὸν νεὼν κηρύσσει καθ' ἡμέραν· Πίνδαρος ὁ μουσοποιὸς παρίτω πρὸς τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ.* Cfr. Boeckh. Prooem. p. 17. 18.

7) Plane eadem Vita Vratisl. p. 9., nisi quod codex ibi *ἑορτᾶς* et recte *εὐνάσθην ὑπὸ σπαργάνοις*, v. Boeckh. Frr. 205. Nisi forte fuit *ἐνὶ σπαργάνοις*. Ceterum ridicula est sedulitas Eustathii in explicando illo sive *ἐβάσθην* sive *εὐάσθην*. Nam quum *εὐάσθην* vitiose scriptum repperisset, *ἐβάσθην* inepte novavit memor ille alieno tempore, nihil esse frequentius earum literarum permutatione.

εὐάσθην, εὐφημήθην, ὡς ἀπὸ τοῦ εὐάζω. Λέγεται δὲ καὶ ὅτι ὁ Πὰν μεταξὺ Κιθαιρῶνος καὶ Ἑλι-
50. κῶνος ὤφθη ᾄδων παιᾶνα Πινδάρου [1]). Διὸ καὶ αὐτὸς ᾆσμα ἐποίησεν, ἐν ᾧ χάριν αὐτῷ τῆς τιμῆς ἀνθομολογεῖται, οὗ ἀρχή·

Ὦ Πάν, Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ [2]).

Ms. fol. 46. a. Τῇ ἱστορίᾳ δὲ ταύτῃ μαρτυρεῖ καὶ ἐπίγραμμα παλαιὸν ἐκεῖνο· [3])

Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,
Τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυς.
Οὐδὲ μάτην ἁπαλοῖς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς ἐκεῖνος
Ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.
Μάρτυς ὁ Μαινάλιος κερόεις θεὸς ὕμνον ἀείσας
60. Τὸν σέο καὶ νομίων λησάμενος δονάκων.

Λέγει δὲ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο νεβρείους μὲν αὐλούς, τοὺς ὡς εἰκὸς ἐξ ὀστέων ἐλάφου νεογνῆς. Δῆλον γάρ, ὡς νεβρὸς τὸ νεογιλὸν τῆς ἐλάφου· ὡς δὲ ἀπὸ ὀνείων ὀστῶν, οὕτω καὶ ἀπὸ νεβρείων αὐλοὶ ἐγίνοντο. Ἡ δὲ χέλυς, ὅ ἐστιν ἡ κιθάρα, ἐξ ἀρχαιοτάτης κλήσεως κεκληρονόμηται εἰς φράσιν. Ἦν γὰρ ὅτε ὄστρακον χέλυος, ἤγουν χελώνης, εἰς κοίλωμα κιθάρας τῷ Ἑρμῇ ἐχρησίμευσεν (ὡς καὶ μετ' ὀλίγα γεγράψεται), καθ' οὗ ἐνταθεῖσαι
70. χορδαὶ τὴν κιθάραν ἀπετέλεσαν. Ὁ δὲ ἑσμὸς δηλοῖ μὲν τὴν βοτρυδὸν σύνιζησιν τῶν μελισσῶν, ὧν ἐν τοῖς κατωτέρω πλατεῖα μνήμη ἔσται. Δασύνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ ἕζω. Κάθισμα γὰρ μελισσῶν ἡ λέξις δηλοῖ, καὶ συνιστᾷ τὸ δασὺ ἐνταῦθα πνεῦμα ὁ παρὰ Ἀριστοτέλει ἐν τῷ περὶ ζώων ἱστορίας ἀφορισμός [4]). Τὸ δὲ κηρό-

---

1) Eadem Vita Vratisl. p. 9. Illud carmen a Pane cantatum. — Paeana fuisse Eustathius et Vita Vratisl. dicunt, Hymnum Epigramma Antipatri, quem Paeanem interpretatur Episcopus — alii poetae nostri enarratores primum epinicium Olympium fuisse temere statuerunt: Scholl. Aristidis p. 215. Frommel. *Οἱ ὑπομνηματισταὶ λέγουσιν, ὅτι ἐν τῇ κρεουργίᾳ τοῦ Πέλοπος ὠρχήσατο ὁ Πάν· ἔχομεν δὲ τοῦτο ἐν τῇ πρώτῃ νίκῃ.* Cfr. Boeckh. Parthen. fr. 63.

2) Vita Vratisl. l. c. *Πάν, Πάν*: Boeckhius Parthen. fr. 63. ex Scholl. Pyth. III, 77. recte suscepit: *Ὦ Πάν, Ἀρκαδίας* rell. Eustathianum *Ὦ Πάν, Πάν* dolentis esset et auxilium numinis implorantis, uti Soph. Aj. 694. *Ἰώ, ἰὼ Πὰν, Πὰν, Ὦ Πάν, Πάν.* Ita et Aristoph. Acharn. 1212.

3) Anthol. Planud. II, p. 718, 305. Iacobs. Ubi Antipatri nomen praefigitur. Versu tertio Planudes:

οὐδὲ μάτην ἁπαλὸς ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμός.

Et *ἁπαλὸς* quidem Eustathius tenebat et ipse. Brunckius in Planudea *ἁπαλοῖς* edidit, idem ego Eustathio impertii: reliqua Planudes inepte immutavit. *Ἑσμὸν ἐκεῖνον* non intellexit nimirum.

4) Scriptura vocis *ἀφορισμὸς* in codice perobscura teste Tafelio:

θετον μέλι ἀφομοιοῦταί πως τῷ παρ' Αἰσχύλῳ κηροπλάστῳ δόνακι, ὃς δηλοῖ τὸ σύριγγα [1]. Μαινάλιος δὲ θεὸς [2]) ὁ Πὰν ὡς Ἀρκαδικός. Ἐν Μαινάλῳ γὰρ ἐτιμᾶτο, Ἀρκαδίας ὄρει. Κερόεις δὲ ὁ αὐτός, ἐπεὶ κερασφόρος ἐπλάττετο, διὰ τὰς τῶν ὀρῶν ἐξοχὰς τὰς ὑψηλοτάτας, αἳ αὐταὶ μέρος εἰσὶ τοῦ παντός, εἰς ὃ μεταλαμβάνεται καὶ ὁ Πάν. Ὅτι δὲ κέρατα ἐλέγοντο καὶ αἱ ὄρειναὶ ὑπεροχαί, δηλοῖ ὁ γράψας ὑψικέρατα πέτραν [5]), τὴν καὶ ὑψηλὴν καὶ εἰς ὀξὺ λήγουσαν. Ὕμνον δὲ ἀείσας ταὐτόν ἐστι τῷ ᾄσας παιᾶνα, τόν, ὡς δεδήλωται, Πινδαρικόν, εἰ καὶ ἄλλως ἑτεροῖόν τι παρὰ τὸν ὕμνον ὁ παιάν. Δόνακες δὲ νόμιοι, τουτέστι φίλοι τοῖς νέμουσι· καὶ ὅλη σύριγξ ἡ τῷ Πανὶ φίλη διὰ τὰς πνοὰς τῶν κατακόσμων ἀνέμων καὶ τοὺς ἐκεῖθεν συριγμούς, ἃ τῷ Πανὶ [4]) φίλα εἰσί. Καὶ οὕτω μὲν τὸ εἰρημένον ἐπίγραμμα θεοφιλῆ ἐμφαίνει γενέσθαι τὸν Πίνδαρον. Λέγεται δὲ καί, ὡς Δημήτηρ ὄναρ ποτὲ αὐτῷ ἐπιφανεῖσα ἐμέμψατο, εἰ μόνην θεῶν αὐτὴν οὐχ ὕμνησεν. Ὁ δὲ καὶ εἰς αὐτὴν ἐποίησεν, ἀρξάμενος οὕτω· Πότνια θεσμοφόρε· καὶ βωμὸν δὲ ἀμφοῖν πρὸ τῆς οἰκίας ἱδρύσατο [5]). Χαμαιλέων δέ φασι καὶ Ἴστρος [6]) ἱστοροῦσιν, ὡς περὶ Ἑλικῶνα θηρῶντος αὐτοῦ, καὶ καμάτῳ κατενεχθέντος εἰς ὕπνον, μέλισσα τῷ στόματι προσκαθίσασα κηρία ἐνέθετο· [7]) οἱ δὲ ὄναρ φασὶν ἰδεῖν αὐτόν, ὡς μέλιτος καὶ κηροῦ πλῆρες αὐτῷ γεγόνοι τὸ στόμα. Καὶ οὕτως οἰωνισάμενος ἔπειτα εἰς ποιητικὴν ἐτράπη, καθηγησαμένων αὐτῷ τοῦ μαθεῖν ἢ τοῦ Λάσου, ὡς εἴρηται, ἢ τοῦ Ἀθηναίου Ἀγαθοκλέους,

80.

90.

p. 59.

---

optime Hermannus ἀφεσμὸς desiderat. Quem vide de ἑσμῷ μελίσσης disputantem Opuscc. II, p. 252. Aristotelis locus est IX, 29. cll. IX, 27, 6.

1) Aeschylus Prometh. 574.

2) Legebatur θετός.

3) Pindarus Fr. Inc. 285. et ex eo Aristoph. Nubb. 591.

4) Legebatur *Πανὶ παντὶ φίλα.*

5) Eadem refert Vita Vratisl. p. 9. Adde Pausan. IX, 23, 2. Boeckh. fr. Hymn. 12. Exordium ipsum verbo χρυσάνιον auctius ministrat Vratisl.; χρυσανίου emendat Boeckhius, scil. *Ἅιδου δάμαρ* vel simile quid. Pro Cerere Proserpinam debebant dicere.

6) Vide Prooemium.

7) Non valde discrepat ab Chamaeleonte et Istro Pausanias IX, 23, 2. *Πίνδαρον ἡλικίαν ὄντα νεανίσκον καὶ ἰόντα ἐς Θεσπιὰς θέρους ὥρᾳ καύματος περὶ μεσοῦσαν μάλιστα ἡμέραν κόπος καὶ ὕπνος ὑπ' αὐτοῦ κατελάμβανεν· ὁ μὲν δὴ ὡς εἶχε κατακλίνεται βραχὺ ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ· μέλισσαι δὲ αὐτῷ καθεύδοντι προσεπέτοντό τε καὶ ἔπλασσον πρὸς τὰ χείλη τοῦ κηροῦ· ἀρχὴ μὲν Πινδάρῳ ποιεῖν ᾄσματα ἐγένετο τοιαύτη.* Eustathii narratio valde attenuata in Vita Vratisl. p. 9. Cfr. Boeckh. Prooem. p. 16.

ἢ Ἀπολλοδώρου [1]), ὅν φασι καὶ προϊστάμενον κυκλίων χορῶν καὶ ἀποδημοῦντα [2]) πιστεῦσαι τὴν διδασκαλίαν
10. Πινδάρῳ, παιδὶ ὄντι· τὸν δὲ εὖ τὸ πιστωθὲν διακοσμήσαντα περιβοηθῆναι. Τινὲς δέ γε, ὡς κατωτέρω ῥηθήσεται, τὸ σημεῖον τῆς μελίσσης παιδὶ νεωτάτῳ ἔτι ὄντι Πινδάρῳ ἐπιγενέσθαι ἱστοροῦσιν. Ὅτι δὲ ἐν παλαιῷ ἐπιγράμματι κεῖται γοργῶς μνῆμα τοῦ μελισσείου τοῦδε κηρίου, δεδήλωται ἀνωτέρω.

28. Ἐχθρὰ δέ φασι φρονούντων ἀλλήλοις Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐπεὶ ἔγραψέ που· Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι, κατὰ δέ τινας, ἐπεὶ

---

1) Utrumque memorat Vita Vratisl. p. 9., unum Agathoclem Vita Metr. 11. Apollodorum nec ipse novi: Agathoclem nullus dubito quin intelligi debeat is quem inter Sophistas veteres censet Protagoras Platonis p. 316, E. *Μουσικὴν Ἀγαθοκλῆς τε ὁ ὑμέτερος πρόσχημα ἐποιήσατο μέγας ὢν σοφιστὴς καὶ Πυθοκλείδης ὁ Κεῖος καὶ ἄλλοι πολλοί.* Eodem Agathocle quum Damon praeceptore usus esse tradatur Lachete p. 180, D. — qui quidem Damon et ipse *τῇ λύρᾳ προκαλύμματι ἐχρήσατο*, ut verbis utar Plutarchi —, quem eundem Periclem habuisse artis musicae magistrum prodidit Plutarchus Vita Pericl. IV., quam temporum ratio optime congruat observabis. Sed idem Agathocles quod ex Pythoclidae disciplina prodisse perhibetur a Scholiasta in Platonis Alcibiad. I, p. 118, C. his: *Πυθοκλείδης μουσικὸς ἦν, τῆς σεμνῆς μουσικῆς διδάσκαλος καὶ Πυθαγόρειος, οὗ μαθητὴς Ἀγαθοκλῆς, οὗ Λαμπροκλῆς, οὗ Δάμων*, fieri non potest ut pro indubitato habeamus. Nam Aristoteles apud Plutarchum l. c. Periclem a Pythoclida Ceo in musicis eruditum tradidit verissime: tradidit Plato ipse Alcibiade l. c., Periclem *συγγεγονέναι* Pythoclidae antequam cum Damone consuesceret, *καὶ νῦν ἔτι*, ita pergit, *τηλικοῦτος ὢν Δάμωνι ξύνεστιν αὐτοῦ τούτου ἕνεκα*, scil. ut evadat sapientior. Vixit igitur Pythoclides Athenis quum iuvenis esset Pericles: antecessisse aetate Pindari praeceptorem Agathoclem vel ex loco illo Protagorae cogas. Porro quod Lamprocles perhibetur discipulus Agathoclis, Groen van Prinsterer in Prosopographia Platonis p. 185. *Λάμπρον* substituebat. Nollem factum: Lamproclem intellige Midonis sive filium sive discipulum, qui ante Phrynichum Comicum vixit: nam is celebratissimi carminis Lamproclei in Minervam fecerat in comoedia aliqua mentionem, v. Scholl. Ravenn. Aristoph. Nubb. 964. Floruit autem Phrynichus circa Olymp. LXXXVII., v. Meineckium Quaestt. Scen. II, p. 6. 48. Lamprocles igitur quum vetustior fuerit Phrynicho, nihil obstat quominus eum ab Agathocle profecisse credamus: nisi quod Scholii istius tenuis auctoritas est. Certe quod Damonem discipulum facit Lamproclis, Platonis Laches Agathoclem Damonis praeceptorem sistit: utroque uti poterat. Quoniam autem semel exspatiati sumus longius, addimus corollarii loco quod propius tangit Lamproclem, a Pindaro non alienum est. Traditur in Etym. M. v. *Ἱππία· ἐκλήθη οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἵππων ἀνήλατο· ὡς ὁ ἐπ' αὐτῇ ὕμνος δηλοῖ.* Eadem sunt Bekker. Ann. p. 207, 32. Schneidero Saxoni haec ad Pindarum referenti oblocutus est Boeckhius Frr. Hymn. 9. Merito: additum esset ipsum nomen poetae. Intellige illum hymnum Lamproclis in Minervam, quo Athenis non tritior alter.

2) Barbare Vita Vratisl. p. 9. *ἀποδραμοῦντα.*

ἔρεισμα Ἑλλάδος ἔφη τὰς Ἀθήνας [1]), ἐζημίωσαν 20.
αὐτὸν Θηβαῖοι χιλίαις δραχμαῖς, ἃς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ
Ἀθηναῖοι ὡς φιλαττικοῦ. Λέγεται δὲ καί, ὡς Λάκωνες
ἐμπρήσαντές ποτε Θήβας κατὰ μάχην, ἧς ἦρχε Παυ-
σανίας ὁ σφῶν βασιλεύς, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας
τοῦ ποιητοῦ ἰδόντες ἐπιγεγραμμένον τό·

Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ Ms. fol.
καίετε [2]). 46. b.

Τοῦτο δέ φασι καὶ Ἀλέξανδρος μετὰ ταῦτα πεποίηκε.
Καὶ αὐτὸς γὰρ ἐμπρήσας Θήβας ἐφύλαξε τὴν οἰκίαν, ἣ
καὶ εἰς Πρυτανεῖον ὕστερον ἀπετελέσθη [3]). 30.

29. Φέρεται δὲ λόγος καὶ θεωρούς ποτε ἀπιόντας
εἰς Ἄμμωνος αἰτῆσαι Πινδάρῳ οἷα φίλῳ τὸ ἐν ἀνθρώ-
ποις ἄριστον· καὶ θανεῖν αὐτὸν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ [4]).
Τοῦτο δὲ πάντως καὶ θανάτου ἐστὶ σέμνωμα ὡς κολού-
οντος τὴν ἐν κακοῖς μακροτέραν βιοτήν· ὃ δὴ καὶ ἐπὶ
τῶν κτισάντων τὸν Πυθοῖ ναὸν ἱστόρηται, οἳ τὸ ἔργον
συντετελεκότες θαύματος ἄξιον ὂν καὶ ἀγαθὸν μέγα
ἑαυτοῖς θεόθεν αἰτησάμενοι, εἶτα [5]) ἕωθεν οὐκ ἔτ' ἦσαν
ὡς θανάτῳ ἀπεληλυθότες. Καὶ Κλέοβις δὲ καὶ Βίτων 40.
ὅμοια τῆς ὑπὲρ ἀγαθοῦ εὐχῆς ἀπώναντο, ἡνίκα ἐκεῖνοι
τὴν μητέρα ἐπὶ ἁμάξης ἑλκύσαντες διὰ μέσης ἀγορᾶς
ἐς νενομισμένην δημοτελῆ θυσίαν, οἱ γὰρ ἱεροὶ βόες οὐ

---

1) Contraxit haec Vita Vratisl. p. 9., ut nonnisi haec supersint: *Ἔρεισμα δὲ τῆς Ἑλλάδος εἰπὼν Ἀθήνας ἐζημιώθη ὑπὸ Θηβαίων χιλίας δραχμάς, ἃς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι.* Recte vero Eust. *χιλίαις δραχμαῖς.* Ceterum vide Dithyramb. fr. 46. ibique Boeckhium, qui versum priorem ita edidit cum aliis testibus:

Αἵ τε λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι,
Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι.

Minus recte: verissime Eustathius *Ὦ ταί*, itemque Aristoph. Eqq. 1334.

Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι.

Ubi Scholia: *Ἀπὸ Πινδάρου παρῴδηται.* Sed vv. *αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι* Eustathius admiscuit ex Pyth. II. init.

2) Similiter, sed contractius, Vita Vratisl. p. 9. Boeckhius hanc de Pausania fabellam ex iis quae de Alexandro narrantur confictam iudicat Praefat. Expll. p. 17.

3) Vita Vratisl. p. 9. *Καὶ ἔστι τὸ νῦν ἐν Θήβαις πρυτανεῖον.* Suspectat fidem narrationis Schneiderus Praefat. Nicandri Therr. p. XX., quoniam neque moris fuerit prytanea extra urbem habere et Pausanias aedes Pindari ante portas Neïtidas viderit.

4) Diverso modo haec quoque narrantur, de qua re v. Boeckhii Prooem. p. 15. Cum Eustathio facit Vita Vratisl. p. 9. barbare decurtata: *Λέγεται δὲ θεωροῖς ἀπιοῦσιν εἰς Ἄμμωνος αἰτῆσαι Πινδάρῳ τὸ ἐν ἀνθρώποις ἄριστον καὶ ἀποθανεῖν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ.* Ibi Boeckhius: *Πίνδαρος* scripsit contra mentem scriptoris dilaniati. Veriora multo monstrat Eustathius, v. Prooemium. De Hymno poetae in Iovem Ammonem scripto v. Paus. IX, 16, 1. Hymn. fr. 11.

5) Legebatur *εἶθα.*

παρῆσαν, ἔτυχον μὲν εὐχῆς μητρόθεν ὡς ἐπὶ κρείττοσιν· αὐτοὶ δὲ προὐκαλέσαντο θάνατον, ὃς αὐτίκα ἐκείνων ἐλάβετο. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὕτω παρεῤῥίφθω οὐδ' αὐτὰ εἰς κενόν [1].

30. *Τοῦ δὲ κατὰ Πίνδαρον γένους οὕτω πεζολογικῶς προενηνεγμένου, φέρεται εἰς αὐτὸν καὶ δι' ἐπῶν παλαιῶν ταῦτα* [2], *οἷς ἐμφέρονταί καί τινα ἐπέκεινα*
50. *τῶν προειρημένων·*

Πίνδαρον ὑψαγόρην Καδμηΐδος οὔδεϊ Θήβης
Κλειδίκη εὐνηθεῖσα μενεπτολέμῳ Δαϊφάντῳ
Γείνατο, ναιετάουσα Κυνὸς κεφαλῆς παρὰ χώρῳ [3]),
Οὐκ οἷον· [4]) ἅμα τῷ καὶ Ἐρίτιμον [5]) εἰδότα θήρης,
(5) Εἰδότα πυγμαχίης τε παλαισμοσύνης τ' ἀλεγεινῆς [6]).
Τὸν μὲν ὅτε κνώσσοντα ποτὶ χθόνα κάτθετο μήτηρ
Εἰσέτι παιδνὸν ἐόντα [7]), μέλισσά τις ὡς ἐπὶ σίμβλῳ
Χείλεσι νηπιάχοισι τιθαιβώσσουσα ποτᾶτο.
Τῷ δὲ λιγυφθόγγων ἐπέων μελέων θ' ὑποθήμων
60. (10) Ἔπλετο δῖα Κόριννα, θεμείλια δ' ὤπασε μύθων
Τὸ πρῶτον· [8]) μετὰ τὴν δ' Ἀγαθοκλέος ἔμμορεν αὐδῆς,
Ὅς ῥά τε οἱ κατέδειξεν [9]) ὁδὸν καὶ μέτρον ἀοιδῆς.
Εὖτε δ' Ἀλεξάνδροιο Φιλιππιάδαο μενοινῇ [10])
Καδμείων ἀφίκοντο Μακηδόνες ἄστεα πέρσαι,
(15) Πινδαρέων μεγάρων οὐχ ἥψατο θεσπιδαὲς πῦρ.
Ἀλλὰ τὸ μὲν μετόπισθεν. Ἔτι ζώοντι δ' ἀοιδῷ
Φοῖβος ἄναξ ἐκέλευσε πολυχρύσου παρὰ Πυθοῦς

---

1) De Agamede et Trophonio Pindarica narratio fuit, vide Prooemium. Eadem plane de Agamede et Trophonio rettulit Arsenius Violet. p. 455., is quoque Cleobin et Bitonem subiungens, de quibus videndus est Herod. I, 31.

2) Haec „*ἔπη παλαιὰ*" Boeckhius „valde recentia" vocavit, nunc credo immutaturus sententiam. Videtur carmen tempore florentis imperii Romani conscriptum. Quavis aetate mali poetae: neque pessimus noster. Appono diversitates scripturae Boeckhianae:

3) Recte Eustathius: Boeckhius ex codd. *Κυνὸς κεφαλῇ παρὰ χώρῳ*. Vulgo *περὶ χῶρον*.

4) Boeckhius *οὐκ οἷόν γ'*. Illud ab Homero mutuati sunt posteriores poetae.

5) Boeckhius *Ἐρείτιμον*: apud Suidam *Ἐρωτίων* vocatur. Hermannus proposuit: *ἅμα τῷ γε καί*. Malim: *ἅμα τῷ καὶ Ἐριτίμονα*.

6) Vulgo *θήρην, πυγμαχίην, παλαισμοσύνην, ἀλεγεινήν*. Codici Basileensi eadem manus superscripsit *ης*: codex Gottingensis *θήρης* et *πυγμαχιῶν*. Hinc correxi.

7) Boeckhius *παιδίον ὄντα*.

8) *Τὸ πρῶτον* Boeckhius.

9) Legebatur: *Ὅς ῥά οἱ*, quod correxit Hermannus. Boeckhius: *Ὅσσα ῥά οἱ*. Tum *κατέλεξεν* codex, „*ut videtur*," *Tafelius*. Rectius Boeckhius et Hermannus *κατέδειξεν*, quem vide in Hom. Hymn. Apoll. 309.

10) *Μενοινῆς* codex Basileensis.

Ἠΐα καὶ μέθυ λαρὸν ἀεὶ Θήβηνδε κομίζειν.
Καὶ μέλος, ὡς ἐνέπουσιν, ἐν οὔρεσιν ἠΰκερως Πὰν
Πινδάρου αἰὲν ἄειδε καὶ οὐκ ἐμέγηρεν ἀείδων. 70.(20)
Ἦμος δ' ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμῖνι παρέσταν
Αἰναρέται Πέρσαι μετὰ Δάτιδος ἀγριοφώνου,
Τῆμος ἔτι ζώεσκεν, ὅτ' Αἰσχύλος ἦν ἐν Ἀθήναις.
Τῷ Τιμοξείνῃ [1]) παρελέξατο, δῖα γυναικῶν,
Ἡ τέκεν Εὔμητιν μεγαλήτορα καὶ Δαΐφαντον, (25)
Πρωτομάχην δ' ἐπὶ τοῖσιν. Ἔμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων
Τῶν πισύρων, μακάρων παιήονας ἀναδεδεγμένος [2]),
Καὶ μέλος ὀρχηθμοῖο [3]), θεῶν τ' ἐρικυδέας ὕμνους,
Ἠδὲ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων.
Τοῖος ἐὼν καὶ τόσσα παθὼν [4]) καὶ τόσσα τελέσσας 80.(30)
Κάτθανεν, ὀγδώκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.

31. Οὕτω δὲ καὶ τούτων ἠσμένων εἰς τὸ τοῦ ποιητοῦ γένος οὐκ ἀγλαφύρως, οἱ παλαιοὶ ἔξω τῶν ἐν τῇ Πινδαρικῇ βίβλῳ κειμένων γνωμικῶν ἀποφθεγμάτων προσιστοροῦσι καὶ τάδε [5]). Πίνδαρος ἐρωτηθεὶς, τί πρίονος ὀξύτερον, εἶπε· Διαβολή. Δελφοῖς δὲ ἐρωτηθεὶς τί πάρεστι θύσων, Παιᾶνα, εἶπε· [6]) μονονουχὶ λέγων ἐκ τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν θυσίαν εἶναι λόγους τῷ κρείττονι. Πρὸς ὃ συλλαλεῖ καὶ ὁ γράψας, ὡς ἄκαπνα θύουσιν ἀοιδοί [7]). Πρὸς δὲ τὸν ἐρωτήσαντα, διὰ 90. τί οὐ τῷ εὖ πράττοντι τὴν θυγατέρα δίδωσιν; Οὐ μόνον εὖ πράττοντος, ἔφη, δεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ Ms. fol. 41. a.

---

1) Τῷ Τιμοξείνῃ Boeckhius et Hermannus. Eustathius Τῷ δὲ Τιμ.

2) Boeckhius: Παιήονας ἐνδεδεγμένους. Vratisl. A D παίονας: in Moscov. B haec vox in rasura est, idem habet ἐνδε .... Tafelius ἐν δ' ἐλεγείους coniectat: elegias enim aperte desiderari in hoc carminum Pindaricorum indice. Verum id et ἐλεγεῖα dici debebat, nec quisquam Elegias Pindaro tribuit unquam. Ego inter Epinicios, Paeanas, Hyporchemata, Hymnos, Parthenia aegre desidero Threnorum mentionem. Hinc scribendum suspicor: ἐν δέ τε θρήνους.

3) ὀρχηθμοῖσι Boeckhius.

4) Τοῖα πορὼν cum Heynio Boeckhius. Vulgo παρών. Eximie medetur Eustathius.

5) Apophthegmata in codice Vratisl. A separatim scripta post Schneiderum edidit Boeckhius p. 10. Varietatem scripturae apponere omnem putidum foret.

6) Eodem redit Philodemus in Voluminibus Herculanenss. I, p. 95, 10. Διὰ τῶν ποιημάτων γε μᾶλλον γίνεται τιμή, βραχεῖαν δὲ τὸ μέλος ἔχει πρόςθεσιν καὶ τὸν Πίνδαρον οὕτω νομίζειν, ὅτ' ἔφη θύσων ποιήσεσθαι διθύραμβον. Videtur ποιεῖσθαι vel ποιήσασθαι scribendum esse. Male autem interpres: *Divino furore percitum*.

7) Athen. I, p. 8, E. Ἄκαπνα γὰρ αἰὲν ἀοιδοὶ θύομεν. Eustath. Opuscc. p. 235, 32. Παλαιὰ παροιμία, καθ' ἣν ταῖς Μούσαις ἄκαπνα θύουσιν οἱ ἀοιδοί.

πράξαντος[1]). Τῷ δὲ πυθομένῳ, διὰ τί μέλη γράφων, ᾄδειν οὐκ ἐπίσταται; Καὶ γὰρ οἱ ναυπηγοί, ἔφη, πηδάλια ποιοῦντες κυβερνᾷν οὐκ οἴδασι. Τοῦτο δέ πως παρέοικε πρὸς τὸ ἐρωτηθῆναι μέν τινα
p. 60. σοφιστήν[2]), διὰ τί δημηγορεῖν ἄλλους πρὸς ὄχλον διδάσκων αὐτὸς οὐ δύναται οὕτω ποιεῖν; ἐκεῖνον δὲ εὐστόχως εἰπεῖν, ὡς Καὶ ἡ ἀκόνη ὀξύνουσα εἰς τομὴν τὰ σιδήρια ὅμως αὐτὴ τέμνειν οὐ δύναται.

32. Ὅτι δὲ οὐ δεξιὸς ἦν αὐτὸς ᾄδειν ὁ Πίνδαρος, ἀλλ' ὑποβολέα οἷον εἶχεν ἕτερον τοῦ τοιούτου ἔργου, δηλώσει ἐν οἷς μνήσεταί τις Αἰνείου χοροστάτου· ὃν καὶ δοκεῖ φιλεῖν οἷα ἐπικοσμοῦντα οἰκείᾳ τέχνῃ τοὺς Πινδαρικὰς ᾠδὰς ὡς κορυφαῖον χοροῦ ἄριστον[3]).

10. 33. Εἰ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Πίνδαρος ἔφη, τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀτελῆ σοφίας δρέπειν καρπόν, ἀλλὰ τοῦτό γε εἰς ψόγον ἂν ἐμπίπτοι[4]), ὁποῖος καὶ τῷ Κωμικῷ προστέτριπται, ὅς που τοὺς φιλοσόφους διὰ τὸ ἀπράγμονας εἶναι σκώπτει ὡς ἀργούς[5]).

34. Ποιήματα δὲ πολλὰ γράψαι Πίνδαρος λέγεται, ὧν καὶ φέρονται οὐκ ὀλίγα, οὐ μὴν τὰ πάντα ὑπεμνηματισμένα. Εἰσὶ δὲ παιᾶνες, διθύραμβοι, προσόδια, παρθένια, τὰ καὶ αὐτὰ μνημονευθέντα πρὸ βραχέων,

---

1) Tafelius πράξαντος εὖ. Vulgo πράξοντος εὖ. Addit Tafelius: „Sic haud admodum dubie ms., licet scriptura valde pallida. Edd. πράξοντος." Deinde εὖ, quod auctore Tafelio a codice Basileensi abesse videtur, ex editis supplevit Tafelius. Vulgatum Schneiderus interpretatur in hunc modum: „Pindarus de vita et fortuna hominis futura desperasse videtur, cui filiam desponderi cognati volebant." Optime vero codex Basileensis. Desiderabat poetae hominem non solum locupletem, sed qui probe vixisset. In eo ipso, quod verbo πράττειν diverso significatu usus est, vis dicti et acumen cernitur. Hinc recte εὖ omittitur.

2) Isocratem intelligit. Cfr. Plutarchi Vitas X Oratt. p. 838, E. Πρὸς τὸν ἐρόμενον, διότι οὐκ ὢν αὐτὸς ἱκανὸς ἄλλους ποιεῖ, εἶπεν· Ὅτι καὶ αἱ ἀκόναι αὐταὶ μὲν τεμεῖν οὐ δύνανται, τὸν δὲ σίδηρον τμητικὸν ποιοῦσιν.

3) Huic narrationi etiam ab aliis inculcatae nihil subesse veri aperuit Hermannus, cui assensus est Boeckhius Explicatt. p. 158. De Aenea vide Pind. Ol. VI, 88. Comitem is error habuit alterum. Pindarum enim non rudem fuisse cantus docet Pausanias X, 24. Ἀνάκειται οὐ πόῤῥω τῆς ἑστίας θρόνος Πινδάρου· σιδήρου μὲν ἐστιν ὁ θρόνος, ἐπὶ δὲ αὐτῷ φασιν ὁπότε ἀφίκοιτο ἐς Δελφοὺς καθέζεσθαί τε τὸν Πίνδαρον καὶ ᾄδειν ὁπόσα τῶν ᾀσμάτων ἐς Ἀπόλλωνά ἐστιν.

4) Fragm. Inc. 228. Stobaeus Sermm. LXXX, 4. Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος·

Ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

Idem in scrutatores rerum naturae iactum confirmat Apophthegma Vratisl. p. 10. Alienus igitur poeta a criminatione Diaconi.

5) Aristophanes Nubibus 334.

ὑπορχήματα, ἐγκώμια, θρῆνοι καὶ ἐπινίκοι [1]), κατὰ τὴν ἱστορίαν ὡσεὶ τετρακισχίλιοι [2]), οὓς καὶ ἐπινίκους 20. τετρασυλλάβως φασὶν, οἳ καὶ περιάγονται μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικώτεροι εἶναι καὶ ὀλιγόμυθοι καὶ μηδὲ πάνυ ἔχειν ἀσαφῶς κατά γε τἄλλα. Εἰ δὲ καὶ ὕμνοι λέγονται οἱ αὐτοί, ἀλλ' αὐτὸ παραχρήσεως εἶδός ἐστι, καθ' ἣν καὶ τὸ ὑμνεῖσθαι ἀντιφραστικῶς που ἐπὶ ψόγου ἐτέθη, ὡς δηλοῖ καὶ τό·

Ὑμνεῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις [3]).

Δῆλον δὲ ὡς αἱ ἐπινίκιοι ᾠδαὶ τοῦ Πινδάρου καὶ εἴδη τουτέστιν ἰδέαι χάριν σεμνότητος ὀνομάζονται [4]), ὅπερ ὑποκοριασθὲν εἰς εἰδύλλια ἐπιγραφὴ γέγονε τοῖς Θεοκρί- 30. του ποιήμασι. Μελοποιὸς δὲ ὢν ἐς τὸ καθόλου ὁ Πίνδαρος παρωνυμεῖται πρὸς μέρος μουσικοῦ ὀργάνου λυρικὸς καλούμενος, καθά τις ἕτερος κιθαρῳδὸς καὶ ἄλλος ἀπὸ ψάλτρου ψαλτῳδός. Οὐκ ἐξ ἀνάγκης δέ γε πρὸς λύραν μόνην ἐμελῴδει, ἀλλ' αὐτὸ μὲν ἐπελέγη πρός τι ἐξαίρετον εἰς κλῆσιν τῷ ποιητῇ. Σεμνύνεται γὰρ πολλοῖς καὶ πολλαχῶς ἡ λύρα. Ὁ δὲ καὶ ἑτέροις ὀργάνοις ᾄδων ἐχρᾶτο, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι [5]) καὶ ἑξῆς. Εἰ δ' ἴσως ταὐτόν τι φόρμιγξ καὶ 40.

---

1) Congruit ordo carminum fere cum Vita Vratislaviensi p. 10, nisi quod paullo negligentiorem se praestitit Eustathius; qui quidem et **Hymnos** omiserit et numerum librorum in quos duos Grammatici et Dithyrambos et Prosodia dispertiverant, ignoret. Accuratius denique Vratislaviensis: *Φέρεται δὲ καὶ Παρθενίων β' καὶ γ', ὃ ἐπιγράφεται κεχωρισμένων Παρθενίων;* quae Boeckhius Prooemio Frr. Pind. p. 555. ita corrigit: *Παρθενίων β'· φέρεται δὲ καὶ γ'*, ὃ rell. Sufficiebat *στιγμὴ* post *β'* posita. Idem Boeckhius pulchre de duplici ordine carminum Pindaricorum disserit: sed quod alterius ordinis auctorem statuit Aristophanem exstitisse, alterius Aristarchum, non accedo. Ego alterutrum ordinem — nam ambigi potest — a Callimacho potius profectum meo iure sumo. Is in tabulis suis *παντοδαπῶν συγγραμμάτων* acutissime singula genera carminum Lyricorum dispescuerat; Simonidi quid praestitisset nuper demonstravi in Exercitatt. Critt. in Poetas Graecos p. 20. Idem quanta curatione Pindarica pertractaverit illud argumento est, quod Pythium alterum dixerat Nemeum esse, vide Scholl. Pyth. II. init. et Boeckh. Praefat. Scholl. p. X.

2) Intellige *στίχοι*. Epinicia ex vetusta descriptione versuum — nisi novitiam appellare fas est — fere 5500 *στίχους* efficiunt: ex Boeckhiana 3506, si non fallit computatio. Solent veteres scriptores opera scriptorum ex versibus censere, ut Dionysius Hal. de Admir. Vi Demosth. p. 1126. Rsk. Demosthenem reliquisse ait *πέντε ἢ ἓξ μυριάδας στίχων;* quem mihi Muellerus indicavit.

3) Aeschylus Sept. Th. 6.

Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν
Ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις.

4) Saniora te docebit Boeckhius Praefat. Scholl. p. XXXI. sq.

5) Olymp. II initio.

λύρα, οὐδ᾽ οὕτως αὐτῷ μόνον τὸ τῆς λύρας χρῆμα πρὸς ἴδιόν τι ἀποκεκλήρωται. Ὡς δὲ *λύρα* εἴρηται ἢ παρὰ τὸ *λύειν ἀράς*, οἷς πρὸς ἡδονὴν γλυκέως ἁρμόττεται, ἢ παρὰ τὸ μυθικῶς εἰς *λύτρον καταλλακτήριον* εὑρεθῆναι ὑπὸ Ἑρμοῦ, ὃς χέλυν ὅ ἐστι λύραν ἐξ ὀστράκου συντεθεῖσάν χελώνης δοὺς τῷ Φοίβῳ ἀντὶ βοῶν κλοπῆς οὕτως ἐλύσατο ἑαυτῷ τὸν ὑπὲρ τοῦ κλέμματος χόλον, λέγουσι καὶ αὐτὰ οἱ παλαιοί [1]).

35. Ἰστέον δὲ καί, ὅτι τεσσάρων ὄντων περιωνύ-
50. μων ἀγώνων Ἑλληνικῶν, οἳ καὶ ἱεροὶ ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ νικῶντες ἠξιοῦντο λόγου τοῖς λυρικοῖς, πρώτους ἐξέθεντο οἱ τῷ Πινδάρῳ φίλοι πρὸς ἀνάγνωσιν τοὺς Ὀλυμπιονίκας διὰ τὸ τοῦ Ὀλυμπικοῦ ἀγῶνος πάνυ ἔνδοξον, οὗ τὴν θέσιν σεμνολογοῦντες τῶν τινες παλαιῶν [2]) εἰς τὰ κατὰ Πέλοπα καὶ Οἰνόμαον αὐτὴν ἀναφέρουσιν, ὡς ἐκεῖθεν χρόνου ἀρξαμένου τοῦ τῶν Ὀλυμπίων ἀγῶνος· πρὸς ὃ οἱ δυσαρεστούμενοί φασιν ὡς αἰσχρὰν οὕτως οὖσαν τῇ αἰτίᾳ τὴν θέσιν οὐκ ἂν διεφύλαξαν οἱ ἀρχαῖοι οὐδ᾽ ἂν
60. παρέμεινεν εἰς οὕτω μακρὸν ἱερὸς λεγόμενος ὁ ἀγών, ἐφ᾽ οἷς οὐ τοιοῦτός ἐστι διὰ τὸ κατ᾽ αἰτίαν αἶσχος, ἐφ᾽ ᾗ τέθειται, ἥπερ ἐστὶν ἔρως Ἱπποδαμείας καὶ φόνος Οἰνομάου περίεργος [3]). Ἕτεροι δὲ εἰς Ἡρακλῆν ἀνάγουσι τὴν
Ms. fol. 47. b. τοῦ Ὀλυμπικοῦ ἀγῶνος καταβολήν, καθὰ καὶ ὁ Πίνδαρος ἐνδοξότερον αὐτὸν κοσμεῖ. Ἐπεὶ γὰρ τὴν Αὐγέου κόπρον καθήρας οὐκ ἔτυχε τῶν ἐπηγγελμένων, συναγαγὼν φασι στρατόπεδον τόν τε Αὐγέαν *ἀπάγει τοῦ ζῆν* καὶ τὴν Ἦλιν *παρίσταται* ἤγουν πορθεῖ [4]). Καὶ

---

1) Procudisse originationem pervagatam ingenium Euripideum nunc cognoscimus ex incerto auctore *περὶ Λυρικῶν* in Boissonadii Anecdd. Grr. IV, p. 458. *Λύρα τοίνυν προσηγορεύθη διὰ τὸ λύτρον ὑπὸ Ἑρμοῦ δεδόσθαι τῆς κλοπῆς τῶν βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, καθάπερ φησὶν Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ· Λύρα βοῶν ῥύσα ἐξερρύσατο.* Scripsit poeta:

Λύρα βοῶν γὰρ ῥύσι᾽ ἐξελύσατο.

„Lyrâ enim boum poenam sibi exsolvit."

Firmant emendationem meam et reliqui scriptores et Eustathius: *ἐλύσατο ἑαυτῷ τὸν ὑπὲρ τοῦ κλέμματος χόλον.* Adde Bekkeri Anecdd. p. 752, 15. *Δέδωκεν ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν λύραν λύτρον καὶ ἠλευθερώθη τοῦ ἐγκλήματος*, et Epimerismos in Anecdd. Oxonn. II, p. 387, 13. Eximie autem Boissonadius suspicatur, verba esse Amphionis lyram defendentis contra Zethum, qui dicebat:

Ῥῖψον σὺ τὴν λύραν, κέχρησο τοῖς ὅπλοις,

Antiopae fr. XXVI. Matthiae.

2) Minus plene Thomas p. 5. de ludorum origine disserit, ex Eustathio saepius emendandus.

2) Olymp. XI, 25 sqq.

3) Hinc disce quam religiose vetustos suos habuerit Eustathius. Thomas non *ἀπάγει τοῦ ζῆν*, sed *φονεύει* scribit: *καρποστηδώμενος* et

πολλὰ λάφυρα περιποιησάμενος ἀγῶνα τίθησι τοῖς μετ' αὐτοῦ πολεμήσασι. Καὶ τὸ ἔθος ἐκεῖθεν διέμεινεν. Οἱ 70. δὲ μηδὲ πρὸς τοῦτο εὐαρεστούμενοί φασιν, ὡς οὐδὲ αὕτη ἔμεινεν ἂν ἡ διάθεσις, ἐπεὶ δυςχερείας πραγματικῆς ἦν ὑπόμνησις· ἀλλὰ μᾶλλον Ἴφιτός φασι καὶ Εὐρύλοχος [1]) τοὺς Κιῤῥαίους καταπολεμήσαντες λῃστὰς τὴν παράλιον τῆς Φωκίδος κατέχοντας καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν λάφυρα συναγαγόντες ὁ μὲν Ἴφιτος τὰ Ὀλύμπια κατεβάλετο, τὰ Πύθια δὲ ὁ Εὐρύλοχος. Καὶ παρέμεινεν ἡ θέσις αὕτη ὡς ἀπὸ ἐνδόξου αἰτίας ἔχουσα τὴν ἀρχήν.

36. Ὅτι δὲ κατὰ πενταετηρίδας ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμ- 80. πια διὰ τὸ πάνυ πόῤῥωθεν συλλέγεσθαι τῶν ἀθλούντων πολλούς· καὶ ὡς αἱ τοιαῦται πενταετηρίδες καὶ Ὀλυμπιάδες ἐλέγοντο ἐκ τῆς Ὀλυμπίων πανηγύρεως, ἣν ἐπὶ Ὀλυμπίῳ ἦγον Διΐ, τῷ τοῦ Ἡρακλέος πατρί· καὶ ὅτι, ὅπερ τοῖς ὕστερον πέντε ὁμοῦ ἴνδικτοι, τοῦτο ἑκάστη τῶν Ὀλυμπιάδων τοῖς πάλαι· καὶ ὅσοι δὲ ἆθλοι τὸν Ὀλυμπιακὸν συνετέλουν ἀγῶνα, δηλοῦσι μὲν καὶ οἱ παλαιοὶ σαφῶς καὶ ἡ προκειμένη δὲ παρεκβολικὴ πραγματεία ἐκφανεῖ ἅπαν τοιοῦτον ἄξιον γνώσεως.

37. Νῦν δὲ ῥητέον, ὅτι τὸ λεγόμενον πένταθλον οὕτω περιγράφεται μέτρῳ ἰαμβικῷ· 90.

Ἅλμα, πάλη, δίσκευμα, κοντὸς καὶ δρόμος.

Καὶ ἑτέρως δὲ ἡρῴῳ μέτρῳ·

Ἅλμα ποδός, δίσκου τε βολὴ καὶ ἄκοντος ἐρωὴ
Καὶ δρόμος ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή [2]).

38. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ ἐν τοῖς ἐπινίκοις Πιν- p. 61. δαρικὸν μέτρον τριὰς ἐκαλεῖτο. Ἦν δὲ ἐν τῷ καθόλου τοιαύτη τριὰς ποίημα, ἐν ᾧ, καθὰ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Κωμικοῦ δηλοῦται [3]), ἔστι στροφὴ καὶ ἀντίστροφος καὶ

---

ipse custodit. Eandem originem ludorum Olympicorum fuisse tradidit Callimachus in Scholl. Ven. A Iliad. *Λ*, 700.

1) Cfr. Heynii notam apud Boeckh. p. 5.

2) Iterum Eustathius Hom. p. 1320, 17. (1440, 46.) *Οἱ τὰ περὶ ἱερῶν ἀγώνων ἐπισκεψάμενοι οὕτως ἐμμέτρως τοὺς ἄθλους μετροῦσιν·*
Ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολὴ καὶ ἄκοντος ἐρωὴ
Καὶ δρόμος ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή.
Καὶ τοῦτό ἐστι φασὶ πένταθλον. ἕτεροι δὲ οὕτως·
Ἅλμα. πάλη. δίσκευμα. κοντόν. καὶ δρόμος.
Alterum versiculum audacissime restituit Hermannnus Opuscc. III, p. 27. ita:
Ἅλμα, πάλη, δισκεύματ', ἀκόντιον ἠδὲ δρόμημα.
Tafelius a reliquis manum abstinens *δίσκευμ', ἄκων τε καὶ δρόμος* proponit. Ut vitiosi sint numeri versus, excusationem habet qui fabricavit versum non nimis vetustus Grammaticus, a coagmentatione nominum, quae versui includenda erant. Ego ne *κοντὸς* quidem damno.

3) Ipsius Eustathii in Aristophanem Scholia intellige. Quanquam

ἐπῳδός· περὶ ὧν καὶ οἱ τῆς ῥητορικῆς τέχνης ὑπομνηματισταὶ διαλαμβάνουσι σαφέστατα. Δῆλον δέ, ἔνθα εἰσὶ τὰ τρία ταῦτα, ἡ στροφὴ δηλαδή, ἡ ἀντίστροφος καὶ ἡ ἐπῳδός [1]), ἐκεῖ καὶ χοροί εἰσι στρεφόμενοι καὶ ἀντιστρεφόμενοι καὶ διὰ μέσων ἐπᾴδοντες, καὶ τὸ στάσιμον· εἴτε κύλιθι οὗτοί εἰσιν, οὓς οἱ ᾄδοντες ᾀσματο-
10. κάμπται σκώπτονται τῷ Κωμικῷ [2]), εἴτε καὶ ἑτεροῖοι· ὧν καὶ αὐτῶν ἴδμων πάντων ὁ Πίνδαρος, οὐδὲν δὲ ἧττον αὐτοῦ καὶ ὁ κοσμῶν αὐτὸν χοροποιὸς Αἰνέας, περὶ οὗ πρὸ βραχέων εἴρηται. Ὅτι δὲ οἱ Πινδαρικοὶ ἐπινίκιοι τῇ προςεχῶς δεδηλωμένῃ τριάδι ἐναλλάγδην συντελοῦνται κατ' ἀκολουθίαν εὐσύντακτον ἐναρμόνιον, ἣν οὐκ ἔστι παραβῆναι· καὶ οἵοις ποσὶ καὶ μέτροις ἡ τοιάδε τριὰς ἑκασταχοῦ ἀπαρτίζεται, σαφέστατα ἐκτίθενται οἱ ὑπομνηματισάμενοι, οἷς καὶ ἔστιν εὐμαθῶς ἀκολουθεῖν τοὺς περιελθόντας ἐπισκεπτικῶς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος
50. μετρικὸν ἐγχειρίδιον. Ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν ἑτέρου ἔργου· ἐνταῦθα δὲ τὸ προκείμενον ἐπέλευσις οὐκ ἀσυνήθης, τὰ ἐκ τῶν Πινδαρικῶν ἐπινικίων συλλέγουσα χρήσιμα εἰς εἴδησιν εὔχρηστον τοῖς καὶ γράφειν καὶ ἄλλως δέ πως νοεῖν ἐθέλουσι, καὶ τοῦτο οὐ κατὰ ὑπομνηματικὴν ἐξήγησιν, ἀλλ' εἰς ὅσον ἐκ πλατυτάτου λειμῶνος ἀνθολογῆσαι, ὅσα οὐκ ἂν πατοῖτο ἢ ἄλλως ἐξαθερίζοιτο τοῖς γε φιλοκάλοις καὶ εἰδόσι τὰ τῶν Μουσῶν στεφανώματα.

---

aliunde non constat. Similiter suas explicationes Pindaricas in Homericis tangit ipse, v. Boeckh. Praefat. Scholl. p. XXIX.

1) Hermannus editum ὁ ἐπῳδὸς correxit.

2) Nubb. 333.

Supplementa corporis Fragmentorum Pindaricorum Boeckhiani.

I. Ad Paeanum fragmentum alterum adde Eustathium in. Opuscc. p. 89, 26. Τοῦ κηληθμοῦ ἴδιον παρ' ἄλλοις μὲν αἱ ἀοιδαὶ Μοῦσαι, παρὰ δὲ τῷ κορυφαίῳ ἐν μελικοῖς αἱ Κηληδόνες, ἄλλο τέρας αὐταὶ παρά γε τὸ τῶν Σειρήνων.

II. Initium Dithyrambi III. respiciunt Ann. Oxonn. I, p. 169, 19. 'EN: Ἡ ἐν κατὰ μὲν συνήθειαν συντάσσεται δοτικῇ, κατὰ δὲ Ἀττικοὺς γενικῇ, κατὰ δὲ Βοιωτοὺς αἰτιατικῇ· οὕτως γὰρ ἔχει καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ· Ἴδετε δ' ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι. Rursus p. 176, 5. Βοιωτοὶ τὴν ἐν πρόθεσιν συντάσσουσιν αἰτιατικῇ· Ἴδετ' ἐν χορὰν Ὀλύμπιοι· Πίνδαρος. Legitur δεῦτ' ἐν χορόν: quae prava scriptura est. Omnes autem libri scripti, quod constet, consentiunt cum Grammatici illius testimonio. Obrussa huius scripturae a me in Exercitatt. Critt. p. 21. vindicatae est versus septimus, ubi poeta iterum Deos invocat hac usus oratione:

Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαᾳ̃
ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδᾳ̃ δεύτερον
ἐπὶ κισσοδέταν θεόν.

Eadem verba turpissime foedata exstant apud Grammaticum Baroccianum in Museo Philol. Cantabrig. IV, p. 112. Refert homuncio inter soloecismos, qui existant περὶ τὰς διαθέσεις, ὡς παρὰ Πινδάρῳ·

Καλεῖτ' ἐς χορὸν Ὀλύμπιοι,

ἀντὶ τοῦ καλεῖσθε. Editori hoc ad *audaces Dithyrambos* accommodatius videbatur: nos illud hinc discimus, iam Grammaticuli istius aetate ἴδετε deformatum fuisse in id quod exagitamus. Καλεῖσθε enim, vel si mavis, suavissimum καλεῖτε illud ex glossâ illi voci appicta originem traxisse manifestum est.

III. Prosodiorum fr. I. videtur intelligere Scholiasta in Callimachi Hymn. Del. 28.

Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί.

Ubi Schol. annotat: Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου.

IV. Hyporchematum fr. III. iam ita scribendum ex novis copiis Athenaei apud Dindorfium, ut nuper ipse admonuit Boeckhius in Annall. Berolinensibus:

Ἀπὸ Ταϋγέτοιο μὲν Λάκαιναν
ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέφειν πυκινώτατον ἑρπετόν·
Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γάλακτος αἶγες ἐξοχώταται·
ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος· ἅρμα Θηβαῖον, ἀλλ' ἀπὸ τᾶς
ἀγλαοκάρπου
Σικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν.

Ultima recitat Schol. Ven. in Aristoph. Pac. p. 639, 14. Dindorf. Οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διαβόητοι καὶ τὸν δρόμον ἀξιόλογοι καὶ τὰ ζεύγη ἐπαινετοί· καὶ Πίνδαρός φησιν·
Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀγλαοκάρπου Σικελίας ὄχημα.

V. Scolium I. Xenophonti Corinthio scriptum ita infit:

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι Πειθοῦς ἐν ἀφνειᾷ
Κορίνθῳ,
αἵτε τᾶς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρυα θυμιᾶτε.

Priore versu non debebat Boeckhius invitis libris omnibus ἀφνειᾷ edere, qui constanter ἀφνειῷ praebent. Confer Homeri Il. B, 570. ἀφνειόν τε Κόρινθον, quod aemulantur alii poetae. Pindarus autem quod alio loco cum feminino genere consociavit, semel masculinum praetulit ob usum Homericum in eadem iunctura: nisi ἀφνειὸν generis communis est. Alii tamen poetae Corinthum masculo genere efferunt, veluti est in Oraculo apud Herodotum V, 92, 5. κλεινοῦ Κορίνθου. Alter versus ab Athenaei librariis male habitus refectus est auxilio Zonarae: nam libri Athenaei XIII, p. 574, A. ξανθὰ δάκρυά τε ἡμῖν habent, Zonaras ξανθὰ δάκρυα θυμιᾶται, Favorinus θυμιᾶτε. Reliqua sincera, unum δάκρυα medicina eget. Boeckhius quidem synizesi admissa bisyllabum esse voluit: quo artificio nihil opus, si recte huc revoco quod traditur in Anh. Oxx. I, p. 121, 1. Τοῦ δάκρυ ἡ γενικὴ δάκρεος, δάκρεϊ, τὸ πληθυντικὸν δάκρεα· τοῦτο κατὰ συναλοιφὴν γέγονε δάκρη·
Ξανθὰ δάκρη.
ἀπὸ δὲ τοῦ δάκρυον, δάκρυα. τὸ δὲ δάκρυσιν οὐκ ἀπὸ τοῦ δάκρυ, δάκρεσι γὰρ ἂν ἦν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δακρύοις κατὰ μεταπλασμόν, ὡς προβάτοις πρόβασιν, ἐγκάτοις ἔγκασι, πετάλοις πέταλσιν· Ἐν ἠρινοῖς πέταλσι. Ultima quoque adscripsi, quoniam exemplum v. πέταλσι — quam formam et Et. M. servavit — fortasse et ipsum Thebani poetae est, qui Pyth. IX, 46. ἠρινὰ φύλλα habet. Athenaei δάκρυά τε ortum ex compendio integrae scripturae, quae erat δάκρη θυμιᾶτε. Haec fere disputavi Exercitt. Critt. p. 22. Idem nuper vidit Th. Bergkius noster in Emendatt. Theocriteis Museo Rhenano insertis

1835, p. 219., qui postea totum carmen aliter atque Boeckhius fecerat constituere conatus est in Actorum Societatis Graecae Vol. I. Fascic. 1., p. 189 sqq. Vereor ne non recte. Quam quaestionem disceptabimus alias.

VI. Ad Threnos aureum accedit fragmentum, sed idem valde mutilatum, in Scholl. Vaticanis Rhesi 895. Ἰαλέμῳ .... λεγονπαρωνομᾶσθαι ἐπὶ τιμῇ ἰαλέμου, τοῦ ἀπόλλωνος καὶ καλλιόπης· ὥς φησι πίνδαρος· ἔντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων .... ἀοιδαὶ ῶ ...... παιάνιδες! ἔντι...... ελλοντες· ἐκ κισυ.. στέφανον ἐκ διο .... αιόμεναι· τὸ δὲ κοιμίσαντρ .... ἀποφθιμένων· ἃ μὲν ἀχέταν λίνον αἴλινον ὕμνεῖν· ἃ δὲ ὑμέναιον· ἐργάμοισι χροϊζόμενον .... συμ πρῶτ.. λάβεν· ἐσχάτοις ὕμνοις· ἃ δὲ ἰάλεμον ὁμοβόλῳ νούσῳ ὅτι παῖδα θέντοι σθένος υἱὸν οἴαγρον. —

Ita haec lacunosa prodidit Hieronymus Amatius. Ambroschius autem, qui Welckeri rogatu codicem Vaticanum denuo inspexit, plura ab Amatio lecta iam paene evanida facta testatus haec fere perscripsit. Post v. τεκέων in codice vestigia apparere v. Λατοῦς: v. παιάνιδες a scriptura codicis ῶϊ vel ῶϋ minore spatio distare. In sqq. misere habitis iam nonnisi superesse haec: ..λλοντες ἐκισῦ — στέφανον, sed ita tamen, ut neque ἐκισυ neque ἐκδιο dubio careant, certe duo κκ non esse in libro. Post haec adeo omnia periisse, ut .. αιόμεναι recte secusve legerit Amatius vix possit decerni: tamen quae reliqua sint ducere ad hanc terminationem. In sqq. ante v. ἀποφθιμένων certum videri in codice esse σώματα, quod Welckerus coniectura assecutus erat. Tum Λινὸν habere codicem, de veritate v. ἐργάμαισι non posse dubitari. Post χροϊζόμενον omnia evanuisse, ut de συμ vel .. σῶμ nihil definiri possit; vocis ὁμοβόλῳ iam nonnisi umbram ὁ... ῳ comparere. Suspicioni obnoxia esse vv. ἐσχάτοις ὕμνοις, quum alteri syllabae v. ὕμνοις superposita videatur ᾱ litera.

Haec ille. Docui Dissertatione de hoc fragmento in Museo Rhenano Vol. II. Fascic. I. p. 110 sqq., cui observationes suas addidit Welckerus noster, hoc exordium fuisse Threni. Hunc autem videri nexum sententiarum fuisse: Apollinis et Dianae Paeanes sunt, Dithyrambi spectant ad Bacchum: Musae autem mature absumptorum filiorum corpora lugubribus modis condiderunt: alia Linum, altera Hymenaeum, tertia Ialemum atque Orphea. Conieci autem, Pindarum deinde virum iuvenem lugentibus suis ereptum plorasse; visusque est Aristarchus carmen Pindaricum in mente habuisse in Scholl. Ven. A Iliad. Σ, 569.

Λίνος εἶδος ὕμνου, ὡς παιὰν καὶ διθύραμβος. Repetit Eustathius p. 1163, 54. Λίνος εἶδος ᾠδῆς κατὰ Ἀρίσταρχον ἢ ὕμνου, ὡς καὶ ὁ παιὰν καὶ ὁ διθύραμβος. Idem locus fortasse obversabatur Aristophani ἐν Ἀττικαῖς λέξεσιν apud Athen. XIV, p. 619, B. Ἐν γάμοις Ὑμέναιος, ἐν δὲ πένθεσιν ἰάλεμος, Λίνος δὲ καὶ αἴλινος οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ κατὰ τὸν Εὐριπίδην.

Impugnavit pleraque eorum quae de illis versibus a me et a Welckero scripta erant paullo post G. Hermannus in Opuscc. V, p. 193 sqq. Is sic fere scripsisse Pindarum credit:

Ἐντὶ μὲν χρυσαλακάτου τεκέων Λατοῦς ἀοιδαὶ
ὥριαι παιανίδες· ἐντὶ δ' ἐπαντέλλοντος εὐκίσσου
— στέφανον
ἐκ διθυράμβου μαιόμεναι· τὸ δὲ κοιμίσαν τετρά-
ζυγον θεαὶ
κᾶδος υἱῶν σώματ' ἀποφθιμένων,
5. ἃ μὲν ἀχέταν Λίνον αἴλινον ὕμνει,
ἃ δ' Ὑμέναιον, ὃν ἐν γάμοισι χρονιζόμενον
βρότεος αἰὼν φθέγμα σὺν πρώτοις λάβεν
ἐσχάτοις δ' ὑμνοῖσιν, ἃ δ' Ἰάλεμον, ὠμοβόλῳ νούσῳ
πεδαθέντα σθένος θ'
υἱὸν Οἰάγρου.

Sunt, inquit, *Latonae liberorum paeania suo tempore praeconia; sunt, quae oriente ex dithyrambo hederae coronam quaerunt; funusque quadriiugum peremptorum corpora filiorum condens Musae, alia Linum aelino canebat, alia Hymenaeum, quem in nuptiis tardatum gens mortalis primo postremoque in cantu vocat, alia Ialemum, crudelique morbi tactu membra captum filium Oeagri.*

In his sunt, quae parum disputabilia videantur: quis enim vel impugnet vel probet ea, quae scribi potuerunt, scripta esse nemo unquam demonstrabit? Sunt tamen quae ne potuerunt quidem scribi a poeta Thebano. Ex quibus potissima delibo. Initium Scholii quum ego sic integrandum dixissem: Φασὶ τὸν ἔλεγον παρωνομάσθαι κτλ., Hermannus eo magnam me prodidisse levitatem culpans ipse ita refingit: Φασὶ δὲ ἰάλεμον παρωνομάσθαι κτλ. Non repugno: quanquam habebam quod sequerer. Memineram enim ἰάλεμον veteribus esse θρῆνον vel ἔλεγον, unde Scholiastam ponebam poeticum vocabulum vulgari interpretatum esse, comparabamque Scholl. in Troadd. 1304. Ἰαλέμῳ τοὺς θανόντας — Ἀνακαλεῖς τοὺς τεθνηκότας θρήνῳ. Sed quod idem vir summus me recte quidem ait vidisse Λατοῦς post τεκέων resti-

tuendum esse — quod codex ratum habuit —, sed „mira perversitate iudicii" rationem attulisse hanc, quod χρυσαλάκατος haud raro Latonae sit epitheton: hanc criminationem ut a me alienissimam amolior. Legitur quidem in Museo Rhenano p. 113., poscere expressam ipsius numinis declarationem epitheton χρυσαλάκατος „*da dasselbe nicht selten ein bei Lato stehendes ist.*" Istae ineptiae typothetae imputantor. Scripseram equidem: „*da dasselbe nicht ein bei Lato stehendes ist*", volebamque: *quum non uni Latonae tanquam perpetuum adhaeserit epitheton.* Alias scripsissem: „*da dasselbe nicht selten bei Lato steht.*" Mea operarum vitio corrupta esse poterat ex proxime sequentibus abunde colligi. Ita enim pergo: „*Daher auch* Nem. VI, 37. χρυσαλακάτου ἔρνεσι Λατοῦς", h. e. quoniam et aliis Deabus idem datur. Plane igitur concinebam cum Hermanno. Idem ὥ ρ ι α ι παιάνιδες eximie repperit. Quae deinceps sequuntur, Hermannus non probabili emendatione sanavit. Nam quum compluribus de caussis reiicienda sint quae protulit, haec sufficit una. Quid enim quaeso hoc est: *Sunt cantus qui oriente ex Dithyrambo hederae coronam petunt?* Quae ubi ad communem intellectum redegeris, sonabunt: *Dithyrambi coronam petunt ex Dithyrambis.* Placeant haec cui possunt: nobis si quid unquam certum illud est, numen debere appellatum esse, cuius festos dies celebrent cantus, ut Paeanas poeta dixit ad Letoidas pertinere.

Id reputans quum ductus codicis consectatus proposuissem ἐκ Διωνύσου μεταμαιόμεναι, hanc emendationem Hermannus ex iis esse dicit, *quas ex indicibus conquirant, qui non ex ipso fonte haurire didicerint.* Intemperantius fusa nollem in Opusculis repetita: adeo nihili sunt. Vituperavit autem Hermannus non aliam ob caussam, quam quod ipsius scriptura διθυράμβων alterum excludit. Nunc autem video omnia ista ita refici facile posse:

ἔ ν τ ι δ' α ὖ θ ά λ λ ο ν τ α ν α ρ κ ί σ σ ο υ σ τ έ φ α ν ο ν
ἐ κ Δ ι ω ν ύ σ ο υ μ ε τ α μ α ι ό μ ε ν α ι.

Nam in festis Dionysiacis vernis non solum hedera et, qui sunt vernales flores, rosis violisque tempora vinciebant, sed etiam narcisso, qui et Baccho sacer fuit et primo vere efflorescebat. Compara vel Chaeremonem Tragicum in Dionyso apud Athen. XV, p. 679, F.

Κισσῷ τε ναρκίσσῳ τε τριέλικας κύκλῳ
στεφάνων ἑλικτῶν.

Idem flos coronis victorum implicabatur, ut rosae atque myrtus. Praeclare autem poeta cantus ipsos coronam ambire dicit, ut teste Eustathio p. 56, 22. ἀγῶνα vocaverat μνασιστέφανον, et alias μναστῆρα στεφάνων. Versu

quinto ὕμνει Hermannus edidit: verum in iis quae interciderunt debebat verbum esse, velut *plorabant*, verissimeque notaverat Welckerus, dictum esse αἴλινον ὑμνεῖν ut εὐδρακὴς λεύσσειν, εὐφεγγὴς ἰδεῖν et similia. Nam eximie poeta Linum ipsum dicit αἴλινον ὑμνεῖν, quoniam cantus ab illo nomen nactus αἴλινον resonabat: utrumque autem, et filius ille Musae et cantus, tam sunt inter se complicati, ut divelli nequeant. Velut heroina et urbs ex ea nominata in Pindaricis. Paullo post χρονιζόμενον scripsit Hermannus et transfert *tardatum*. Contra fabulae, de quarum intellectu disputatum est in Museo Rhenano, ex thalamo evanuisse ferunt. Verissime Welckerus ἐγ γάμοισι χροϊζόμενον, reliqua vel incerta vel falsa. In fine ὁμοβόλῳ ferri posse negavi: Hermannus ὠμοβόλῳ dedit. Ne id quidem defendas comparato τηλεβόλος νοῦσος, in quo quidem v. τῆλε succurrat mittendi notioni: verum erat quod protuleram ὠμοβόρῳ. In sqq. Orpheo nimium dedisse Hermannum apparet, sua autem dempsisse Ialemo. Nam quum Scholiasta Ialemi gratia, quem Oeagri et Calliopae filium a Pindaro vocatum collegit ex eo, quod eadem Musa Orpheum luxisse dicitur, haec omnia adscripserit, par est plura de eo dicta fuisse. Sed finis omnino turbatus est, eoque minus certo de eo iudicari potest, quum fabulam Pindaricam aliunde non habeamus cognitam. Mitto coniecturas. Υἱὸν Οἰάγρου, h. e. *Orphea*, ego emendaveram eoque demonstraveram pertinere Scholl. Pind. Pyth. IV, 313. Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φησὶν εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουσιν. Ibidem in fine Scholii est: Καὶ Ἀσκληπιάδης ἐν ἕκτῳ Τραγῳδουμένων ἱστορεῖ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης [Λίνον,] Ὑμέναιον, Ἰάλεμον, Ὀρφέα, cuius locum integriorem servavit noster Scholiasta instauratum ab Hermanno. Sed periculosum est ex Asclepiadis verbis de Pindaro velle iudicare, ut fecit Hermannus p. 197; alter omnes hos quattuor Musarum filios ex Apolline et Calliopa prognatos dicit, Pindaro Ialemus et Orpheus Calliopae sunt, reliqui aliarum Musarum. Illud autem aperte falsum, quod Hermannus p. 196. scribit: „*Neque Apollinis filium Pindarus Pyth. IV*, 176. *Orpheum dixit, neque confudit Apollinem cum Oeagro,* — quod cui tandem venerit in praecordia? — „*quum scripsit:*

ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς ἀοιδᾶν πατὴρ
ἔμολεν εὐαίνητος Ὀρφεύς,

sed, ut Ammonius aliique Grammatici viderunt, ἐξ Ἀπόλλωνος φορμικτὰν *appellavit.*" Alios praeter Ammonium quum dicit Hermannus, quos dicat doceri velim.

Scholia Ammonium testantur unum solum, qui *σύμφωνον τὴν ἱστορίαν θέλων εἶναι οὕτως ἀποδίδωσιν· ὁ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος μουσικός.* Cui obloquutus dicitur Chaeris; iure suo. Enumerat enim Pindarus, qui filii Deorum in societatem expeditionis Iasoneae venerint: Herculem et Tyndaridas Iovis, Neptuni Euphamum et Periclymenum, Apollinis Orphea, Mercurii Echiona et Eurytum, Boreae Zeten et Calain. Cur ita fecerit disci potest ab Dissenio. Iam ita lacera membra poetae compono:

Ἔντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων Λατοῦς ἀοιδαὶ
ὥριαι παιάνιδες· ἔντι δ' αὖ θάλλοντα ναρκίσσου στέφανον
ἐκ Διωνύσου μεταμαιόμεναι· τὸ δὲ κοιμίσαν
τρ . . . .
. . . . σώματ' ἀποφθιμένων·
ἁ μὲν ἀχέταν Λίνον αἴλινον ὑμνεῖν, ἁ δ' Ὑμέναιον,
ἐν γάμοισι χροϊζόμενον . . . . συμ πρῶτ . . λάβεν
ἐσχάτοις ὕμνοισιν· ἁ δ' Ἰάλεμον, ὠμοβόρῳ
*νούσῳ, * ὅτι πεδαθέντα σθένος υἱὸν Οἰάγρου. . . . . .*

Festinantius sua scripsisse Hermannum docet et illud, quod quum se omnia poetarum fragmenta in Scholiis illis Vaticanis vel commemoraturum vel lustraturum promisisset, quaedam intacta reliquit. Ea supplebo. Praeter versus ipsius Euripidis citatos ad Troadd. 626. 990. 1030. Rhesum 105. 430. et Hesiodum Theogon. ad Troadd. 370. 990. et Sophoclem Trach. 783. ad Troadd. 573. ad Troadd. versum 122. mos fuisse dicitur, ut litori appulsuri tibias inflarent: *παρ' ὅσον αὐλοῦσιν αὐλοὺς ἔχοντες . . . . . . ἀλλ' ἡρακλῆς αὐλεῖ τις.* Ultima verba sunt poetae nescio cuius, credo Comici. Philemonis autem et Menandri fabularum reliquiis addantur ex Scholiis in Rhesum 250. haec: *Τῆς ἐσχάτης* (*ἔσχατος* Dindorfius) *Μυσῶν παροιμίας μέμνηται Φιλήμων ἐν σκελετῷ·* (f. *Σικελικῷ* Dindorf.) *τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο·*

Μυσῶν ἔσχατον
ἐνόμιζ' ὁρᾶν τὸν υἱὸν ἐκπλέονθ' ὁρῶν.

Καὶ Μένανδρος·

εἰ μὴ γαμεῖς γὰρ ἔσχατον νόμιζέ με
Μυσῶν.

In Philemonis versu *ἐνόμιζεν* legebatur. In Menandreis *Φρυγῶν*. *Μυσῶν*: illud deleri iussit Dindorfius. Idem Menander *Ἀνδρογύνῳ* apud Schol. Platon. p. 33. Ruhnk. *Μυσῶν ἔσχατος πολέμιος* dixerat, v. Meinekium p. 23. Redeo ad Pindarum.

VII. Ad fr. Pindari inc. 122. respexit Herodianus *περὶ μονήρ. λέξ.* p. 39, 5. *Τὸ ἀλαλὴ οὐ φύσει τρισύλλαβον·*

Κλῦθ' ἀλαλὰ, πολέμου θυγάτηρ.
Ita scriptum est.

VIII. Fr. inc. 131. Adde Eustath. Opuscc. p. 124, 83. Ὁ μὲν τὰς ἐλπίδας φάμενος ἐγρηγορότων ἐνύπνια οὐκ ἔσθ' ὅπως εὑρήσει τὸν ἢ ἀντιλέξοντα ἢ κάλλιον φράσοντα. Confer Plutarch. Amator. p. 759, B. ibique Winckelmann.

IX. Fr. inc. 194. ex Scholl. Arist. Vespp. 302. Boeckhius edidit: Πόρον τὸν πορισμόν φησι· ἐπήνεγκε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Πινδαρικόν·

Πανδείματι μὲν ὑπὲρ πόντιον Ἕλλας πόρον ἱερόν.

Πανδείματι Boeckhius vertit *ingenti omnium terrore*. Nunc vero Pindari manum rettulit Schol. Venetus p. 855, 2. Dindorf. Ὁ Πίνδαρος τὸν πλοῦν τοῦ Ἑλλησπόντου, νῦν δὲ πορισμόν· Πανδείμαντοι κτέ. Medos intellige.

X. Anecdd. Oxonn. I, p. 201, 14. in docta explicatione de variis vocis θοός significationibus: Σημαίνει δὲ καὶ τὸ μέγα· Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου·

Πίτνοντες θοὰν κλίμακα οὐρανὸν ἐς αἰπύν, τὴν μεγάλην δηλονότι· θοαῖς ἀφροσύναις ἀντὶ τοῦ μεγάλαις· καὶ θοὴ δ' ἐπεδέξατο γᾶ (γαῖα Cramerus), μεγάλη. Καὶ θοῆς ἔστηκε πόλεως (πόληος), μεγάλης. Demonstravi in Exercitt. Critt. p. 23. quam non recte Grammaticus vocem θοὰν et rell. explicuerit, docuique θοὰν κλίμακα per antimeriam dictum esse redireque fere ad i. q. e. *alacriter*. Assumpta Crameri correctione πιτνῶντες versus ita digerendos esse dixi:

πιτνῶντες θοὰν
κλίμακ' ἐς αἰπὺν οὐρανόν.

Vidi autem posthac esse haec ex eodem carmine quo fr. inc. 137., quod servavit Apollonius Synt. II, p. 180. Sylburg. Τὸ ἀλλήλους τρώσητε οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ ἑαυτοὺς τρώσητε· ὥσπερ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπί τε τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ·

Ἀλλαλοφόνους δ' ἐπάξαντο λόγχας,
οὐ μὴν τῷ·

ἐνὶ σφισιν αὐτοῖς
οἱ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνῆκαν, ἀλλ' ἀλλήλοις.
Pindarus igitur in carmine aliquo Aloidarum facinus et obitum accurate persecutus videtur: quae pars carminis longioris τὰ ἐπὶ τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου vocari solita videtur. Ut pars primi Olympii carminis κρεουργία τοῦ Πέλοπος et alia pariter. Boeckhio haec ex Paeane illo, in quo Niobae liberorum interitus fuit, sumpta suspi-

canti non assentior. Reliqua Grammatici exempla ex eodem poeta deprompta puto.

XI. Theseus et Pirithous in Molossorum terram exercitum egerant, ut regis uxorem raperent in Pirithoi gratiam. Sed capti tenebantur in custodia, v. Paus. I, 17, 4. Ad hanc expeditionem, de qua dixisse Pindarum docet Paus. I, 41, 5. (fr. inc. 163.) refero quae tanquam exemplum Syllepseos memoravit Herodianus περὶ σχημάτων p. 59, 28. Dindorf. Τὸ παρὰ Πινδάρῳ ἐπί τε τοῦ Πειρίθου καὶ Θησέως λεγόμενον·

Φὰν δ' ἔμμεναι

Ζηνὸς υἱοὶ καὶ κλυτοπώλου Ποσειδάωνος. — ⌣

Codex A φαμέν. Tum υἱοὶ CD: υἱὸς B: υἱὸν A. Deinde ἢ κλυτοπώλου D: Ποσειδάονος A.

XII. Scholl. Veneta Aristoph. Pac. 250. Πόλιν εἶπε τὴν Σικελίαν νῆσον οὖσαν. Καὶ Ὅμηρος πολλάκις τὰς νήσους πόλεις καλεῖ, ὡς τό·

Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος.

Καὶ Πίνδαρος δὲ περὶ τῆς Αἰγίνης·

Ἁ μὲν πόλις Αἰακιδᾶν.

Codex πολλάκις. Ita fere Nem. VII, 10.

Πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορυκτύπων Αἰακιδᾶν.

XIII. Anecdota Oxonn. I, p. 95, 8. Πίνδαρος μὲν βληχρὸν τὸ ἰσχυρόν·

Πρόφασις βληχροῦ γίνεται νείκεος,

φησί· διὰ τοῦτο λαμβάνων τὸ ἃ στερητικὸν αὐτὸ ἡγεῖται καὶ βαρύνει ἄβληχρος· ἔνθεν Ἡρακλείδης ὁ Μιλήσιος κατὰ βαρεῖαν τάσιν τὸ θηλυκὸν ἀνέγνω ἀμβλήχρην (Hom. Il. E, 337.)· ἡγεῖται γὰρ στέρησιν, οὐ πλεονασμόν· λέγομεν δὲ ὅτι βληχρὸν σημαίνει τὸ ἀσθενές, οἷον·

Βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί

(Alcaei fr. XLVI.)· τὸ δὲ ἀβληχρὸν κατὰ πλεονασμόν· εἴρηται δὲ βληχρὸν ἀπὸ τοῦ πίπτοντος ἢ καταβάλλοντος, βέβληται, βληχρὸς ὁ πίπτων, ὅπερ ἐστὶν ἀσθενής· ἐπὶ δὲ τοῦ σημαίνοντος τὸ ἰσχυρὸν βέβληκε, βληχρὸς ὁ βάλλων, ὅπερ ἐστὶν ἰσχυρός. Non unus Pindarus ita sensit: praeter Heraclidem Milesium Herodianumque ἐν τῷ περὶ παθῶν apud Orion. s. v. confer Scholia Ap. Rh. II, 205. et Bekkeri Anecdd. p. 322, 1., quibus se facilem praebuit Valckenarius in Theocriti Adoniazusas p. 218. Quum autem Grammatici veteres βληχρὸν apud Homerum, Alcaeum aliosque poetas ἀσθενὲς sonare tradiderint, apud Pindarum ἰσχυρόν: Boeckhius hanc doctrinam suspicabatur fluxisse ex Threnor. fr. I, 9., ubi est de ἐρέβει et βαράθρῳ, quo ait detrusas esse animas scelestorum:

ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον

βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί.

Censuit autem Boeckhius Grammaticorum explicationem incredibilem: si non debile, at ignavum significare, v. Exercitt. Critt. nostras p. 22. Rem nunc conficit accuratus locus Grammatici Oxoniensis: βληχρὸν Pindaro ἀσθενές, ἄβληχρον erat ἰσχυρόν.

XIV. Ioannis Τονικὰ παραγγέλματα p. 12, 26. Dindorf. Παροξύνεται τὸ ἰχθὺν παρὰ Πινδάρῳ, ἐπεὶ βραχὺ τὸ ῡ τῆς αἰτιατικῆς, τῆς εὐθείας μακρὸν ἐχούσης καὶ παραλόγως περισπωμένης. Pindarus fr. inc. 143. ἰχθὺν παιδοφάγον dixit delphinum: ad eundem locum respexisse Ioannem aperit Choeroboscus Bekkeri p. 1232. Πρόςκειται ἐν τῷ κανόνι „φυλάττουσα τὸν χρόνον τῆς εὐθείας" διὰ τὸ ἰχθῦς ἰχθύν,

ἰχθὺν παιδοφύγα·

αὕτη γὰρ συστέλλει τὸ ῡ καὶ οὐχ ὁμοτονεῖ τῇ περισπωμένῃ εὐθείᾳ.

XV. Fr. 163. Μελισσοτεύκτων κηρίων
ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά,

plane ita exstat in Anecdd. Oxonn. I, p. 285, 19. Nam γλυχερώτερος est σφάλμα, v. p. 472.

XVI. In fr. Dithyramb. 44. Boeckhius cum Schneidero edidit:

Ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἐπέχραεν ἀλλοτρίᾳ.

Quod egregie inventum a vestigiis tamen librorum longius dissidet. Nam codex Meletii Monac. ἔπεχε ἀλλότρια, codex Barocc. 131. in Museó Philol. Cantabrig. IV, p. 112. ἀλόχῳ ποτὲ θωριχθεὶς ἐπείχεν ἀλλότρια praebent. Quare in Exercitt. Critt. p. 24. consultius videbatur sequi Nic. Petreium, qui transtulit: *Falsis insimulavit uxorem.* Legit igitur ἐπέχεεν ἀλλότρια, h. e. *in uxorem effudit alienos* (ineptos, absonos) *sermones.*

Exercitationum Criticarum in Poetas Graecos

Caput VI. [1])

Emendantur loci Callimachi, Hesiodi, Solonis aliorum.

Recipiebam supra me explanaturum quid de illo versu Callimachi sentiendum esset, quem corruptum profert Et. M. v. ἁρμοῖ. παρὰ Καλλιμάχῳ·
Ἁρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῇ ὡς ἀπὸ βουγεέως.
Viam emendaturis munit qui eundem versum alium in usum commemoravit Hesychius s. v. Βουγενέων· τῶν μελισσῶν. Καλλίμαχος·
Ἅρμενα πὰρ Δαναοῦ γῆς ἐπὶ βουγενέων.
Καὶ ἡ μέλισσα βουγενής, ὅτι ἐκ βοείων ὀστέων γεννᾶται.
In hunc modum interpolavit Musurus: codex Venetus in lemmate βουγενῶν offert, poetae autem verba sic scripta: Ἅρμενοι γὰρ Δανάου γῆς ἐπὶ γενέας. Ultimum noli mirari: βου enim per lineolam indicatum erat, ut de quo sermonem esse testaretur lemma. Ipse Hesychii locus vel ab conditore Lexici inscite conflatus vel temporum iniuriis immane quantum attritus est. Bentleius quidem — nam reliquorum somnia sileo — ἁρμοῖ et βουγενέων utriusque Grammatici testimoniis satis firmata arbitrabatur: caetera incerta esse. Callimachumque ratus appellasse *apum terram Hyblam fortasse vel Hymettum*, ita edidit:
Ἁρμοῖ πὰρ Δαναὸν γῆς ἀπὸ βουγενέων.
Contra tantum abest ut Callimachus de apibus ex cadavere bovino natis locutus sit, ut ne in mentem quidem venerit. Nimirum excidit post μελισσῶν glossa fere haec: Βουγενέος· τοῦ ἐκ βοὸς γεννηθέντος, cui contestandae appositus erat versus Callimachius, qui ita integrandus est:
Ἁρμοῖ γὰρ Δαναοῦ γῆς ἐπὶ βουγενέος.
Βουγενῆ appellavit Danaum poetarum eruditissimus, qui ad Io virginem consilio Iovis forma bovina indutam genus referret: ab illa enim Epaphus natus est, cuius filia Libya Neptuno peperit Agenorem et Belum: Beli filii Aegyptus et Danaus, v. Apollod. II, 1, 4. Verum esse id quod declaravimus manifestant sequentia: καὶ ἡ μέλισσα βουγενής. —

---

1) Capita quinque priora prodierunt Brunsvigae 1836. 4.

Pergo ad alia. Scribit Scholiasta Venetus A in Homeri Iliad. Λ, 155. quae Aristonici observatio est: Ἡ διπλῆ πρὸς τὴν ἄξυλον, ὅτι πολλὰς ἐκδοχὰς ἔσχηκεν. οἱ μὲν γὰρ τὴν θρυώδη ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τὴν πολύξυλον· βέλτιον δὲ ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο, ὡς Ἡσίοδος·

Τῆλε γὰρ ἀξυλίῃ κατεπύθετο κήλεα νηῶν.

Hoc fragmentum a Goettlingio omissum supplevit Hermannus Opuscc. VI, p. 268. Explosit autem Hermannus sententiam eorum, quibus vox κήλεα alia forma eius q. e. κῆλα visa erat: ipse χείλεα νηῶν restituendum dicit. Non dicam neque illud, non usitatum esse Graecis ita loqui, neque longius recedere ab eo quod traditum est: sententia ipsa laborat. Non facile verendum est ne labra navium putredine corrumpantur, ne alveus navis humore terrae suffuso putrescat verendum est. Hinc haec mihi subnata est emendatio:

Τῆλε γὰρ ἀξυλίῃ κατεπύθετο κήτεα νηῶν.

Verissime enim Buttmannus Lexilog. II, p. 95. κῆτος ducit a stirpe verbi χάσκω, unde omne id quod excavatum hiat, omne quod vastum est et late patescit designat. In navibus igitur κῆτος erit alveus, unde Homero est ναῦς μεγακήτης. Haec sententia si vera est, eodem momento profligabimus sagacem opinionem Lucae, qui in praeclaris Quaestt. Lexicolog. I, p. 46. vocem μεγακήτης magnitudinis significationem bis habere sibi persuasum ait comparatque cum nostro *ungeheuer gross*.

Eximium fragmentum *Elegiae Solonis* ex diversorum scriptorum locis consarcinatum ita restituit Nicolaus Bachius in Iahnii Annall. Novis 1835, I. p. 99. „adhibita", ita enim affirmat, „diligenti emendatione":

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης,
Βροντὴ δ' ἐκ λαμπρῆς γίγνεται ἀστεροπῆς.
Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἢν δέ τις αὐτὴν
Μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.
Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται, εἰς δὲ μονάρχου
Δῆμος αἰδρείῃ δουλοσύνην ἔπεσεν·
Λείης δ' ἐξάραντ' ἄρα ῥήδιόν ἐστι κατασχεῖν
Ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χρὴ περὶ πάντα νοεῖν.

Affert Plutarchus Solone III. versus quattuor priores; tertium distichon Diodorus Siculus XIX, 1., idem autem in Excerptis Vatic. p. 23. Dindorf. omne fragmentum omissis versibus 3. 4., denique primum et tertium distichon Diogenes Laertius Solone I, 50. Laudo Bachium, quod versu 1. πέλεται recepit: unus Diogenes absurde φέρεται, quod „ut fortius" in editione Solonis praeoptaverat idem Bachius. Versu 2. in deterius lapsus nunc λαμπρῆς probavit cum Diogene: credo quod *Ionismo Solonis sui me-*

tueret; Diodorus et Plutarchus λαμπρᾶς tuentur. Verissime: quippe istam terminationem in hac voce adeo perhorruerunt vetusti poetae epici atque elegiaci, ut ubicunque etiam nunc residet, exstirpari debeat. Refugerunt autem ob ῥ illud praegrediens cum π sociatum: et Solo quidem in aliis similibus idem tenuit: ita in longiore Elegia apud Demosthenem p. 422. Rsk. versu 25. πραθέντες, non πρηθέντες; v. 34. τραχέα, non τρηχέα; v. 37. pariter πραΰνει ex consensu librorum quod constet omnium vulgatur: at versu tertio quod ὀβριμοπάτρη editur, noli attrectare utpote Epicorum poetarum auctoritate sancitum. Omnino qui Solonem Ionice scripsisse Elegias suas reliquaque opera poetica in animum induxerunt falluntur. Sed ut ad vocem λαμπρᾶς redeat disputatio, Goettlingii impetum in Hesiodi Theog. 18. λαμπρήν τε σελήνην, non secus in v. 371. et Certamine Homeri et Hesiodi p. 251, 29. in Epigrammate illo si Dis placet in Midam, quod Homero adscribunt alii, Simonides Cleobulo Lindio, λαμπρή τε σελήνη novantis, repressit G. Hermannus Opusc. VI, p. 153., iure ille ampliandum ratus. Et in versu Theog. 371. Scholia in Eurip. Phoen. 179. et Apoll. Rhod. IV, 54., quae Hermannus attulit libris accinunt: accinunt tres alii Grammatici, Ammonius p. 66. Valcken., Scholl. Vett. in Pind. Olymp. VIII, 72. et vetustus Scholiasta Vaticanus in Eurip. Troadd. 855. In carmine isto in Midam, quod inter Epigrammata quae dicuntur Homerica tertium est, plures qui citant auctores λαμπρὰ recte servarunt: in his est Vita Homeri quae Herodoti nomine fertur cap. V., Diog. Laert. I, 89. Restat nobilissimus locus Leschis Lesbii, quem ex Iliade Parva servarant Clemens Alex. Stromm. I, p. 381. Potter., Scholiasta Euripidis apud Muellerum Cycl. p. 111. et Tzetza in Lycophr. 344. et in Posthomeric. 720. 775. Apud illos ita scriptus est is versus:

Νὺξ μὲν ἔην μεσάτη, λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε σελήνη.

Idem in Tzetzae commentariis recentiores editores reposuerunt, quem quidem liberant a suspicione culpae et Posthomerica et libri scripti Scholiorum in Lycophronem. Nam ibi, quoque editiones vetustiores et codd. Viteberg. 2 et 3 cum Eudocia praestant μέσση et λαμπρή, Viteberg. 1 et Clz. μέσση, λάμπρη et σελήνη sistunt. Tot excitavit turbas quod reperiebant indoctiores Grammatici λαμπρὰ iuxta μέσση et σελήνη. Unde alii satis habebant λαμπρὰ formam ad normam scilicet exigere, imprudentiores alii inde Dorismum transfundebant in reliqua verba. Ab poeta ipso versus profectus erat hic:

Νὺξ μὲν ἔην μέσση, λάμπρα δ' ἐπέτελλε σελήνη.

Revertor ad Solonem. Paullo post *γίνεται*, ut est apud Diodorum et Plutarchum — etiam in codice Rodulfi apud Walzium — non erat spernendum. Gravius est quod ad alterum distichon pertinet. Praeparat poeta sententiam primariam: *Ex magnis viris civitates pessumdari* more poetis sueto in hunc modum: *Ex nubibus proveniunt nives et grando, ex fulmine fit tonitru.* Quae his verbis vulgo assuta leguntur, ea et inani tinnitu aures tundunt et sententiarum nexum non retardant solum, prorsus pervertunt. Quid enim? Num ventorum haec una vis est, ut solum mare moveatur et turbetur? Minime vero: sed ut demus id potuisse poetam dicere, alterum sanus non potuit, mare esse iustissimum rerum omnium nisi quis attigerit. Quasi vero ventorum flatus sit *quidam*, qui mare cogat fieri impium. Puto quemque qui haec reputaverit sensurum nobiscum, qui illos versus ineptissimos eliminandos esse persuasum habeamus. Succurrunt testium auctoritates: ignorat et Diodorus et — qui haec non ex eodem fonte hausisse potest — Diogenes. Apponit unus Plutarchus l. c. demonstraturus, Solonem *ἐν τοῖς φυσικοῖς ἁπλοῦν εἶναι λίαν καὶ ἀρχαῖον.* Nunc nihil est certius, quam vel Plutarchum ipsum vel librarios consociasse, quae disparanda erant. Concedamus enim esse Solonis. Quanquam vel per se posita verba nimis absurda sunt. Quo enim vinculo haec adstricta est oratio: *Ex ventis turbatur mare: sin quis non moverit, omnium rerum est iustissimum?* Velim praeter hoc doceri, quid in Plutarchi finem haec faciant. Nam si *ventis mare turbari* dixit Solo, verissime dixit: quid enim aliud mare turbat nisi venti? Praeterea oratio ipsa vitiosa est, quoniam aut *πάντων ἐστὶ δικαιότατον* scriptum oportebat, aut, quod ab auctore versuum profectum credo, *πάντως ἐστὶ δικαιοτάτη.* Utut est, nostris versibus parum cauti inseruerunt editores Solonis. Versu quinto *τυράννου* Diodorus XIX, 1., altero loco cum Diogene *μονάρχου*, quod recte probatum est: compara Hesychium: Μονάρχου· τυράννου. Sexto versu *αἰδρείῃ* Diod. Excc. et vett. edd. Diogenis: *ἀϊδρίῃ* Diodorus XIX, 1., id quod omnes habet numeros veritatis. Ultimum distichon accessit ex Diodori Excerptis: codex Vatic. teste A. Maio ita: *Λείης δ' ἔξεραντα ῥαΐδιόν ἐστι κατασχεῖν*; altero versu *περὶ* deest, quod Dindorfius interponendum coniecit. Bachius quomodo inventa sua, in quibus vitiorum maior quam verborum numerus est, explicuerit videant quibus otii nimium concessum est. Dindorfius *οὐ ῥήδιον* invenit, reliqua non attigit. Nuper Iulius Pflugkius in Zimmermanni Diario 1836, nr. 36. p. 290. haec ita tentavit:

Δουλείης δ' ἔξαντ' οὐ ῥήδιόν ἐστιν ἀνασχεῖν sqq.
vel:

Δουλείῃ δ' εἴξαντ' οὐ ῥήδιον sqq.
donec acquiescat in hoc:

Βουλὴ δ' ἤδ' ἐξ ἀνδρὸς ἀΐδριός ἐστι κατασχεῖν sqq.

Explicationem addit hanc: *Imperiti hominis consilium est obviam ire facto; sed iam omnia circumspectare decet.* Erunt quibus talia placeant: mihi quum homines eruditos ita grassantes video, ludibrio ars critica haberi videtur. Proficiscendum in emendando versu ab iis verbis quae sana sunt: sanum autem est v. κατασχεῖν. Κατίσχονται autem ii, qui caput efferre gestiunt. Hinc haec ita profecta esse a poeta opinor:

Λίην δ' ἐξαρθέντ' οὐ ῥάδιόν ἐστι κατασχεῖν
ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χρὴ περὶ πάντα νοεῖν.

Confirmare videntur suspicionem nostram verba Diodori: Σόλων παρελθὼν εἰς ἐκκλησίαν παρεκάλει τοὺς Ἀθηναίους καταλύειν (scribe κωλύειν, quanquam illud de homine dici non ignoro, velut Hermogenes apud Walz. III, p. 76. Ἡ Φύη μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ Πεισιστράτου κρίνεται δημοσίων ἀδικημάτων.) τὸν τύραννον, πρὶν τελέως ἰσχυρὸν γενέσθαι. Similiter Plutarchus Solone XXX. Σόλων τὸ μνημονευόμενον εἶπεν, ὡς πρώην μὲν ἦν εὐμαρέστερον αὐτοῖς τὸ κωλῦσαι τὴν τυραννίδα συνισταμένην, νῦν δὲ μεῖζόν ἐστι καὶ λαμπρότερον (f. λυπηρότερον) ἐκκόψαι καὶ ἀνελεῖν συνεστῶσαν ἤδη καὶ πεφυκυῖαν. Retinendum autem erat ῥάδιον: Ionismum enim vetusta Atthide temperabat Solo. Haec igitur colorem Soloneum referent:

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης,
Βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίνεται ἀστεροπῆς·
Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται, εἰς δὲ μονάρχου
Δῆμος ἀΐδρίῃ δουλοσύνην ἔπεσεν.
Λίην δ' ἐξαρθέντ' οὐ ῥάδιόν ἐστι κατασχεῖν
Ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χρὴ περὶ πάντα νοεῖν.

Sed operam nostram flagitat locus ille Hesiodeus Theog. 371. paullo ante commemoratus. Scholia in Troades ita scribunt: Κατὰ Ἡσίοδον οὐκ ἐστὶ ταὐτὸν φῶς καὶ ἡμέρα ταὐτόν. λέγει ὅτε μ... (f. γε μήν)· Θεία σ' ἠέλιον τέκετο λαμπράν τε σελήνην. Goettlingius autem edidit:

Θείη δ' Ἠέλιόν τε μέγαν λαμπρήν τε Σελήνην.

Mitto nunc, non commemoratam esse valde memorabilem Scholiastae nostri varietatem τέκετο, quum praesertim

Scholia in Apollon. l. c. τέκε exhibeant, quod in Parisinis abiit in τε καί: sed quod contra fidem librorum Hesiodi omnium contraque testationem quattuor perveterum Grammaticorum Θείη importavit, valde reprehendendum est. Sed idem Goettlingius v. 135. Θείην τε Ῥεῖάν τε restituit, melius certe quam quod ibi vulgatum erat Θεῖάν τε Ῥεῖάν τε. Et Θείην quidem non codices, sed tres tamen vetustae edd. obtulerunt. Praeter Θείην cum Dindorfio Ῥείην insuper requirit Hermannus Opuscc. VI, p. 162., ad idem fere arbitrium redit disputatio Muetzellii de Hesiodi Theog. p. 141. Goettlingius enim et h. l. et vv. 625. 634. Ῥεῖα tuetur. Fallitur autem Hermannus in eo, quod utrumque vocabulum eadem lege teneri pronuntiat, quanquam idem iam praecepit Eustathius Il. p. 979, 57. Ἡ Ῥείη ἀναλογίαν ἔχει πρὸς τὴν παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ Θείαν· ὡς γὰρ Θέα Θείη ἐν Θεογονίᾳ, οὕτω καὶ Ῥέα Ῥείη. Sunt haec falsissima: nam vocis Θεία radix ΘΕΙ est, alterius ῬΕ: Θεία si Ionice dicitur, Θείη erit: longum enim ᾱ habet: ex Ῥέα (υ —) non potest nisi compensata mensura utriusque syllabae Ῥεῖα (— υ) fieri: nam Muetzellii apertus error est p. 142., qui quum finalis nominis Ῥέα syllaba producatur, eandem doceat esse alterius formae Ῥεῖα quam statuit condicionem. Provocat autem Hermannus ad Hymn. Hom. Apoll. Del. 93. ubi legitur Διώνη τε Ῥείη τε, tum in Cerer. 442. Ῥείην ἠΰκομον: addo etiam in Vener. 43. μήτηρ τε Ῥείη· Ζεὺς κτέ. In Hesiodi Theogonia 453. Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα probat, quae editionis Aldinae scriptura est: reliqui fere Ῥεῖα δ' ὑποδμ. sistunt; denique in Homeri Iliad. XV, 187. errasse ait Grammaticos, qui ediderint οὓς τέκετο Ῥέα: poetam dedisse οὓς τέκε Ῥείη. Huic coniecturae speciem potuerat conciliare collato Hymn. Hom. XII, 1. ubi est: ἣν τέκε Ῥείη.

Indignatio subrepere solet saepenumero consideranti quid sit quod quae sapientissimis veterum magistrorum praeceptis sancita habemus, nostris commentis labefactare studeamus: nobis plaudimus, sordent illi. Spreta Homeri scriptura Aristarchi est neque tamen unius Aristarchi: altera omni caret fundamento. Idem Aristarchus, qui omnibus est in ore, Il. XIV, 203. Ῥείας dederat post Aristophanem. Talia vel post laudatissimum Lehrsii librum potuisse sperni! Et potuisse praesertim in iis rebus, quarum caussas investigare hodieque liceat.

Quid igitur? Scripsit sive Hesiodus sive qui eum redegerunt Θεία et Θείαν: apud Homerum vincat Aristarchi Ῥείας et Ῥέα: reliquos non moramur. Nam hoc video donandum esse, posteriores poetas a veterum poetarum

norma descivisse vitiosa analogia in fraudem inductos, Callimachum, Apollonium, Orphea et reliquos. Sed in Hymnis Homericis sordes istae eluendae in hunc modum: primo loco scribe Διωναίη τε Ῥέα τε, altero Ῥεῖαν ἐϋπλόκαμον, tertio μήτηρ τε Ῥεῖα, Ζεύς....., quarto denique ἥν τέκετο Ῥέα. Hesiodum ad eandem legem emenda: neque dubito quin Theog. 467. Alexandrini Grammatici Ῥέαν ediderint, non Ῥέην, quod libros invasit omnes. Paullatim ab imperitis in deteriora deflexum esse docent scripturae varietates v. 453.

Caput VII.

Archilochus. Melanippides. Epigrammata. Anacreon. Hipponax.

Similiter in aliis poetis Alexandrinorum Grammaticorum decreta vilipendi doleas. Promam exemplum. Carminis Archilochi ἐν τοῖς Θρακικοῖς ἀπειλημμένον δεινοῖς ad Glaucum amicum scripti haec particula est fr. XIII. Gaisford.

Γλαῦχ', ὅρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασιν ταράσσεται
Πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα γυρεὸν ὀρθὸν ἵσταται νέφος,
Σῆμα χειμῶνος, κιχάνει δ' ἐξ ἀελπτίης φόβος.

Servarunt haec Heraclides Ponticus Alleg. Hom. IV, p. 12. Schow., Plutarchus de Superstit. p. 169, B., Theophrastus de Signis Tempestat. p. 438. Heins. et solum priorem versum Maximus Planudes in Hermog. V, p. 526. Walz. Ex hoc Maximo et Theophrasto Γλαῦχ' ὅρα reposuit Iacobsius: apud Heraclidem et Plutarchum plene scriptum est Γλαῦκε ὅρα. Non illud commissurus erat Iacobsius, si saluberrimis Grammaticorum Alexandrinorum placitis, quam barbarorum librariorum stupori obsequi maluisset. Nusquam enim nomen proprium ita decurtari, ut in χ exeat diligenter demonstravit Muetzell. de Hes. Theog. p. 137. Nisi quod in vulgatis exemplaribus Homeri Il. Λ, 451. restat:

Ὦ Σῶχ', Ἱππάσου υἱέ.

Ibi tamen Scholia Victorii annotant: ὦ Σῶκε ἐντελῶς αἱ Ἀριστάρχου. Aristarchi caussam in re valde simili agit Herodianus ibid. 441. Talia enim ait barbara ad aures accidere. Nos vero sero nati ista perhorrescamus! Redeat quod Graecum sonat Γλαῦκε, ὅρα κτλ. Neque casu verum servatum esse apud Heraclidem et Plutarchum no-

bis persuadebimus, sed ex fide monumentorum propagatum. Scilicet idem Aristarchus crisin suam impertierat Archilocho. — Altero versu Plutarchi codex D *γυρῶν,* codd. C E G. Harlei. Coll. Nov. Mosc. 2. *γυρεύων*, vulgo *γυρεῦον,* verissime *Γυρέων* Pol. Iannot., confer Lobeckium Phryn. p. 417., qui idem coniectura assecutus est.

Ad eundem Glaucum, Leptinae filium, scriptum est Fr. XI. XII., quod ita edunt:

Τοῖος ἀνθρώποισι θυμός, Γλαῦκε, Λεπτίνεω παῖ,
Γίνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐφ' ἡμέρην ἄγει
Καὶ φρονεῦσι τοῖ', ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασιν.

Partem horum versuum laudant Diogenes Laert. IX, 71., personatus Plutarchus de Vita et Poesi Hom. p. 1195. Wyttb., de Nobilit. p. 984., Theo Progymn. I, p. 153. Walz., Stobaeus Eclogg. I, 18. p. 38. Heeren. et Anonym. Schol. in Hermog. VII, p. 934. Walz. Non attingam quae recte scripta sunt: vitiosa corrigam. Primum loco *θυμὸς* exstat *νοῦς* apud Diogenem et qui exscripsit eum Suidam s. v. *Πυῤῥώνειοι*, tum in -Anonymi Schol. codicibus omnibus apud Walzium est: *Ἀνθρώποις νόος Γλαῦκε Λ.* [Mon. *Λεπτῖνε*] *παῖ.* Ibidem *ὁκοίην* servarunt libri Paris. 2. et Monac. Et *νόος* quidem verissimum esse arguit et sententia ipsa et quem ob oculos habuit poeta Parius locus Homeri Odyss. Σ, 135.

Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Sed illud ut numeris aptaretur non *ὦ Γλαῦκε* abnuentibus libris tentari debebat: vestigia librorum eo ducunt, ut *γὰρ* particulam intercidisse statuamus. Nam apud Pseudo-Plut. de Nobilit. l. c. est: *τοῖος ἀνθρώποισι γὰρ θυμός,* idemque in libris aliquot Theonis comparet.

Profectum *θυμὸς* est ab iis, qui ligamentum versus exturbassent, post resarturis mensuram syllabarum. Deinde pro *ἐφ' ἡμέρην* apud Diogenem *ἐπ' ἡμέρην* vulgatur, quod sincerum iudicamus, licet Frobenianum exemplum reliquis opem ferat, qui quidem fere et *ἡμέραν* ad suum sermonem corruperunt; Suidas Kusteri praepositionem ignorat. In fine unus Stobaeus *ἄγῃ* servavit, quod vel locus Homeri flagitabat. Tertium versum Iacobsius cum prioribus consociandum docuit: exstat in Dialogo Eryxia inter Platonicos p. 397, E., excerptus ab Stobaeo Floril. XCII, 21. Gaisford. Firmandae sententiae vereor ne non recte advocaverit Sextum Empiricum VII, p. 398. *Καὶ Ἀρχίλοχός φησι τοὺς ἀνθρώπους τοιαῦτα φρονεῖν, ὁποίην Ζεὺς ἐφ' ἡμέραν ἄγει*: nam verba *τοιαῦτα φρονεῖν* ex priore potius versiculo hausit. Sed illud per se certum. Ita igitur lege:

Τοῖος ἀνθρώποισι νόος γάρ, Γλαῦκε Λεπτίνεω παῖ,
Γίνεται θνητοῖς, ὁποίην Ζεὺς ἐπ' ἡμέρην ἄγῃ,
Καὶ φρονεῦσι τοῖ', ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασιν.

Non intercedo tamen, si quis cum Scholiasta Hermogenis ἀνθρώποις νόος γὰρ malit: quod nos dedimus per synizesin effer.

Videamus alia. Linum ab Apolline interemptum — h. e. carmina popularia et lugubre sonantia cessisse artificiosiori poesi — Musas luxisse tradit poeta in Scholiis Ven. A Il. Σ, 570. Ἐθρηνεῖτο ὁ Λίνος παρὰ τῶν Μουσῶν οὕτως· Ὦ Λίνε, θεοῖς τετιμημένε, σοὶ γὰρ πρώτῳ μέλος ἔδωκαν ἀθάνατοι ἀνθρώποισι φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι· Φοῖβος δέ σε κότῳ ἀναιρεῖ, Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν. Quorum in locum haec sufficiunt Scholia Victoriana et Eustathius p. 1193, 59., qui quidem Epigramma vocat, ex eoque Iacobsius Append. Anth. Pal. 390.

Ὦ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
Ἀθάνατοι πρώτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀεῖσαι
Ἐν ποδὶ δεξιτερῷ· Μοῦσαι δέ σε θρήνεον αὐταὶ
Μυρόμεναι μολπῇσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγάς.

Haec Welckerus de Lino in Diar. Scholastico 1830, II, p. 30. et Ambroschius in Dissertatione de Lino p. 5. pro non diversis carminibus habuerunt: Welckerus adeo Grammaticum Ven. A metrorum rudem appellat: Epigramma autem esse valde recens. Quod quale sit perstringam breviter. Principio hoc incurrit in oculos, diversa esse carmina et verbis et numeris et aetate: prius illud in Scholiis Venetis auro carioribus servatum hos habebit praeclaros numeros si leniter nobiscum refinxeris:

Ὦ Λίνε, θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ πρώτῳ
μέλος ἀθάνατοι
ἀνθρώποισιν ἔδωκαν φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι.
Φοῖβος δὲ κότῳ σ' ἀναιρεῖ,
Μοῦσαι δὲ σὲ θρηνέουσιν.

´ ∪∪ — ∪∪ — ∪∪ — ⋈ — ´ ∪∪ — ∪∪ —
⋈ — ´ ∪∪ — ⋈ — ´ ∪∪ — ∪ — —
— ´ ∪∪ — ∪ — —
— ´ ∪∪ — ∪ — ∪̄

Deinde Epigramma, si ita placeat vocare, hinc expressum est alienis quibusdam et futilibus assutis, ut est illud ἐν ποδὶ δεξιτερῷ. Quid vero si ipsum auctorem versuum nostrorum postliminio restituero? Idem Schol. A et Victor. paullo ante, ubi de Lino sermo est, haec tradunt: Ἡ κατὰ Λίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἐν τῇ ιθ' καὶ παρὰ

Μελανιππίδη, ἥ τε καλουμένη Σφαῖρα ποίημά ἐστιν εἰς τὸν Λίνον, ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα. Melanippidis igitur versus ex Dithyrambo esse illos coniicio: egregieque sententiae nostrae favent numeri, qui et indoli Melanippidis aptissimi sunt et simillimi iis quos aliunde cognitos habemus. Epigramma autem istud Orphici illius carminis particulam esse augurari licet. Praeterea Scholia Victoriana aliud afferunt Epigramma in Linum; quod cuius aetatis sit vel forma sua satis prodit:

Κρύπτω τὸν θεὸν ἄνδρα Λίνον, Μουσῶν θεράποντα,
Τὸν πολυθρήνητον Λίνον αἶ Λίνον ἧδε πατρῴα
Φοιβείοις βέλεσιν γῆ κατέχει φθίμενον.

Haec ego donec didicero quid sit θεὸς ἀνήρ, in hunc modum emendabo:

Κρύπτω ἔνθεον ἄνδρα Λίνον, Μουσῶν θεράποντα,
Τὸν πολυθρήνητον Λίνον αἴλινον· ἡ δὲ πατρῴα
Φοιβείοις βέλεσιν γῆ κατέχει φθίμενον.

Devertor ad Anacreontem. Carmen et a veteribus Grammaticis et a Bergkio meo primo loco positum praeter Scholiastam Hephaestionis magna ex parte attulit Ioannes Siceliota in Walzii Rhett. VI, p. 128. Ἡ μὲν στάσις ἐπῳδοὺς ᾄδει τελείους, ἡ δὲ περικύκλησις περίοδον, ἥτις ἐστὶ τοῦ τελειοτέρου μέλους ἀπηρτισμένη σύνοδος, ὡς ὁ Ἀνακρέων·

Γουνοῦμαί σ᾽ ἐλαφηβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποιν᾽ Ἄρτεμι θηρῶν.
Ἵκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
Δίνῃσι· θρασυκαρδίων.

Τοῦτο στροφή· εἶτα ἡ ἀντιστροφὴ πρὸς τὸ εἴδωλον·

Οὐ γὰρ ἐς ἀνημέρους
Ποιμαίνεις πολιήτας.

Ληθαῖος δὲ ὄνομα ποταμοῦ Μαγνησίας. Codex Parisinus γουνοῦμαί σε et v. 2. παῖ δός. Apertum iam esse opinor, vulgatam quinti versus scripturam θρεοκαρδίων non feliciter variis doctorum virorum coniecturis esse sollicitatam: cum Ioanne calx Turnebiani Hephaestionis θρασυκαρδίων exhibet verissime. Nisi quod, ut apte vinciantur membra orationis, post illam vocem τε particulam absorptam statuo totumque carmen ex fide librorum veterum nunc ita scribo:

Γουνοῦμαί σ᾽, ἐλαφηβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποιν᾽ Ἄρτεμι θηρῶν·
Ἵκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
Δίνῃσι θρασυκαρδίων τ᾽
Ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν

Χαίρουσ᾽· οὐ γὰρ ἀνημέρους
Ποιμαίνεις πολιήτας.

In quo quid tandem iure vituperabitur? Invocatur Dea, ut veniat ad Lethaeum flumen, h. e. ad Leucophryn oppidum in agro Maeandrio situm et Dianae templo nobile.

Eiusdem poetae fr. LXXXIV. Bergk. exstat etiam apud Herodianum περὶ ἀκυρολογίας in Boissonadii Anecdd. III, p. 263. Διασύρων τινὰ Ἀνακρέων ἐπὶ θηλύτητι·
Καὶ θάλαμος, ἐν ᾧ (l. τῷ) κεῖνος οὐκ ἔγημεν,
ἀλλ᾽ ἐγήματο.

Hipponactis fragmentum hoc affertur ab Tzetza in Homeri Iliad. p. 153, 15. Τὸν δὲ Ἄργον .... ὑνα φασὶ κατὰ παντὸς .... ατος ὀφθαλμοὺς ἔχοντα .... άττοντα τὴν Ἰὼ προςτάξει .... ς. ὃν ἀνεῖλεν Ἑρμῆς κελεύσει ...! τι δὲ κύων ὁ Ἄργος, καὶ Ἰ .... αξ φησί·
Ἑρμῆ κυνάγχα, μὴ .... αν δοῦλα.

Lacunas in oratione Tzetzae ita explevit Welckerus fr. XVIII. Τὸν δὲ Ἄργον κύνα φασὶ κατὰ παντὸς σώματος ὀφθαλμοὺς ἔχοντα καὶ φυλάττοντα τὴν Ἰὼ προςτάξει τοῦ Διός, ὃν ἀνεῖλεν Ἑρμῆς κελεύσει Διός· ὅτι δὲ κτλ. Ipsa poetae verba autem misere in Tzetzae libro depravata nuper pleniora invenit F. Duebnerus in Tzetzae Scholl. Chiliadd. I, 144., cfr. Museum Rhenan. 1835, I. p. 22.
Τὸ δὲ Κανδαύλης Λυδικῶς τὸν σκυλλοπνίκτην λέγει,
ὥσπερ Ἱππῶναξ δείκνυσι γράφων ἰάμβῳ πρώτῳ·
Ἑρμῆ κυνάγχα, Μῃονιστὶ Κανδαῦλα,
Φωρῶν ἑταῖρε, δηῦτέ μοι σκαπαρδεῦσαι.

In codice est δεῦρό τί μοι, quod probabiliter emendavit Duebnerus. Voci σκαπαρδεῦσαι suprascripta est explicationis gratia συμμαχῆσαι. Contra Hesychius a Welckero allatus σκαπερδεῦσαι· λοιδορῆσαι; et σκάπαρδος· ὁ ταραχώδης καὶ ἀνάγωγος. Hesychii explicationi praeterquam quod Tzetza suam interpretationem ipse procudisse videtur, maior accedit fides ex re ipsa. Nobis enim certum est, Bupalo haec assignanda esse, quem acerbissime proscidit poeta dicacissimus, coniungendaque cum iis quae Tzetza in Lycophr. 219. servavit (fr. I. Welcker.) Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμῆς, ὡς Ὀρφεύς φησιν — καὶ ὁ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ·
Ἐβόησε Μαίας παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν.

Ubi ἔβωσε more Ionum restituendum est: Μαίας autem scripsit poeta ut in nomine proprio, pariter ac Ῥείας Homerus, de quo supra dictum est. Haec igitur ita copulanda sunt:
Ἔβωσε Μαίας παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν·
Ἑρμῆ κυνάγχα, Μῃονιστὶ Κανδαῦλα,
Φωρῶν ἑταῖρε, δηῦτέ μοι σκαπαρδεῦσαι.

Candaules autem, in cuius vocis priore parte inest radix eadem quae est v. *κύων* et Indorum Swan, per reliquas linguas late propagata, Hercules quoque vocari solitus est. Testis Hesychius: *Κανδαύλας· Ἑρμῆς ἢ Ἡρακλῆς.* Caussam in eo quaerendam existimem, quod Cerberum Hercules domuit.

Caput VIII.

Addam quaedam **Epicharmea** nuper collectionem Krusemanianam lustranti cum eaque quae ipse mihi collegissem comparanti subnata. Is fr. inc. VII. notissimum ita edidit cum Grotio:

Ἁ δὲ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει· δός τι, καί τι λάμβανε.

Quod et per se languidum est et praeter fidem librorum invectum, in quibus ultima ita exstant: *δός τι καὶ λάβε* (vel *λάβοις*) *τι.* Ritschelius in Schedd. Critt. p. 24. *δός τι κἄν τι λαμβάνοις* conatus est audacius. Verum minore periculo constabit: nam ita poetam locutum puto:

Ἁ δὲ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει· δός τι καί τι δοὺς λάβε.

Nisi fuit *κᾆτα δούς.* Notissima autem est haec participii post verbum repetitio et hoc loco maxime apposita.

Welckerus in censura illius editionis apud Zimmermann. 1835, nr. 141. p. 1130. supplevit quidem et alia complura et locum Herodiani *περὶ μον. λέξ.* p. 12, 7., sed Epicharmo dedit quod non est Epicharmi. Verba Grammatici sunt haec: *Τρέλλων· παρὰ Σώφρονι τὸ ὄνομα. Θάλλων· ὄνομα κύριον κυνὸς παρὰ Ξενοφῶντι. Σίλλων· Ἐπίχαρμος Χορευταῖς. Κάλλων· ὁ ἀθλητὴς καθ' ὑποκορισμόν.* *Σίλλων* igitur Epicharmi fragmentis addendum erat, non *κάλλων.* Dixit ita *cavillatorem.* Quid, si cavillaturus **Sillacem** Rheginum, cuius ipsum fecisse mentionem testis est Athen. V, p. 210, B. (fr. LXXII.)?

Emendatione eget versiculus ex fabula quae inscripta erat *Ἡρακλῆς παρὰ Φόλῳ* allatus ab Eustratio in Aristot. Eth. Nic. III, 5, 5. p. 94. Zell., qui locus editori Batavo Busiridis fragmentum III. est, Herculis *παραφόρου* nomine finem illius fabulae indicatum rato post Grysarum de Com. Dorr. p. 279. Verissime autem quod legebatur apud Eustratium *Παραφόλῳ* emendavit Ioach. Camerarius. Versus hi sunt:

Ἀλλὰ μὰν ἐγὼ 'ναγκαῖος ταῦτα πάντα ποιέω·
οἶμαι δ' ὡς οὐδεὶς ἑκὼν πόνηρος αὐδ' ἄταν ἔχων.

Sed librorum scriptura est: οἴομαι δὲ ὡς οὐδεὶς κτλ. Eiecto igitur quod glossema olet ita labanti mensurae succurre:

Ἀλλὰ μὰν ἐγὼ 'ναγκαῖος ταῦτα πάντα ποιέω·
οἴομαι δ', οὐδεὶς ἑκὼν πόνηρος οὐδ' ἄταν
ἔχων.

Illud vero notatu dignum, Epicharmum vocis ἀναγκαῖος syllabam alteram corripuisse, ut erat libertas comoediae concessa. Eiusdem fabulae nomen, nisi fallor, revocandum erat in Bekkeri Anecdd. p. 83, 28. Ἀφάνηας· Ἐπίχαρμος Ἡρακλείτῳ. De Heraclito fabula Epicharmea commentatus est Grysar. de Doriens. Comoed. p. 119. neque editori Batavo de sinceritate miri tituli dubitatio incidisse videtur. Nimirum qui Lexicon decurtavit supinus contraxit quae accuratiora erant perscripta in exemplari fere ita: Ἐπίχαρμος ἐν Ἡρακλεῖ τῷ παρὰ Φόλῳ.

Quanquam et alterum Herculem scripsisse Epicharmum docet Scholium Venetum in Aristoph. Pac. p. 639, 14. Dindorf. ab editoribus praetermissum: Μεγάλοι λέγονται εἶναι κατὰ τὴν Αἴτνην κάνθαροι· μαρτυροῦσιν δὲ οἱ ἐπιχώριοι· Ἐπίχαρμος ἐν Ἡρακλεῖ τῷ ἐπὶ τὸν ζωστῆρα πυγμαρῖνι λοχαγὸς ἐκ τῶν κανθάρων τῶν μειζόνων· οὕς φασι τὴν Αἴτνην ἔχειν.

Codex 475. σπυγμαρίωνι λοχαγωλὸς exhibet. Erat quum in illo πυγμαρῖνι vel σπυγμαρίωνι alterum eiusdem fabulae titulum latere suspicarer. Quem ego errorem valere iussi. Nam titulus ille Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν ζωστῆρα, h. e. *Hercules zonam Amazonis Hippolytae petiturus*, tam est apertus, vix ut caussa possit exputari, cur alterum addidisset poeta. Aliter se res habet in aliis comoediis; veluti Ἅφαιστος ἢ Κωμασταί, Ἐλπὶς ἢ Πλοῦτος altera inscriptione addita certioribus finibus circumscribuntur. Aliam igitur viam ingressus sum eamque vel ad verum ducturam vel ad id quod vero proximum est. Orationis Epicharmeae tenori addendum obscurum vocabulum. Herculis autem personam qualem in scenam produxerit poeta festivissimus, et κανθάρων mentio videtur admonere et comparatio fabularum Herculearum quales novimus inter Siculos Italosque populos celebratas fuisse. Fingebant autem faceti homines Herculem, heroum ἡρωϊκώτατον vel inter Pygmaeos stratum et ab his oppugnatum, v. elegantissimam tabulae pictae descriptionem apud Philostrat. Imag. II, 22., vel — extrema se tangunt, ut aiunt — mutatis partibus ipsum Herculem Pygmaeum fingunt et illorum instar cum gruibus bellantem: vide vasa picta apud Tischbein. II, 18. et 7. Millin. I, 63. 72. cll. Mueller. Dorr. II, p. 356. Archaeolog. p. 564. ed. prior., qui eius-

modi ludicra ex domesticis fabulis fluxisse scite observavit. Eiusmodi Herculem videtur Sophro Syracusanus significasse: Hesychius s. v. Ἡρύκαλον· τὸν Ἡρακλέα Σώφρων ὑποκοριστικῶς. Sed is non tam Ἥρυκλος, quod placuit Valckenaerio, scribendus fuit, quam Ἥρυλλος, uti est apud Herodianum Et. M. p. 142, 57. cll. 437, 25. Uti ex v. Ἀντικλῆς Ἄντυλλος, Βαθυκλῆς Βάθυλλος factum est ὑποκοριστικῶς.

Epicharmus igitur, si recte auguramur, Herculem Pygmaeorum ducem introduxit, qui Pygmaeorum catervas κανθάροις insidentes contra Amazones duceret. Haec sententia nostra si vera fuerit, verba poetae haec fuisse apertum erit:

Πυγμαίων λοχαγωγὸς ἐπὶ τῶν κανθάρων
τῶν μειζόνων.

Πυγμαίων mediam syllabam corripit, ut Ληθαίου apud Anacreontem, alia apud alios poetas, veluti apud Sophoclem Daedalo in iisdem nostris Scholiis:

Ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ κάνθαρος τῶν Αἰτναίων
πάντων.

Sed ἐκ fortasse iniuria mutamus: fieri enim possit, ut poeta dixerit: *Pygmaeorum dux ex cantharis Aetnaeis iumenta comparavit* vel similem in modum. Denique, ne quis arripiat id quod et nobis in mentem venit, si quis fuerit, qui dramatis titulum fuisse censeat: Ἡρακλῆς ὁ ἐπὶ τὸν ζωστῆρα Πυγμαῖος, verbaque poetae haec fuisse:

Λοχαγωγὸς ἐκ τῶν κανθάρων τῶν μειζόνων,

is nos sibi habebit non assentientes. Haec hactenus: iudicent qui possunt.

Paullo post idem Scholiasta Venetus citat Platonis Comici versus ἐν Ἑορταῖς, qui sic restituendi sunt:

Ὡς μέγα μέντοι πάλι τὴν Αἴτνην ὄρος εἶναί φασι
τεκμαίρου,
Οὗ κἀντρέφεσθαι τὰς κανθαρίδας τῶν ἀνθρώπων
λόγος ἐστὶν
Οὐδὲν ἐλάττους.

Priore versu πάλαι editur, altero ὅθεν τρέφεσθαι; quod non video qua medela leniore corrigi possit quam fecimus: nisi quod fortasse ᾧ κἀντρ. scribendum erat. Ceterum τρέφεσθαι anapaestum efficere nobis non mirum est; multa similia sibi indulserunt poetae comici. —

Ad Ἐλπίδα comoediam spectat Schol. Vict. Il. P, 577. Τὸ ὄνομα τοῦ παρασίτου εἴρηται ἐν Ἐλπίδι παρ' Ἐπιχάρμῳ. Cfr. Athen. VI, p. 235, E. (Kruseman. fr. I.)

Sirenum fabulae addatur versus heroicus, quem vel

Ulixem vel Argonautarum aliquem Sirenum insulam praetervehentium proloqui statuas, in Scholl. BV Il. Τ, 1. Ῥοάων· Βοιώτιος ἡ φωνή· ποιοῦσι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ες ἀρσενικῶν·

Ἄρτεμι, Κρητάων πότνια τοξοφόρων. —

Λαοὶ τοξοχίτωνες, ἀκούετε Σειρηνάων,

Ἐπίχαρμος.

Apud Bekkerum λαοὶ τοξοχίτωνος erat. Τοξοχίτωνες ad Homericum χαλκοχίτωνες satis audacter novatum *arcubus armatos* videtur significare. En, pulchre hinc confirmatur, quod in Ibyc. fr. XL. instituimus docere, Graecis Siculis interdum genitivum plur. tertiae declinationis in ᾶν terminatum esse. De quo dubitatum est: nunc Epicharmi exemplum quam vere illa disputata fuerint fidem facit. Nam quum semel in άων aberratum esset, ᾶν inde effingi consentaneum erat. Prius illud fr. videtur Callimachi esse: qui quidem bis Hymn. Del. 66. 275. νησάων ausus sit: hinc quod in Scholiis nostris subiungitur: καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ος·

Καλοὶ νησάων ἀστέρες

eidem assignaverim insigni reconditorum verborum formarumque captatori. Sed utramque coniecturam video praeripuisse Naekium Mus. Rhen. 1834, IV. p. 543. Idem Callimachus in Scholl. Q. Odyss. Ξ, 199. Κολωνάων dicit: Ἐκ μὲν Κολωνάων τις ὁμέστιον ἤγαγε δήμου τῶν ἑτέρων. Quae quum ita correxisset Buttmannus:

Ἔκ με Κολωνάων τις ὁμέστιον ἤγαγε δήμου
τῶν ἑτάρων,

ad Hecalen pertinere censuit, quod iure probat Naekius Mus. Rhenan. 1835, IV. p. 540., qui coniectat:

Ἔκ με Κολωνάων τις ὁμέστιον ἤγαγε δαίμων
τῶν ἑτέρων,

cll. Homeri Odyss. VII, 247.

Ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων.

Speciose, vix ex rei veritate. Ἑτέρων autem ita accipit, *insolenter sane dictum, ut significet hos alios.* Fateor haec mihi subobscura esse. Certum est, δήμου esse sincerum nec non ἑτέρων: distinguit enim Hecale Colonum ἀγοραῖον ab altero τῶν Ἱππέων. Distinguit autem ideo, ne Theseus ipsam ex Colono ἀγοραίῳ ab aliquo mercede conductam in animum induceret. Cavitque eximie eo, quod δήμου adiecit: nam Colonus ἵππιος demus fuit, alter non fuit, quanquam ex illo nominatus. Hinc apparet, Callimachum dedisse ut est in Scholiis, modo με corrigas, ita:

Ἔκ με Κολωνάων τις ὁμέστιον ἤγαγε δήμου
τῶν ἑτέρων.

Ceterum eundem locum Porsonus ad Suidam v. Κολωνάων in editione Halensi ex Scholiasta inedito protulit, h. e. ex Harleiano, ita conceptum:

"Ἐκ με Κολωνάων τις ὁμέστιος ἤγαγε δήμου
τῶν ἑτάρων,

seque codicis scripturam μὲν et ἑτέρων leviter correxisse ait: hoc certe praeter fas. Ὁμέστιος autem reipsa refellitur: nam, si quid video, Hecale *se ab aliquo ex Colono Ἱππίῳ conductam familiaeque ipsius adscriptam* dicebat. Forsitan ut ταμίη esset. In matrimonium non puto. Sed haec Naekio diiudicanda relinquo. Illud dubitari potest, num recte censeant Callimachum Κολωνάων ab Κολωνοὶ duxisse. Poterat ab eo q. e. Κολωναί.

Sed ut ad Epicharmum redeamus, Scholia ADV Homeri Il. H, 93. Καὶ παροιμία· "Ο τοι θρασὺς πρὸς ἔργον ἐκ πολλοῦ κακός. Ὁ Ἐπίχαρμος· "Ο τοι κακὸς θαῤῥεῖ μάλ' αὐτόθεν, ἔπειτα φεύγει. Eustath. p. 667, 42. Λέγει δέ φασιν καὶ Ἐπίχαρμος· κακὸς, θαῤῥεῖ μάλ' αὐτόθεν, ἔπειτα δὲ φεύγει. Quae fortasse sic sunt numeris vincienda:

ὅ τοι θρασὺς
Θαῤῥεῖ μάλ' αὐτόθ', ἀλλ' ἔπειτα φυγγάνει.

H. e. *Homo confidens bono animo quidem est illico, sed postmodo fugam capessit.* Non longe remota ab hac sententia verba ea fuisse suspicamur, quae sine nomine auctoris prostant in Scholl. Victor. Il. N, 291. Ὁ Λυσίας τὸν Ἰφικράτην ποιεῖ λέγοντα· „Τραύματα ἔχων οὐχ ἑτέρων ἐπ' ἐμὲ ἐρχομένων, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιών." Ἀνδρογύνης καὶ ἔτ' ὀλίγα τραύματα ἐξόπισθεν ἔχων τῆς δειλίας σημεῖα καὶ οὐχὶ τοῦ θράσους. Haec verba, quae Epicharmo vindicamus, ita constituebat A. Meinekius Cur. Critt. in Comicor. frr. p. 34.

Τραύματ' ἐξόπισθ' ἔχων,
τῆς δειλίας σημεῖα κοὐχὶ τοῦ θράσους.

Sed in vv. ἔτ' ὀλίγα latere suspicatur μετ' ὀλίγα: verum putarem si eiusdem haec essent scriptoris atque eius qui praecessit Lysiae: nunc vero poetae vindicanda sunt. Denique in v. Ἀνδρογύνης nomen fabulae Epicharmeae quaerendum videtur: Ἀνδρόγυνον ἢ Κρῆτα novimus Menandri. Utrumque fragmentum igitur sic concinnaverim:

"Ο τοι θρασὺς
Θαῤῥεῖ μάλ' αὐτόθ', ἀλλ' ἔπειτα φυγγάνει,
υ — κἄτ' ὀλίγα τραύματ' ἐξόπισθ' ἔχων
τᾶς δειλίας σαμεῖα κοὐχὶ τῶ θράσους.

Dicit poeta, homuncionem confidentem statim quum ad rem ventum sit fugere pauca etiamtum vulnera a tergo habentem signa timiditatis suae et non confidentiae. —

Ad **Scironem** fabulam alterum addas frustulum hoc in Scholl. Venet. Aristoph. Pac. 185., ubi Mercurius interrogat Trygaeum:

Τί σοί ποτ' ἔστ' ὄνομ'; οὐκ ἐρεῖς;

Τρυγαῖος.

μιαρώτατος.

Ἑρμῆς.

ποδαπὸς τὸ γένος δ' εἶ; φράζε μοι.

Τρυγαῖος.

μιαρώτατος.

Ἑρμῆς.

πατὴρ δέ σοι τίς ἐστιν;

Τρυγαῖος.

ἐμοί; μιαρώτατος.

Scholia igitur: Τοῦτο μάλιστα μὲν πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰρημένον·

Ὦ μιαρὲ καὶ παμμιαρὲ καὶ μιαρώτατε δοκεῖ ἐξ ἐκείνων λελέχθαι, τὸ δὲ ἀληθὲς τὴν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ Σκείρωνος παρ' Ἐπιχάρμου ἔχει, ἐπεὶ κἀκεῖνος πεποίηκε τὸν φορμὸν ἐρωτηθέντα „τίς ἐστι μήτηρ" ἀποκρινόμενον ὅτι σηκίς, καὶ „τίς ἐστὶ πατὴρ" εἰπόντα σηκίς, καὶ „τίς ἀδελφός" ὁμοίως σηκίς. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν ἔδοξε πρὸς τὸ ἐρωτώμενον καὶ τὸ ἑξῆς ἀποκρίνεσθαι· ἔστι γάρ τις τοῖς φορμοῖς συγγένεια πρὸς τὰς σηκίδας. ἐνταῦθα δὲ οὐκέτι κατὰ τὸ συγγενὲς οὗτος ἀπεκρίθη. Nimirum unius ancillae in φορμὸν omne est ius atque imperium: haec semper gestat et tractat, ut lepide et mater et pater et frater vocari potuerit. Ceterum verba poetae haec fuerint:

A. Τίς δ' ἐστὶ μάτηρ; Φ. σακίς. A. Ἀλλὰ τίς πατήρ; Φ. Σακίς. A. τίς ἀδελφός; Φ. Σακίς.

Hariolari licet, Phormidem sive Phormum poetam aequalem oblique tetigisse Epicharmum.

Denique locus concedatur inter Epicharmea Epigrammati ad ipsum referri solito, ex Scholiis BV Homeri Il. X, 414. Ἔστι δὲ καὶ Ἐπίγραμμα, ὃ εἰς Ἐπίχαρμον ἀναφέρεται·

Εἰμὶ νεκρός, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἡ κόπρος ἐστίν·
Εἰ δέ τε γῆ νεκρός ἐστ', οὐ νεκρὸς, ἀλλὰ θεός.

Alterum versum ex Scholiis Leidensibus correxit Bekkerus: reliqui ἡ δὲ γῆ νεκρὸς; idem tamen ex ingenio emendavit Heynius, qui haec subiicit: „Postrema non satis percipio. Videtur pentameter ab alio adiectus esse priori versui: *si autem corpus terra est*: videtur sequi debuisse: *animus non corpus est*, *sed deus*: εἰ δέ τε γῆ νεκρός, οὐ νοῦς νεκρός, ἀλλὰ θεός." Sanissima vero vulgata scriptura. Hoc dicit auctor Epigrammatis: *Mortuus*

sum, mortuus autem stercus est, stercus autem terra: si igitur terra est mortuus, non mortuus sed Deus sum. Scilicet facetus homo nescio quis Epicharmeam de Terra Dea opinionem derisurus composuit illud in vivum Epicharmum, ut opinor, Epigramma sepulcrale ludicrum. Ut Simonides in Timocreontem. Quidam tamen ad Epicharmum ipsum referebant a vero aberrantes. Doctrinam illam Epicharmi similiter perstrinxit Menander apud Stobaeum Floril. XCI, 29. hisce:

Ὁ μὲν Ἐπίχαρμος τοὺς θεοὺς εἶναι λέγει
ἀνέμους, ὕδωρ, γῆν, ἥλιον, πῦρ, ἀστέρας·
ἐγὼ δ' ὑπέλαβον χρησίμους εἶναι θεοὺς
τἀργύριον ἡμῖν καὶ τὸ χρυσίον μόνους.

Compares alia apud Grysar. de Comoedia Dorr. p. 124 sqq. Quae Grysar. de Epigrammatis nostri vi disputat p. 213., eorum nihil est vere dictum.

Caput IX.

Quantivis pretii est locus veteris scriptoris, quem ex codice Angelico F. 6, 17. Walzius produxit partim ad Theonem I, p. 172., integrum autem ad Anonymi Scholia in Aphthon. II, p. 10 sq. Legitur is in praefatione proverbiis quibusdam praemissa. Repetam integrum, ne diutius lateat: Ἔστι δὲ ἡ παροιμία τρόπος καὶ τῆς καλουμένης ἀλληγορίας· παράκειται δὲ αὐτῇ λόγος (insere ἢ) αἶνος Αἰσώπειος, Καρικὸς αἶνος, Συβαριτικὸς λόγος (Συβαρικὸς codex), Κύπριος, Λιβυκὸς αἶνος καὶ Αἰσωπικὴ παροιμία· μάρσιπος. Αἶνος μὲν οὖν ἐστι κατ' ἀνάπλασιν μυθικὴν ἀναφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν ἐπὶ ἀνθρώπων παραίνεσιν, καὶ ἀπὸ ζώων μέν, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ· (fr. XXXVIII. Gaisf.)

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καἰετὸς
ξυνωνίην ἔμιξαν.

Ἀπὸ δὲ φυτῶν·

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον, ἔγκοτε Τμώλῳ
Δάφνην ἐλαίη νεῖκος οἱ παλαιοὶ
Λυδοὶ λέγουσι θέσθαι.

Hactenus fere conspirat hic scriptor cum iis quae Ammonius docet p. 6. Valcken., cuius tamen oratio aliquoties ex hoc emendari poterit. Veluti κατ' ἀναπόλησιν ibi legitur: vere noster. Addit autem rursus Ammonius post verba: Αἶνος μὲν οὖν κτλ. haec: ὥς φησι Λούκιος vel Λούκιλλος Ταῤῥαῖος ἐν τῷ πρώτῳ παροιμιῶν. Similiter

noster auctor suam doctrinam ex alius scriptoris copiis se hausisse professus erat: latet, nisi fallor, nomen ipsius in corrupta voce illa μάρσιπος. Neque tamen Ταῤῥαῖος periclitor: forsitan Μάρπησσος nescio quis de paroemiis scripserat. In Archilochi nobilissimis versibus ἄῤ legebatur: id iam alii correxerunt; ἄρα h. l. tanquam καινότερον usurpatum attestatur Apollonius de Adverb. p. 490, 14. Bekker. Tum codex καὶ ἀετός: tertio versu eximie sistit ἔμιξαν, quod est etiam in Scholiis Odyss. Ξ, 508. et apud Eustathium qui diserte addit: ἔμιξαν, ἢ καθ' ἑτέραν γραφὴν ἔθεντο. Quod ut ab interprete profectum dudum reiectum esse debebat: nimirum ex Callimachi fragmento quod sequitur, ubi est νεῖκος θέσθαι, idem illuc transmigravit.

Alter locus ex Ammonio inter Callimachi Frr. relatus est nr. XCIII., ubi recte sic scriptus est:

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν κοτε Τμώλῳ
Δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι.

Iure autem Bentleius eodem rettulit versum ex Grammatico Oxoniensi qui est περὶ τρόπων ποιητικῶν, excerptum: Παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀστεϊζομένη ἡ ἐλαία φησιν· Ἐγὼ φαύλη πάντων τῶν δένδρων εἰμί. Quae rectius quam Bentleius sic restituit Toupius in Suid. II, p. 458.

Ἐγὼ δὲ πάντων εἰμὶ φαύλη τῶν δένδρων.

Fortasse fabula Callimachea non multum diversa fuit ab ea, quae inter Aphthonianas servata apud Furiam σιβ' est haec: Ἐλαία κατεγέλα συκῆς, ὡς αὐτὴ μὲν ἀνθοῦσα πρὸς ἅπασαν ὥραν, συκῆς δὲ τὸ ἄνθος συμμεταβαλλούσης ταῖς ὥραις· αἷς καταῤῥυεῖσα χιὼν τὴν μὲν ἐλαίαν κομῶσαν εὑροῦσα τοῖς θαλοῖς ἐνιζάνουσα σὺν τῷ κάλλει καθάπαξ ταύτην διέφθειρεν. τὴν δὲ φύλλων εὑροῦσα γυμνὴν οὐδὲν ἠδίκει πρὸς γῆν ὑποῤῥέουσα. Illa igitur Ἐγὼ δὲ πάντων κτλ. suspicor locutam olivam nive coopertam. En Lydiae fabulae speciem, quarum fabularum notitiam uni praeterea debemus Scholiastae Anonymo in Aphthon. II, p. 8. Walz. Λυδίους καὶ Φρυγίους καὶ Λιβυκοὺς τοὺς ἐκ μόνων ἀλόγων ζώων ἐκάλεσαν. Non recte igitur Grauertus de Fabulis Aesopicis p. 72. Lydias easdem statuit esse quas Aesopicas, quod Aesopus interdum Sardianus sive Lydus sit nuncupatus. Idem fabulam Callimacheam non multum abhorruisse statuit ab ea, quae est apud Coraëm nr. 143. p. 84. Inscripta est Κάλαμος καὶ Ἐλαία: Oliva enim quae se nullis ventis concuti iactaverat oborta tempestate frangitur. Similior tamen ea quam nos attulimus, quum res inter duas arbores ageretur apud Callimachum: cum illa compares nr. υκά Furiae.

Pergit scriptor ille: Εἰκὸς (f. εἶδος) δὲ καταχρηστικώτερον παρ' Ὁμήρῳ αἶνος, ὁ μηδ' ἑτέρου τούτων μετέχων, ὅτε ἐνδεικνυμένου Ὀδυσσέως χλαίνης ὡς χρήζει, ὅ Εὔμαιός φησι· (Odyss. Ξ, 508.)

Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας.

Οἱ δ' ἄλλοι τῶν κατειλεγμένων ὀνόματι μὲν διαφέρειν (scr. διάφοροι), δυνάμει δ' εἰσὶν ἐμφερεῖς. Αἰσώπειος μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἀπὸ ἀνδρὸς Αἰσώπου πλεονάσαντος ἐν τῷ τοιούτῳ εἴδει τοῦ μύθου, οὐχ εὑρόντος, ὡς ἐν ποιητικῇ μέτρον Ἀρχεβούλειον ἢ καὶ Ἀριστοφάνειον, ἃ λέγεται οὐχ εὑρημένα ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ παρὰ τούτοις κατακορέστερον ἐν τῇ ποιήσει τεταγμένα.

Quae post haec adduntur plane nova et ea praestantissima reiecimus inter Simonidea capite X. tractata. Quod autem scriptor fabulas illas appellatione duntaxat ab Aesopiis differre pronunciat, nolis credere. Aesopius mythus genus est, hae species. Differunt praeterea in eo, quod hae ad historiolarum formam comparatae sunt et apophthegmatum adeo colorem imbiberunt, ut unum fere exemplum eorum exstet vel pauca quaedam ad primarium exemplum assimilata. Veluti Sybariticae fabulae etiam Συβάρεια ἀποφθέγματα audiunt, v. Grauertum p. 72 sq. et Grysar. de Com. Dorr. p. 217. Quod autem eiusmodi fabellae fere ex barbaris gentibus nomen traxerunt, eius rei caussam non eo quaesiverim, quod Graecis ex Oriente potissimum fabularum et amor et materies succreverit, quae est sententia Grauerti p. 93. et Hermanni Ulrici Hist. poes. lyr. p. 461., sed quod Graeci in longinquas terras removendo mirabilia facilius credi persuasum habebant. Remotissima enim quaeque illustrissima. Cum Cypriis, Libycis, Lydiis, Aegyptiis non confundendae Sybariticae, quae diversae indolis sunt.

Pergit scriptor: Ὁ Συβαριτικὸς δὲ λέγεται εἶναι τοιοῦτος, ὁποῖον Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν (1427 sqq.) ὡς ἀνδρὶ Συβαρίτῃ ἀπόρῳ (l. ἀπείρῳ, apud Aristoph. est: οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς) ἱππικῆς ἐφ' ἅρμα ἀναβάντι συνέβη κατενεχθέντι συντριβῆναι· φίλον (sequitur lacuna in codice male tractato, ut ait Walzius: tu sic fere explebis: δὲ ἐπιστάντα εἰπεῖν αὐτῷ·

Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.)

Sequitur originatio Cypriarum fabularum neque aliunde nota et in codice ex parte tantum servata: — ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης· μετὰ τὴν τελευτὴν οἱ Κύπριοι ζώσας ἐνίεσαν περιστεράς· αἱ δ' ἀποπτᾶσαι καὶ διαφυγοῦσαι αὖθις ἀδοκήτως εἰς ἄλλην ἐμπεσοῦσαι πυρὰν διεφθάρησαν. Hinc videtur demonstratum esse, quod est in proverbio:

Incidit in Scyllam, qui vult vitare Charybdin.
Narrationem coniicimus ita fere institutam fuisse, ut rogo puellae amore confectae vel ab Venere interfectae columbas immisisse Cyprii dicerentur: quam avem constat Veneri sacram fuisse. Erant tamen etiam aliae fabellae Cypriae, si quidem fides Theoni I, p. 172. Αἴσωπος εἶπεν, ἢ Λίβυς ἀνὴρ ἢ Συβαρίτης, ἢ Κυπρία γυνή. Ut Cypriae mulieris apophthegma nescio quod celebratum fuisse suspiceris. Sed Φοινικικὰ ψεύδη nullo iure huc admiscuit Grauertus p. 72.

Denique haec addit scriptor: Λιβυκὸς δὲ αἶνος ἀπὸ τοῦ ἔθνους εἰρῆσθαι λέγεται, ἀπὸ Λίβυός τινος — οἱ δὲ Κύβισσαν εὑρετὴν γενέσθαι τοῦ εἴδους τούτου — ὡς Αἰσχύλος διασαφεῖ·

Ὧδ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυκῶν τὸ κλέος.
Pleniorem locum Aeschyli servavit Scholiasta Aristoph. Avv. 808., cfr. Hermann. Opuscc. V., p. 148. ubi recte est ὡς δ', sed in fine λόγος quod editur cedat veriori scripturae nunc prolatae κλέος. Ita igitur dixit poeta:

Ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν κλέος.
De reliquis quae addit scriptor, inde a. v. Κύβισσαν v. Grauert. l. c.

Caput X.

Simonides Ceus.

Annus est ex quo Simonidis Cei carmina a nobis edita sunt. Censuram quidem eius libri nondum vidimus; sed duo viri post nos Simonidi operam suam praestiterunt; alter Elegiarum fragmenta excudenda curavit, de quo dictum est alio loco quantum satis est: alter nuper Epigrammata et quaedam frustula lyrica nostro sermone reddidit praemissa vita poetae. Non reperimus nec in hoc opusculo quod a nobis vel derelictum suppleri velimus vel male administratum corrigi. Nam quae in Vita poetae posita sunt ab interprete Germano, nostra agnoscimus pleraque omnia: quaedam aperte falsa sunt. Auctor quidem ipse absoluta iam maxima parte operis sui nostram editionem in manus sibi venisse affirmat. Difficile est non credere, nam vir probus est, sed credere difficilius. Hoc tamen vel non affirmanti credimus, in transferendis frr. poetae nostrum exemplar nondum cognitum ipsi fuisse: nam nihil suspicatus Simonidi Ceo tribuit quae non sunt

ipsius, nec quidquam distinguit inter iambographum et lyricum poetam.

Privatim autem complures viri docti sententias suas de rebus Simonideis nobiscum communicaverunt. Inter quos Bergkio meo plurimum debebit poeta. Sed is quum sua se publice exprompturum pollicitus sit: nos quae ipsi post edita ante hos sex menses Exercitatt. Critt. Capita quinque priora observavimus constituimus edere. Quorum pleraque ex iis sunt libris, quibus vel omnino tunc uti non licebat vel quibus amicorum opera.

I. Schol. Victor. Il. Ω, 228. Ἀρίσταρχος δέ φησι τὴν κιβωτὸν νεωτέρων εἶναι· ἀγνοεῖ δὲ ὅτι καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἑλλάνικος μέμνηται αὐτῆς. Nempe intelligit homo dictum illud Simonideum, de quo exposuimus Prolegg. p. XXV., τὴν τῶν ἀργυρίων κιβωτὸν εὑρίσκειν ἀεὶ πλήρη. Praeterea idem apophthegma cum quattuor aliis in Violetum suum recepit Arsenius p. 483 sq., quae aliunde nota suis locis commemoravimus. Altero loco quod positum est usurpat Apollonius Tyan. Epist. LXXXI. Σιμωνίδης ἔλεγε μηδέποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις, de quo cfr. ad fr. CVII. disputata. Ad tertium (v. Prolegg. p. XXII.) adde Notarae et Gennad. Epist. in Boissonadii Anecdd. Grr. V, p. 130. Τὰ λοιπὰ σοφιστῶν εἰσι καὶ γραμματικῶν τῶν περὶ τὰς τῶν δυνατῶν στρεφομένων ὥς τις εἴρηκε πύλας.

II. Quae Prolegg. p. XL sq. de *dulcedine* carminum Simonideorum explanavimus confirmat praeter testes alios Ioannes Siceliota VI, p. 399. Walz. Ποιητική, ἡ Ἰὰς καὶ ἡδεῖα, ὡς τῶν ἄλλων οὐδεμία· διὸ καὶ τὰ Ἰωνικὰ ποιήματα ἐξαίρουσι ταῖς ἡδοναῖς, ὥσπερ τὰ Σιμωνίδου καὶ Μενελάου καί τινα τῶν Ὁμήρου Στησιχόρου τε καὶ ἄλλων πολλῶν.

Ioannes celebratissimam de dulcedine Cea famam falso interpretatus est, quasi Ionica dialecto scripsisset poeta. Nam ad Elegias eum solas respexisse eo non credibile est, quod de Stesichoro idem praedicat, qui non nisi Dorico sermone scripsit. Quare Μενέλαον illum — nam vix reperietur qui de Menelao Aegaeo Thebaidis auctore cogitari posse opinetur — ita expungere licebit, ut Ἀλκαῖον revocemus.

III. Accedimus ad locum, quo primum conspecto gaudio fatemur nos exsultasse. Eum dicimus, quem Walzius ex codice Angelico protulit II, p. 10 sq. Eruditissimus Grammaticus de Carico αἴνῳ haec tradidit: Καρικὸς αἶνος λέγεται, ὃν ἀναφέρουσιν εἰς γένει Κᾶρα ἄνδρα· τοῦτον γὰρ ἁλιέα τυγχάνοντα χειμῶνος θεασάμενον

πολύποδα εἰπεῖν· Εἰ μὲν ἄποδυς κολυμβήσαιμι ἐπ' αὐτόν, ῥιγώσω· ἐὰν δὲ μὴ λάβω τὸν πολύποδα, τῷ λιμῷ τὰ παιδί' ἀπολῶ. Κέχρηται δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ Τιμοκρέων ἐν μέλεσι, καὶ Σιμωνίδης αὐτοῦ μνημονεύει ἐν τῷ εἰς Ὄριλλαν (*sic codex*) ἐπινικίῳ.

Neutrius poëtae memoria aliunde constabat. Mirum autem esset, si Timocreon et Simonides casu iuncti essent et uterque nulla alterius poetae ratione habita Carici illius αἴνου vel mentionem fecisset vel narrationem carminibus intexuisset. Constat enim quanto odio alter in alterum saevierit, qua de caussa vide Prolegg. p. XVIII. Sed id obscurum manet, quem in finem eo αἴνῳ usi fuerint. Simonidis ἐπινίκιος εἰς Ὄριλλαν igitur novus est: sed nomen ipsum victoris — nisi quis mulierculam in certamen descendisse crediderit — vitiose scriptum est. Poterat tamen, ut opinor, Ὀρίλλας homo Doriensis appellatus esse. Carici αἴνου tenuis antehac et varie accepta exstitit memoria apud Suidam s. v. Καρικὴ Μοῦσα· Καὶ παροιμία· Καρικὸς αἶνος. Vide Grauertum de Fabb. Aesop. p. 72. Alterum nunc addimus testimonium eiusdem Walzii beneficio ex tenebris erutum. Namque ita scribit Macarius Chrysoc. apud Walzium in Arsen. Viol. p. 318. Κάριος αἶνος· ἐπὶ τῶν ἀπορούντων τι διαπράξασθαι· ἁλιέα γάρ φασι τροφῆς ἀποροῦντα χειμῶνος εἰπεῖν· Κολυμβήσω, ἀλλὰ ῥιγήσω· μὴ κολυμβήσω, ἀλλὰ πεινάσω. Ex verbis: ἐπὶ τῶν ἀπορούντων τι διαπράξασθαι divinare licet, quid voluerit Timocreon, quid reposuerit Simonides.

IV. Ex *Epinicio* ea quoque fluxisse arbitror, quae reperiuntur in Scholl. Venetis Aristoph. Pac. p. 641, 29. Dindorf. Τὸ μεταμώνιος οἱ μὲν ἐξεδέξαντο ματαίως καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον, οἱ δὲ φασιν ἰδίως μεταμώνιον τὸν ἑτέρωθεν μετέωρον σημαίνειν, πιστούμενοι τοῦτο παρὰ Σιμωνίδου οὕτω εἰπόντος·

Κονία δὲ παρὰ τροχὸν μεταμώνιος ἀέρθη·

. . . . . . ∪∪ — ∪∪ — ∪ — . . .

∪∪ — ∪∪ — — . . . .

Editur ἠέρθη. De vocis μεταμώνιος primaria vi et potestate aliunde, quod sciam, non constat. Describebat poeta, opinor, certamen curule. Multum fuisse Simonidem in describendis rebus gestis et vivida imagine adumbrando quasi sub oculos subiiciendis admonuimus nuper. Credimus eum multo magis haesisse in epiniciis in depingenda ratione partae victoriae aliarumque rerum ad

victoriam spectantium, quam Pindarum: ille externam rerum speciem captabat, Pindarus minus curabat.

V. Ad frr. carminum lyricorum incerti generis addenda haec gnome apud Theodorum Metochit. p. 90. med.

Μόνος ἅλιος ἐν οὐρανῷ·

φησὶ Σιμωνίδης· υυ – υυυ – υ —

Legebatur οὐρανοῖς, quod non dubitavimus expellere ex poeta Graeco: scriptores Ecclesiastici, qui ad Hebraeorum consuetudinem suam conformarunt orationem, sibi habeant. Mirum autem est, editoribus probabile potuisse videri quod praeoptaverunt sancti scribae codd. Aug. et Monac. ἅγιος. Poeta dicebat: *Unus est sol in caelo*, h. e. ad Solis praestantiam nullum sidus accedit. Veluti fere Pindarus Olymp. I. similiter imagine Solis usus est. Abundabat poeta Ceus eiusmodi concisis et argutis sententiis.

VI. Scholl. Victor. Il. I, 586. Κεδνότατοι· ὅτι σωφρονέστατοι· ὁ δὲ Σιμωνίδης κεδνοὺς τοὺς φίλους. Similiter hac appellatione utitur Pindarus suavissime.

VII. Scholl. BLV Il. O, 713. Μελάνδετα· σιδηρόδετα, ἐπεί φησι· (Hesiodus Opp. 151.)

Μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

Οἱ δὲ μελαίνας λαβὰς ἔχοντα δεδεμένας· τὴν δὲ λαβὴν δεσμὸν καλεῖ Σιμωνίδης. Addunt Scholl. Minora: Ἡ λαβὴ δεσμός τις τοῦ ξίφους.

VIII. In Eleg. fr. LX, 9. veram scripturam γηράσκειν volebat etiam Grashoffius in Zimmermanni Diar. 1835, nr. 131. p. 1050. Pariter apud Choeroboscum p. 1182. Bekker., de quo loco diximus p. 88., Simmiae Rhodii nomen iam ante nos revocandum vidit Buttmannus Gr. Gr. Addend. et Corr. II, p. 406.

IX. Epigramma CCIII. ex codice Paris. Tzetzae Chiliadum cum ipsius auctoris Scholiis descripsit Frid. Duebnerus in Museo Rhenan. 1835, I. p. 22. Λυρικὸς γὰρ ὢν ποιητὴς οὗτος ὁ Σιμωνίδης ἐκ νεότητος μέχρις ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐνίκα ἐν τοῖς ἀγῶσιν Ἀθήνησιν, ὡς καὶ τὸ Ἐπίγραμμα δηλοῖ· Ἦρχεν κτλ.

Versu primo Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν codex confirmat. Altero φυλὴ Ἀντιοχὶς transponit. Quod pluribus de caussis nollem probasset Duebnerus.

X. Ad Epigr. CCXXXI. addice Anonym. in Hermog. VII, p. 949. Walz. Καὶ τὸ τοῦ Σιμωνίδου πρὸς τοὺς ἑταίρους λεγόμενον·

Φημὶ τὶν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
Τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν, μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

Ita Walzius. Monstrose codices: nam Monac. τίνας οὐκ ἐθέλοντας; Paris. 2. τίνες οὐκ ἐθέλοντες; Paris. 1. Ven. τίν' οὐκ ἐθέλοντα. Hinc apertum est, Anonymum dedisse Φημὶ τιν' οὐκ ἐθέλοντα, quod nemo praetulerit Athenaei et Siceliotae scripturae Φημὶ τὸν οὐκ ἐθ. — Altero versu Mon. Par. μετὰ δεῖπνον ἐπ' ἠώ, Venet. Ἐπειῶ: μέγα ex Athenaeo reposuit Walzius.

Caput XI.

Ion Chius. Achaeus Eretriensis. Sappho.

Valde nobis semper visus est admirabilis poeta Ion Chius. Namque is quum ea aetate viveret, quae omnium artium inter Graecos perfectionem vidisset maximorumque in omni genere scriptorum copia floreret: ipse aequales omnes post se reliquit, qui quidem non solum poeta esset laudabilis tragoediarum, carminum melicorum, Elegiarum, — comoedias non scripsit — sed excussis vinculis orationis ad pedestrem sermonem descenderet historiasque et commentarios et philosopha scripta conderet. Magnum hoc profecto in Graecis et versatilis ingenii hominis Chii luculentissimum documentum. Graeci enim quum in scribendo genium suum sequerentur et naturam ducem, in iis constiterunt ad quae se natos et incitatos sentirent. Unde factum est, ut rarissime idem poeta esset qui scriptor, scriptor qui poeta. Non loquimur de temporibus posterioribus, quae in doctrina tradenda occupata terminos inter prosam orationem et vinctam antiquitus constitutos revellerant. Factum id aetate Alexandrinorum maxime; Romanis minus inauditum, satis bonum esse poetam eundemque in oratione soluta excellere. Apud Graecos Ion primus exstitit, qui utrumque non sine laude coniungeret.

Non veremur, ne quis Hecataei Milesii δεύτερον ἡρωελεγείων apud Harpocrat. v. ἀδελφίζειν in auxilium vocet, quo sententiam nostram frangat: de quo quidem loco lubricum est et anceps iudicium. Quae autem poetis quibusdam vel Ione superioribus vel ipsi aequalibus adscribuntur prosa oratione concepta, vel praeter fidem adscribuntur, ut Pindaro καταλογάδην παραινέσεις τοῖς Ἕλλησιν, vel regulas artis ipsorum nude explicuerunt omni detracto ornatu orationis dicendique elegantia, qua Ionem excelluisse vel elegantissimus ille locus apud Ath. XIII, p. 604, E. sqq. docet. In mente habebam Lasi Hermionensis qui fuisse dicitur librum de arte musica

Sophoclisque libellum, quo de chori ratione explicuerat. Manet igitur laus illa Ioni Chio, homini paene in omni genere scribendi versato.

Hoc non observatum est ab eo, qui nuper laudabili diligentia Ionis res enarravit fragmentaque scriptorum eius collegit, Carolo Nieberding. Koepkius autem, qui post Nieberdingium de Ione commentationem edidit, quid praestiterit non novimus. Nisi quod Ionem Aeschyli exemplum secutum statuit in componendis fabularum tragicarum trilogiis. Quod optatum magis est quam demonstratum in Zimmermanni Diar. Antiq. Stud. 1836, VI, p. 589 sqq.

Placet quaedam Ionis tractare. Narrat Athenaeus I, p. 3, F. Ὁ Χῖος Ἴων τραγῳδίαν νικήσας Ἀθήνησιν ἑκάστῳ τῶν Ἀθηναίων ἔδωκε Χῖον κεράμιον. Hinc Nieberdingius p. 5. colligit, Ioni in patria sua vasorum fictilium fabricas fuisse eumque adepta victoria figulina Chia singulis Atheniensibus distribuisse. Poterat ab hac opinione eum absterrere Athenaeus exempla promens eorum, qui multis hominibus vel cibum vel vinum praebuerint. Χῖος κεράμιος est *vas figulinum vino repletum Chio*, planeque ita dixit Horatius III. Carm. 19, 5.

Quo *Chium* pretio *cadum*
Mercemur — taces.

Neque delapsus esset Nieberdingius in illud sententiae, si consulere licuisset Scholia Veneta in Aristoph. Pac. 835., quae diserte testantur haec: Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ νικῆσαι καὶ εὐνοίας χάριν προῖκα Χῖον οἶνον πέμψαι Ἀθηναίοις.

Ex eodem loco Scholiorum Venet. et ἐγκώμια scripsisse Ionem cognoscimus, quae ibi post σκολιὰ inseruntur: ibidem recte scriptum est: ἔγραψε δὲ — καὶ καταλογάδην τὸν πρεσβευτικὸν λεγόμενον, ὃν νόθον ἀξιοῦσί τινες καὶ οὐχὶ αὐτοῦ. Vulgo pro καὶ legitur εἶναι, ut apud Nieberding. p. 53., qui pergit: φαίνεται δὲ αὐτοῦ καὶ κτίσις κτλ., ubi legendum esse φέρεται dudum annotaveram: et ita Venetus.

Omphalae fr. 9.

Καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν ὀμματογράφον,

exstat etiam apud Choeroboscum Crameri Ann. II, p. 259, 17. Ἰστέον ὅτι λέγεται καὶ ἡ στῖμις, τῆς στίμεως, τὴν στῖμιν·

Καὶ τὴν μέλαινα στῖμιν ὀμματόγραφος.

Rursus ibid. p. 413, 1. Διατί τὸ στίμμι θηλυκῶς λεγόμενον; οἷον ἡ στίμμι (scr. στῖμις) τῆς στίμεως· ἥ ἐν Ὀμφάλῃ·

Καὶ τὴν μελαιαν στίμμιν ὀμματογράφον.

Videtur igitur τὸ στίμμι et ἡ στῖμις dictum fuisse.

Fr. Inc. 1. ita edidit cum Wyttenbachii codice B (Plutarch. Cons. Apoll. VII, p. 346. Hutten.):

'Εξῆλθον ὑμῶν ἱκέτις ἡβώντων τροφὸς
παίδων βόθρους λιποῦσα πενθητηρίους.

Vulgo: ἐξῆλθον ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν τρόφος: codex Xylandri ἡμωνῆται καὶ τοὺς ἡμῶν. Hinc verissime Fr. Iacobsius:

'Εξῆλθον ἡ μόνη τε καὶ τλήμων τροφός.

Idem Porsonus coniecerat Adverss. p. 278. rursusque adstruxit Iacobsius Lectt. Stob. p. XV., qui Wyttenbachii scripturam erudito correctori deberi non dubitat.

Fr. Inc. 6. nobilissimis versibus non profuit editor, qui sic scripsit:

Οὐ γὰρ λόγοις Λάκαινα πυργοῦται πόλις,
ἀλλ' εὖτ' Ἄρης νεοχμὸς ἐμπέσῃ στρατῷ,
βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται.

Alteri versui ἂν inseruit Fabricius sive de suo sive ex libris: quod necessarium est. Non dubitasset de numerorum integritate editor, qui ἂν eiecit, si νεοχμὸς meminisset in pronunciando coalescere ita, ut bisyllabum evadat. Ἄρης priorem rarius quidem, at producit tamen apud Atticos, v. Meinekium Quaestt. Menandr. p. 38.

Fr. Inc. 11. ex Etym. M. p. 755, 24. ita editum est:

Σειραῖς ἀφύκτοις ὃν διαρθρεῖ δακτύλοις.

Certarum fabularum reliquiis addidisset editor, si usurpare licuisset Et. Gud. p. 216, 11. Καὶ ὁ Ἴων ἐν τοῖς κανόσι·

Συραῖς ἀφύκτοις ὃν διαρθροῖ δακτύλοις.

Mirum fateor titulum, sed quem attrectare non ausim: magis miri alii aequalium poetarum tragoediarum tituli. Διαρθροῖ recte scriptum est. Scribendumne δακτύλους?

Praeter haec adde aliud fr. apud Choerobosc. Bekkeri Ann. p. 1195, 33. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ τραχὺς μόνον εὑρίσκεται συναιρούμενον κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν εἰς τὴν ει δίφθογγον παρὰ Ἴωνι τῷ τραγικῷ, οἷον τὼ τραχέε, τὼ τραχεῖ.

Eruditissimus editor Achaei Eretriensis unum, quod cognoverim, praetermisit fragmentum, quo novum titulum dramatis satyrici lucramur. Scholl. Veneta in Aristoph. Pac. p. 652, 29. Dindorf. haec habent: Τὸ σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι Ἀχαιοῦ ἐστιν ἐκ Μώμου· οὐδὲν δὲ χεῖρον ὁλόκληρον θεῖναι τὸ ἰαμβεῖον, ὅπερ οὕτως ἔχει·

Ἄρης ὁ λῄστης σὺν δόρει, σὺν ἀσπίδι.

Edebatur δορί. De huiusmodi titulis satyricorum dramatum eorumque indole dixit Welckerus Append. Trilog. Aeschyl. p. 312. sqq.

Agmen claudat Sappho. Carminis II. versus 13 sqq. quum ita scribendos demonstrare studuissem in Exercitatt. Critt. p. 6 sqq.

Κἄδαν ἱδρῶς κακχέεται, τρόμος δὲ
πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
ἔμμι κτλ.,

non persuasi neque Hermanno neque Bergkio, qui censuras illius libelli conscripserunt gratissimas. Et Hermannus quidem, qui ἄδαν illud iure explosit, genitivum ἱδρῶς recte habere concessit, in librorum scriptura ἐκ δε μι vel ἔκαδε μ' vel ἄδεμ' substantivum in ἐμα cadens latere arbitratus. Bergkius autem tenet id, quod in Actt. Societ. Graec. Fasc. I, p. 202. coniecit:

Ἁ δέ μ' ἴδρως κακχέεται.

Quod viro coniunctissimo dare nequeo, qui Grammaticum Oxoniensem genitivi exemplum prompsisse inde colligendum credam, quod praemittit haec: ἀναδέχεται κλίσιν ἀκόλουθον θηλυκῷ γένει. Praeterea κακχέεται cum accusativo iunctum non apto exemplo communivit. Hinc Hermannianae admonitionis memor poetriam dedisse suspicor:

Κἄνθεμ' ἱδρῶς κακχέεται·

Ut Sappho *sudoris florem* appellaverit largam multitudinem sudoris. Similiter *humorem sudoris* usurpavit Lucretius VI, 1185.

Sudorisque madens per collum splendidus humos.

Celeberrimum Sapphonis fr. est LXI. quod sic scribendum: Εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου·

Ἰόπλοκε ἁγνὰ μελλιχόμειδε Σαπφοῖ,
Θέλω τι Fειπῆν, ἀλλά με κωλύει αἴδως·
Αἰ δ' ἶκέ σ' ἐσλῶν ἵμερος ἢ καλῶν,
καὶ μή τι Fειπῆν γλῶσσ' ἐκύκα κακόν,
αἴδώς κέ τευς οὐκ εἶχεν ὄππατ',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίω.

Ultima dudum ratus sum vitium traxisse. Δίκαιον enim non recte infertur, ubi de honesto (ἐσθλῷ ἢ καλῷ) sermo est. Opem non ferunt neque priorum editorum neque Aristotelis Berolinensis copiae. Sed interpres ineditus saeculi XVI. — ego Io. Caselium suspicor —, cuius praestantissimus Rhetoricae Aristoteleae commentarius servatur in Bibliotheca Guelferbytana (codd. Helmstad. nr. 806. Ebert. nr. 82.) integer, haec perscripsit: „Αἴδε ἴκεσ' ἐσθλὸν ἵμερον, ἢ καλον καὶ μήτ' εἰπεῖν γλῶσσ' ἐκύκα κακόν αἴδως κεν σε οὐκ εἶχεν ὄμματα] Graecus commentator multa hic aliter legit: primum ἄιδε dicit alios legere ἄιθ'. Deinde ἴκες legit ἥκες. Tertio post ἴκες interponit ἐς. Quarto pro ἐσθλὸν legit ἐσθλῶν quomodo

et vetustissimus commentator legit. Quinto ἢ καλὸν primus om. Sexto pro καὶ μήτ' εἰπεῖν habet καὶ μη τιτ' εἰπεῖν. Ἐπέχε (sic)." Iam ad ultima venimus. Ad quae haec annotavit: „Ἀλλ' ἔλεγες περι ῳ δικαίῳ.] Vetustissimus legit ἀλλ' ἔλεγες βοῶν περι ἰδίω δικαίω. Sententia sane hoc modo lecti loci erit percommoda. Alioqui et Daniel Burharupt (sic) notat locum esse nomine mendi suspectum." Haec ille. *Vetustissimum* videtur dixisse commentatorem: cuius vestigiis insistendum erit ei qui hoc monstri domare aggredietur: ipsi frustra laboravimus. Nam quod in mentem venerat: ἀλλ' ἔλεγες βοόων περὶ σεῖο nemini se commendaverit. Illud obtinebimus, vocem δικαίω — codex Dresd. περὶ ῶι δικαίωι — in alienos fines irruisse. Coniicimus autem, initium factum fuisse ab ea voce strophae sequentis, qua Alcaeum allocuta sit poetria appellata et ipsa nomine ipsius:

Ἀλκαῖε . . . .

Sed haec aliis cordi sunto.

Fr. XLII. versus prior apud Choeroboscum in Aldi Cornu Copiae p. 268. citatus non scriptus est, ut Toupio credidit Neuius, sic: Εὐμορφοτέρα Μναΐδος καὶ τᾶς ἁπαλᾶς Πυρινῶς, sed in nostro certe exemplari sic: Ἀμορφότερον Μναΐδος, καὶ τῆς ἁπλῶς πὺρινῶς· ἔστιν ἡ μνῆϊς αὕτη· καὶ ἡ πυρινὼ ὀνόματα κύρια. Sed vel sic tamen Μνασιδίκας nomen Longini testimonio sartum tectumque est. Sed ibidem aliud affertur fragmentum Sapphonis, si recte coniicio, satis memorabile. Choeroboscus: Τὴν αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖς καὶ μόνοι προσθέσει τοῦ ν̄ ἐποίουν τὴν λητών (scr. Λάτων)· ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ· ἠρων ἐξεδίδαξε γυάρων ※ τὴν ἀννοδρόμον· αἰτιατικῶς γάρ ἐστιν ἀπὸ εὐθείας τῆς ἠρώ.

Difficile profecto tam laceris membris spiritum vitamque reddere. Dicam tamen quid opinatus fuerim. Possit Sappho dixisse de Cyrena nympha, quam Chironem educasse fama fuit, in hunc modum:

ἤρων ἐξεδίδαξε
Κυράναν υυ — υ τανύδρομον.

Ut τανύδρομον de puella venatrice, qualem Pindarus describit, positum sit: nam ἀννοδρόμον nihil est: sed poterat τανυσίδρομον esse. Ἥρω autem Aeolensibus sonuerit idem quod reliquis Graecis ἡρωῒς vel ἡρωΐνη. Multo tamen probabilius illud est, Ἥρων dixisse poetriam unam puellis de popularibus, quae id nomen gesserit. Ut nunc res est, nihil dirimi potest.

Postremo tenuis loci Sapphici memoria exstat apud Eustathium Opuscc. p. 345, 54. Φιλία τις δηλαδὴ πολυ-

ῥέμβαστος καὶ καλὸν δοκοῦσα — εἴποι ἂν ἡ Σαπφώ — δημόσιον. Δαμόσιον erat Aeolice.

Haec hactenus.

A d d e n d a.

Pag. 36. Fr. X. Hermannus verissime πίτναντες postulat. Bergkius autem versus ita digerit:

Πιτνῶντες θοὰν·
κλίμακ' ἐς οὐρανὸν αἰπὺν . . .

idemque vidit haec ad idem carmen pertinere, ex quo est fr. inc. 137. Boeckh. Igitur consentimus: convenit inter nos etiam in eo, quod vv. θοαῖς ἀφροσύναις et θοὰ δ' ἐπεδέξατο γᾶ eidem Pindaro assignamus. Nisi quod Bergkius forsitan ex eodem carmine repetita coniicit, in quo Aloidarum facinus iisque inflicta poena descripta. V. Zimmermann. 1836, VI. p. 539 et 547.

Pag. 37. Fr. XIII. Bergkius βληχρὸν vulgari significatu positum censet.

Pag. 53. Huius Scholii auxilio expediri poterit locus vel Lehrsio de Aristarchi Stud. Hom. p. 190. obscurus. Scholia Ven. A Homeri Il. N, 66. Τοῖιν: ἡ διπλῆ πρὸς τὸ δυϊκὸν σχῆμα. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων, νηάων Σειρήνοιιν, ὅτι ὁ λόγος ὡς περὶ δύο. Hinc colligimus exstitisse, qui ex Epicharmo Homeri carminibus formam Σειρηνάων impertirent, quo evanesceret quod inter Odysseam M, 52. sequioresque poetas obtinet discrimen de numero Sirenum: erant enim qui tres quattuorque statuerent, v. Scholl. Vulg. Odyss. M, 39. Quam opinionem reprobavit Aristarchus, unde Scholl. Q Odyss. M, 52. Ὅτι δύο καθ' Ὅμηρον αἱ Σειρῆνες, οὐ τρεῖς. Tu vide igitur, num ita redintegrandum sit illud Scholium: ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων (καὶ οὐ Σειρηνάων, ὡς νησάων)· λέγει γὰρ Σειρήνοιιν κτλ. Sed alii Grammatici inter pluralem dualemve nihil interesse in Homericis rati Σειρήνοιιν pluralis vicem gerere statuisse videntur.

Epicharmi fr. LXXXI. in Etym. M. ita scriptum est p. 199. Βλείς. Ἐπίχαρμος τυροβλείς. φασὶν οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ βληθεὶς καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ θ, βλείς. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῆμι· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔβλην· — ἡ μετοχὴ βλείς. κίνημα γὰρ καὶ οὐ συγκοπή. οὕτως

Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Pessime Sylburgius τύρῳ βλεὶς coniectavit, quod esset *caseo ictus*. Activa potestate posuit Epicharmus, quod docet Scholiasta Ven. A Homeri Il. N, 288., quem ignorat editor Batavus. Verba haec sunt: Βλεῖο: βληθείης. ἔστι δὲ ἀκόλουθον μετοχῇ τῇ βλέμενος. κέχρηται Ἐπίχαρμος καὶ τῷ ἐνεργητικῷ·

αἴκα τὺ βλείης σφενδόνᾳ.

Et paullo post: τὸ δὲ βλείης τῇ βλεὶς παράκειται. Ita Bekkerus: apud Villoisonium αἴκα τὸ βλείῃ σφενδόναι editum, unde Heynius βλείης σφενδόνᾳ corrigit. Sed quum non dubium videatur, quin idem locus qui ab Herodiano allatus sit ab Scholiasta, βλεὶς Grammatici testimonio stabit. Exiet igitur particula tetrametri trochaici haec:

αἴκα τὺ βλεὶς σφενδόνᾳ . . . .

I. Index vocum Pindaricarum.

II. Index Rerum et Verborum.

III. Index Scriptorum Emendatorum.

P. 39 ff:
Callimachus.
Hesiodus.
Solon.
P. 45 ff. Archilochus.
Melanippides.
Epigrammata.
Anacreon.
Hipponax.
P. 50 ff Epicharmus.

P. 59 ff Simon. Ceus

P. 63 ff Ion Chius.
Achaeus Eretr.
Sappho.

[illegible] p. 47.

Exercitt. critt. in Poetas Graec. cap. XII i Zimmerm. Zeitschr. 1837 no. 24.

Exst. prooem. ph. ed. Zim. Zeit. 1838 N° 5 (Th. Bergk).